

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

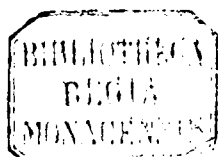
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. **Ο**ΣΟΝ, ὦ Ερμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ **Ι** βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊῶν, καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε καὶ κείσε μετέφερεις, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μὴδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, ἀεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χιβίζην

HERMOTIMUS

SIVE DE SECTIS.

Lyc. **Q**UANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex incessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transerebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quæstionem cogitatione persequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, & serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profuit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim he-

Lucian. Vol. IV.

Α

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότες ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἱατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέ-Φικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενές ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ιδιωτῶν συρφετῷ παραπολλόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφήσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅποσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἃ Φ' οὐ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἐώρακα, ἢ παρὰ

3 τοῦ Κῶου ἱατροῦ) Ἰπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantissimo admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatus in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conii-cere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους Φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρον αἰεὶ ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἄλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπούμενά μοι, Φαίνη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἡδ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἰδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκβλύέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quí possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναι σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε Φῶμεν τῆς οδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπάρειά κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, χρυσῇ τινα σειρὰν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὅφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσω

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed fumma iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui de super ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim iq

ἔχουσιν ἐπ' ἐκείνῳ πάσαι ἀνεσπάρσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρᾶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὥς δήποτε ἀναβησομένῳ;
ἐς νέωτα εἵκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, ὡς μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον Φῆς, ὦ Λυκίνε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίῃ τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσ-
ούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἴνδους ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς νέωτα) Μίλλων. V.

illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis ver-
farer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem,
illo praesertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniiicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiam si nec recto

μὴ εὐθεΐαν, μὴδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου
ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βούλει ὑψηλο-
τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑ-
μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκίνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγω χρόνῳ κατεργα-
σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσ-
βάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
ται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῳ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον.
ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς
ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί
τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρεό-
μενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνούνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus
interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, &
magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus
vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi ce-
pit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res ta-
lis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore con-
fici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggre-
diantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediun-
tur quidem non pauci valde animose, & aliquantum pro-
cedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero cir-
ca mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque
aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelan-
tes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quo-
quot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt,
& ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινὰς τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἦδη Φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάσαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπλου τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ παρα- 6 βαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές. εἰ- κάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' αὐτὰ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐκτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi reipimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: conicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri simus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτ' ἐμὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσίων ἔτων, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδασκαλὸς σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδὸτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γεγόμενον, τὸ χρεῶν ἐπιστάν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδός, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσζημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιώναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γεγόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἰκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac fatis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὥς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξιν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille quidem omnino novit, fastigium iam affecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant fin-

μένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονάς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς, ἀπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστά εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἰτῇ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἶπὲ, καὶ κατέρχονται ποτὲ ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοίπασιν, ἢ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedit, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δοξῆς καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε Φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μὴδ' ὅστιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένῳ σοι παρεπιτόμην, καὶ ἐπίστευσον οὕτως ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequabar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τᾷλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἔσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἂν πρότερον εἶδον ποιῶντα. βούλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶπε, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἥδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθόν, τὸν ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἑναγχος, περὶβείς γε αὐτῷ φοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemptores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera, & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
 τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
 χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφῶς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
 τὴν ῥίνα ὁ γέρον, οὕτως ἡγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκείνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
 Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
 δανείζει, παλλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
 ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
 τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
 τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ΕΡΜ. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκείνος περὶ τὰ τοι-
 αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν
 κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ κεῖνα ἐπὶ
 τὴν ἀρετὴν, ὥς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
 φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
 commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
 crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset,
 adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
 bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
 tale fecit: solvunt quippe usuras temporis.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
 est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
 te nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
 Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
 inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
 ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnunt divitias.

11 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκίνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἐπήγυγεται ὥστε ἐγὼ ἀφίμῃ σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέβλια θυγατρὸς ἐστίωντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκείνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε σὺν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspenſa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

λά ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς Φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; 12

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἐρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) Ἰσα, ἐγγὺς τοῦ ὀμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiivi eius servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse: ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessit.

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικὸς, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἠθέλεν, οὐδὲ παρεῖχε ρᾶδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖ γε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐβέλοντας εἰκὲν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταῦτί μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τούδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim infolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ira superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperius agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosus sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβλήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὅφει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἰσθι οἰήσῃ ἀπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγινώς, ἥρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καὶ μὲ, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπες, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἣν τι μὴ ὀρώως λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάντ. σὺ δέ, ἣν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάθης.

ΛΥΚ. Εὖ γε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discipulis, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic enim discēs facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

14 ἐπάνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, μία τις ὁδὸς
ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν;
ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικού-
ρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διο-
γένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταὶ, καὶ οἱ
ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ,
ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἡν
αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

15 ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότῃς, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε
πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὅποτε ἦεις Φιλοσοφῆσων,
πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρὲς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad phi-
losophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego
audivi, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, &
qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam
Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt,
& adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem
isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum
esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte fane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem ar-
gumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires,
ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Σταϊκῶν ἡμέρας, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὥς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα Φερουσῶν; τίνοι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσο-
Φον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολ-
λοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀποκρίναι, ὅποῖος
τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστο-
τέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων,
τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι
εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ ἀπάν-
των δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξίους κατὰ ταῦ-
τα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Σταϊ- εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης
κὺς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σοφώτατος. V.
Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψατο

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem in-
trare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, re-
liquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus;
quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mi-
hi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem,
vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui
de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis
tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim
philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthe-
nes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reli-
qui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos ad-
spernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum
haec philosophandum censēs? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἷμαι ἐκάστω εἶδότη.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον Θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὦν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

- 16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκεις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἢν ἂν τις ἔλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι φράσω. εἰρῶν τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκαζον ἀμείνῳ εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΥΚ. Πόσω τινὲ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἡρίθμησα ἔγωγ'· εἵκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐβέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τᾶληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον πάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλόδοξοι εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφονται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Σταϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδράδεις, καὶ πάντα γινώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σέ· ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platoniciis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugias.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia, qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum?

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαίνουσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· [οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφῶντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρας ὅπως αὐθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τὰληθές, ἀλλ' οἷε Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὥς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγονώς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίγε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς

10 Μαργίτη) Μαινομένη. V.

Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi, Videbam enim illos decenter ingredientes, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, Φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶῳ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἄβρὸν, οὐδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μίσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι Φασίν.

ΛΥΚ. Ἀρ' οὖν καὶ κεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μὲν χρῶῳ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὃ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πύρρως, καὶ Φιλονείκως πᾶν ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλῆς ἢ ἀναβολῇ, καὶ ὁ πῶγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῶῳ ἢ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρῶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς

et honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit, ut attonitus aliquis & plane cynicus fit*) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse perhibent, constitutos.

ΛΥΚ. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba proluxa, & capillus ad cutem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetrici-

ἥ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἄλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνήμι.

ΕΡΜ. Διὰ τί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ ἑ ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος, εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν
 ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω προ-
 αἶρεσιν προηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶδισμα ὁρᾷν
 δυνάμενος;

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκῖνε, οὐδὲ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac reii-
 ciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermoti-
 me, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi nar-
 rasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incessum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίαξ μενέτωσαν οἱ τυ-
φλοὶ, ἐπεὶ περ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερ-
κεῖς ὄντι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 20
τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
προσῆεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ
τῆς γνώμης;

ERM. Καὶ μάλα.

ATK. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὁρθῶς φιλοσοφοῦντα,
ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις
καὶ συναυσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
ὅψε μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneat caeci,
quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutis-
simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
fero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἠτιάσατο τοῦ Ἡφαιστοῦ· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖαν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας περὶ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦ-
 ρόν τινα ἀναπλάσαι τὴν Ἀθηναῖαν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἡφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεί-
 περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων,
 ἅτινα ἠτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώ-
 που δὲ τοῦτο ἐμέμεψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε
 τὸν Ἡφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ
 κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεῖσων, γινώριμα γί-
 γνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ ἡ ψεύ-
 δεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων,
 οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγ-
 κέα ἡμῖν δεδούρκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἐνδον, ὡς ἔοικε, διὰ
 τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἶδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : sin minus, at nunc audi. Fert
 nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum,
 & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptu-
 no quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam do-
 mum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum
 venissent, quem arbitrum sibi nempe sumferant, perspecto
 ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit,
 dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desi-
 deravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod
 non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis no-
 ta fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque
 utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de homi-
 nibus sentiebat, tanquam qui heberi circa illos visu esset. Tu
 vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus
 sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi
 omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unus-

μόνον ἂ βούλεται, καὶ ἂ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίξεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ Θεὸν εἰλό- 21 μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γούν ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῶ τῶ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδέν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδέν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὥς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφῆσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἅκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet: satis autem hoc, mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quicquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me invenire accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu aliquid dignum dixeris.

ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσης, εἰ πάντ' ἀ-
 πασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐβέλεις, σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.
 22 Ἔστω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖον δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀποθέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμῶμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἔστιν ἐκείναις. οὐ
 γὰρ αὐτὲ χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὀρώσιν, ὡς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-
 16 Διαφίρεσθαι) Διαμάχασθαι. V.

Lyc. Confidera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita fa-
 cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogent, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contemiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

εληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιῶσι, ἔν ἐυνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφῆσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μετέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιῇ-
σθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν καίκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in tabulis publicis, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec antiqua patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem oportet, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam ingrediendum; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύ-
κοιεν, ἐσσύμενον ἐκέϊσε. οὐ γὰρ δέος μὴ σέ τις ἀποκλεί-
24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκέϊσε ἦκοντα. Ἦδη γὰρ ποτε καὶ ἄλ-
λοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπεισθαι οἱ πρὸς
τὴν πόλιν ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
ψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ φρατρίας μεταδώ-
σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντε-
καίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ
προάστυα, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν
περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι
εἶεν, αὐθιγενῆς δ' οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

2 Ἐσσύμενον) Ὁρμώμενον. V. σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκα. M.
Ὁμηρος (Il. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ 7 Καὶ φρατρ.) Συντάγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento,
si forte illo comprehenso impediunt, eo erumpere. neque
enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenien-
tem. Iam enim alias quondam senem audiui enarrantem,
uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam
se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscri-
pturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, &
curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus bea-
tam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum inscitia,
quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa
ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de ci-
vitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam:
Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem:
sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & de-
formes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλούμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ισότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὅρας, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς εὖτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ραψῳδός) πάντῃ πόρρῳ ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν ἀγούσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ αὐτῷ χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἶδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἑῷ φέρειν ἔοικεν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας· καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιάς, εὐυδρὸς καὶ ἡδεῖα, οὐδέν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26 ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπού ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπῆλθαι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μὴτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μὴτε ἄλλοις ἠγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἦν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 EPM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προαδοιοπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

EPM. Πῶς τούτο φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιοπρήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῃ ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνῃ, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνῃ ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφίκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἰδὲ τίνα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δεόν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶεται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-
 λη . . .) Τὸ παροιμιώδες μίτιςιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἴσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aſque ignoro, cui viatorum magis credendum fit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ſerre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, iſte Babylonem delatus Corinthum ſe vidiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μαῖλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαῖοι, ὥς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιπαῶν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consilium est fortunae permittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥίπος, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλευσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίαῖς τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῶ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ἃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκείνο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτε οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥάδιον, ἢν ἀπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 Ὡς ἡ παροιμία Φησὶ) Παροιμία, Θεῷ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπος πλοῖσι. V.

to oportere periculosam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum Ioniumve mare aufos traicere*: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque sit*] feriat, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δεόν ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ νῦν εὐπαγῇ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικαῦτον κλύδωνα.

29 ΕΡΜ. Οὕτω γέ ἄμεινον, ὦ Λυκίνε, παραπολύ. πλὴν οἷδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὐροις, οὔτε ἡγεμόνας ἁμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐδελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἔφη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἵχνη προΐων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἰρήκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοικτορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari naufantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, consensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρή, ὅπερ γελοιάτατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῶ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἢ ἄχρις ἂν εὗραμεν τάληθ' ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καθάπερ νῦν 30 ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, εἰλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνῃ γε εἰδοτὶ τὰ τῶν Σταϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιβῶναι ποιήσῃε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζουσιν, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρυσίππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρῶν γενομένους, μήτε λόγου μεταδούς ἡμῖν, μήτε πειραβεῖς ὅλως ὦν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam i-veris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis prætulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum nam maioribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis re-

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέσθην
 φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἅπαντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφία, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοβέται, ὦ Λυκίνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ, ἃ οἶεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶ-
 σθαι, ὡς ῥῶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκοιεν
 τὰληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἰ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδῶν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμέν, διὰ

spondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico ho-
 mini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Ly-
 cine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus;
 neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, ne-
 que contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac
 fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam,
 & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum
 latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec
 alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non
 pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, compa-
 ratis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inve-
 niant: & si tamen ita non fecerint iudices, provocandi ad
 aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos il-
 los veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me
 interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios
 nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶς τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμῶς, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτερον; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ΕΡΜ. Οὕτω δίκαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοξεῖ ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὥδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίνε,

32

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionè servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθές παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστί, καὶ ἂ ἐκείνη Φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δοξείε σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δήλαδῃ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καλέων μετὰξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προαθεὶς αὐτός.

33 ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia illa sua pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa, inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰσθ' ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αέρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωναθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ὠνταιρομέγου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅπταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοῖνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐταῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lyctine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praefes sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verotum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι Ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ
 πόρρω προβέμενοι, στοχάζονται ἀΦιέντες· καὶ ἦν τύχαι-
 σί ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρΦη, ἀνέκραγον εὐθύς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀΦ' ἵππων, ὥς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δέ,
 καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, ὡχ' ἐστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὡς ἐνὶ μάλιστα, Θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοϊνὴν προβέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δὲ ὅπλων σφίσι

cum ea ratio similis sit puérorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, traii-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si farmenta telum transierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & exspectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda fit vis & contentio plagae, lignum, quod
 iustum repellat, aut scutum e crudo boum tergoe propofi-
 tum traiiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς διστούς. εἶπε τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προβέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ Φησὶ περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
των δ' ἂν μοι δοκῇ καὶ διηγήσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλείεστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινὰ γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius propofita farmenta fagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παρατεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρασθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὸν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνῳ Πλάτῳ ὠμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών Φημι, ἄχρισ ἂν ἀδελφον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστι προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρασθαι ἄλλου ἀνδρός)
Τοῦτο καὶ περὶ Διάνος ἰστοροῦσιν
τοῦ Περυσσάως· ὃν καὶ διὰ τοῦτο
κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπι-
νόμισαν. V.

13 ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας)
Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῖ· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡ-
μᾶς, αἰτιάται, καθ' ἣ καὶ Πλάτων
ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογᾷ αὐτὴν ἀπο-
φαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν αὐτὴ συν-
άγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας
τοῦτο προμηθευμένη. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium ex-
perta non esset, neque ex proximo sermones cum quo-
quam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os
olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fue-
rit, dicat Platō, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint
ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce,
si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me con-
feram, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Pla-
tone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens
omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philoso-
phia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim con-
tumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem,
& Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμῆν ἑάσωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ Φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ Φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἶδέναι τὰληθεῖς ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτως δὲ σκόπει, ἥν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τούτο, ὥς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἄρα δεήσει περιῖόντα σὲ πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτάς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν) Procul facessant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopus autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum sententias non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τάληθῃ, πείβεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδόμενα ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρία Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὦ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεβείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκά αριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ζυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πῶποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse viderur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderent de initis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὡς γενναῖε, καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρον τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλόν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβῶν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἐνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste fane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὥς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκίνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἴση αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὐρῆς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὐροίμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἐγεί γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὐροίμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιόσομεν, ἔχοντες ὁ πάλαί ἐζητοῦμεν ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὐροίτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γινώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quī non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim alter.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippè qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris fumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοῖ τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὐρῆς Φιάλην χρυστῇ, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖ, ἀλλ' οὔτι γε χρυστῇ ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυστῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυστῇ, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτῇ

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periiit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ· ἡ οὐκ οἶε πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;
 EPM. Ἐγωγε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
 παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
 εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρόποι ἂν Θεῖον κτῆμα οἶε-
 σθαι. Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
 τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἐκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τι
 πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, Φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον·
 καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου·
 εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερὸν ἐστίν, αὐδέπω δῆλον. Πᾶσα τοί-
 νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἶπης· ὅπου γε,
 καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
 ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηρημένος· ἐστὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
 τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἔν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
 εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei:
 aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque
 apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia,
 & sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam pos-
 sessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubi-
 tationem affert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unus-
 quisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius
 coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius
 ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum fa-
 ctum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubi-
 tare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent
 omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei *cime-
 lia* surripuisset: licet enim privata quoque habere. Causa
 autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem
 non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deside-

λωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικούς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἶει, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀβλοβέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἕναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἥλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτα, πῶς κληροῦσιν ὄν τινα ἄτινι χρή παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, defineremus exuere alios, & molestiam illis faceffere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praesides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut sortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιόν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, φύλλα δάφνης.

ΛΥΚ. Μὴ μοι τὰ πάλας, ὦ Ἑρμότιμε· ἀ δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσων δὴ κυσσιᾶιοι
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
ἀθλῆται ὥσι, δύο αἰὲ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διὶ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπην, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
ρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστῶς μαστι-
γοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ἥδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscri-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, for-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipforum unus Hellanodi-
carum, hoc enim non iam recorder, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀν-
εσπακότε, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ
τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁ-
μογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν
οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτῶ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ
περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ
κλήρῳ ἐγγραφεῖν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον
ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περι-
μένων ἔστ' ἂν ἐκείνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντί-
γραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ,
τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα·
οὐκοῦν ἑννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι
τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σε Ἑλλανο-
δίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

fortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum
eo, qui alterum A extraxit, ad lucam vel pancratium com-
parat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B ha-
bet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita
quidem si pari numero sint athletae, v. g. octo, quatuor,
duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, no-
vem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum forti in-
scripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis
iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi
certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem
literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer
committendus sit fatigatis.

ΛΥΚ. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur no-
vem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Cir-
cumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hella-
nodicam facere) inspicie literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὔροις, οὐ μὲν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον· ἀλλ' ἐπειδὴ τῶ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν δ' αὖθις τῶ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῶ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκεῖνω πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42 ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὐ μένου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίχης, ἐβέλῳ εἰ-

quis subseffor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque comparaveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam subsefforis indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsefforem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam comparaſti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquitur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἰδοῖς, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν, ὦ Λυκίνε, ραδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γούν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὖρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς οκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὰ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακῶς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντεῖπω τά γε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subsefforem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefforem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparē futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
 γραμμάτων, εἰρηκας, οἶον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
 τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
 τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
 σιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
 καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
 πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
 μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
 ἔφεδρον· τί ποιήσεις πρώτον εὐρὼν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
 ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτό, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν
 εὐρης οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
 τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἐτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subsefforem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἰσόμεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὥς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἰ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἀρίστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, si neque literas scribamus in fortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus fortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subfessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subfessorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφίξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληθες ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιοπίστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἢν τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μᾶς ἀπείρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τούτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἰώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου θεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὐρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπραχθῆαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ἐποίῳ δήποτε

mum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *sectae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim fane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 ΕΡΜ. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὥς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὔροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὔρειν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράττομεν, ὦ Ἑρμώτιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, fed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ
ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναν-
τίον ἤ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ράδιον ἐπιδόντα
ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδόν, ἀναδραμεῖν αὐτοῖς.
πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ
ὡς Φῆς κατασχεθησομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμη-
σόμεθα καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λα-
βόντες, εἰσὶμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀ-
πραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξίεναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν
τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὗ
τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & confiderare ac-
curate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: μο-
δο illud paulo ante a te dictum non adverteretur, quod non
facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro
cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis
omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut re-
tineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & li-
no a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque in-
grediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini
nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi in-
venisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ραδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀνὰ τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτουσιν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχη, πόσω ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ. Φετέον δηλαδὴ τσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usū ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitrør. Sin minus *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γάρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν Φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισάμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας
 θεῖμεν τὰς αἵρέσεις ἐν Φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὥς πεντή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐθὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκείνα τὰ ἤδη ὡμολογη-
 μένα, ὥς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ παλλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεῖς ἀπάντων; ὥς τόν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τάληθες ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσούτον βιάσθαι ἢ

summaverint forte, si decem solas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, nem-
 pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλομεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, πάντων πειρα-
θέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφῆσαι, καὶ φιλοσοφῆσαν-
τες εὐδαιμονήσῃν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ,
Φασὶν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τούτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰληθές.
εἰ δὲ καὶ εὐροίμην ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
πεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκείνῳ
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τὰληθέστατον.

ERM. ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογαί μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τὰληθές,) οὐ μετρίως
ἀνίας με διεξιὼν αὐτά, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δεόν.
ἥπως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt, saltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unumquodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, qui fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non medio-cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias usque perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βλῆκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὐρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἢ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶνας τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὔρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφούντας ἀποσκώπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσούτον οἶδα, ὥς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-
16(Παρευδοκιμεῖται) Νικᾷται, ἥτις εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. V.

piam coniecero, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaeum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, &, nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ
 τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα,
 μετὰ παρήρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τὰ-
 ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι,
 ὅκων ἐρώμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ραδίῳ ὥσπερ
 εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὧν τεύξεσθαι, ὑπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ
 χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνά-
 των ἐράς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὧν αὖν σαυτῷ,
 διότι σε οὐκ εἶων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλέκοτα καὶ ἀνέλ-
 पिστα ἐλπίζοντα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκίне, Φῆς, ὡς οὐ Φιλοσο- 52
 φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς,
 ἰδιώτας καταβιῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae sci-
 licet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam
 agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Ita-
 que & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de
 rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus
 ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu
 forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses,
 quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse
 aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum
 fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi pu-
 tares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque su-
 pra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum
 nobis esse, sed. *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσai, ἡδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβῆ πειθήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνεται, πολλῶν προτεθέντων, εἰσέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἰοι τις πειρώμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ ἡ πείρα ὠφθῇ. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς, τούτῳ εἴη, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καὶ κεῖνος Ἑρμαῖον ποιήσεται σε;

- 53 EPM. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτὸν τινα κρῖνειν οἶόν τε εἶναι φῆς, ἢ μὴ Φοῖνικος ἔτη βιῶν, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαينوῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

9 Ἑρμαῖον) τὸ ἀπροσέκλεκτον
κέρδος. V.

11 Ἡ μὲν γὰρ Φοῖνικος ἐν βίῳ Φοῖνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

losophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἀπάντων; εἰ γὰρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δέησιν. ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, ἄχρῃς ἂν ἢ μηδὲν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνονται.

ERM. Μόνος δὲ σὺ τάληθές κατεῖδες, αἱ δ' ἄλλαι ἀνέητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφῶσι.

LYC. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμῃ, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ σὺ μνημονεύεις ὧν ἔφη, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθές ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατετιμωμένους, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ERM. Ἄλλ', ὦ Λυκίνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἔλθειν 54 χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν Φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκίνε, ληρεῖν. ἔπει γὰρ κἀκεῖνη ἀκαταληψίαν πρὸς βεβού-
ουσα ἀνεπίκριτοι ματαιολογίαι τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθένεια δρόμοι τοῦ ἐπιχειροῦντος. ἄνθρωποι δὲ τοῦ-
τό φασιν ἀμύχανοι γενέσθαι. καθότι

οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώ-
μης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καὶ γὰρ φησὶ. ἔπει
καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρω-
πος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παρα-
πολῇ ἀκροβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν
λογισθεῖς παρὰ γὰρ τοῖς νοῦν ἔχου-
σι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἐλέσθαι
πτεροῖς. M.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, fuf-
fici mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero
nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum
adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pro-
muntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes
omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam
me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem,
nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire
verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud
confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδίδοναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἶόν τε ὃν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τινὰ, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικίος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβὲς
 τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἐνεστί
 κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6^ο Ὀνυχά μόνον λέοντος.) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λίαν. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuerē, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effectus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contacto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΑΤΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἶρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δῶς, εἰδέην ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν ὅτι λεόντος ἐστίν, εἰ
 μὴ ἐωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα
 ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἐωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀπακρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

ὁ ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν)
 τοῖς ἔγκεικαλυμμένοι λόγον, ὅς ἐστι
 σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέ-
 φον χρησίμῳ ἀλαμβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὰ γινώσκεις αὐτόπιστος
 καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου
 δεξιμήν. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συν-
 εκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια,
 καὶ αὐτοῦ ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κα-
 λύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 ἰδίᾳ, μὴ δέ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν
 ἐκτεφύσεις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 σταδαὶ ἀπαρεγκλίταις, ὡς μία καὶ
 μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε
 οὐ καὶ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος
 τὸν ποιῶντον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθ-
 ὅλου τις εἶδῃ οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τούνατίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὰ
 ὅλα συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἀθροίσις πρὸς γινώσκιν τοῦ καθό-
 λου λεγομένου κατ' ἐαυτὴν ὑφίστα-
 μένη. ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀρι-
 στοτέλης τερετίσματα πρὸς τῶν ἐαυ-
 τοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε
 καὶ ὁ τοῦ λεόντος ὄνυχ' αὐτὸ τὸ μέρος
 γνωστὸν ἐξ ἀναλογίας τῇ φιδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδῃς, τὸ γοῦν μέγε-
 θος παραστήσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πι-
 ποῖσκει ἔμποδον, εἰ δὲ καὶ ἀναλο-
 γίαν ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς
 ἄλογον σαυτὸν συνωθῇσεις, καὶ τῶν
 ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶν;
 καὶ φθόνος οὐδείς σοι τῆς σοφῆς ταύ-
 της ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς
 λύκους ἀποπεμφθῆσθαι ὡς λυκίους τῷ
 ὄντι καὶ ἂν καὶ καλούμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδία καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἶδέναι τὸ ὅλον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδῃς; ἢ πῶς ἂν ὀποφαίνοιο ὡς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ράδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀποφῆναισθαι ράδιον, καὶ ἔργον οὐδὲν εἶδέναι δὲ ὅστις ὁ τάληβῃ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ εὐχὴ μωρίον ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέχται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognoscas etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne nos

γὰρ ἐκεῖνοι παρόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὥς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρείττωνων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὥς ἀκριβῶς ἐλθεῖν αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπιτόμος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβολάς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιαζομὲν ἑφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δεῖξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57 ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταβύης ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μῆδ' ἱερεῖα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ

tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen- tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte via fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, sed neque advocas sacerdotem aliquem magna mercede conducendum: sed coniectis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνέβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσ-
ελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἀν πρῶτον
ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιοῦτον
κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἀν ᾗ, φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἥδη πατὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

EPM. Ἀρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ
πόλει καπῆλους, ἀπογενόμενος, καὶ παραβάλλων,
καὶ ἀντεξετάζων τοὺς εἰνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

EPM. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ
ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

EPM. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴ-
χες ἀν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium
matrimoniumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecun-
que tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde se-
cundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fue-
rit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te.
At dic mihi, ipse ne unquam vinum emisisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe cau-
pones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum
& dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum
vinum quale sit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπῆλοις, ἐπει-
δὴ κοτύλῃν πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἑκάστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ῶντέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεῖς ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὠνησάς γε οἴομενος γὰρ
ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνῶριμον ἅπασιν, τὸν οἶνον, εἰκάξεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἅρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοί, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο το ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἅρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, fumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεά περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ERM. Πῶς γὰρ οὐ;

60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰεὶ ἕτερα καὶνὰ ἐπὶ καὶνῶς ἔλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπῆς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτὴν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὐχότ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκείνο πόμα, οὐ πάλαι διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῆν τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν.

2 Ἀπέχρη) *Ηρμαι. V.

re apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Quā enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primogustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῖν τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῶδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέτω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοί, εἴτα ἐρέ-
 βινθοί, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐβέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοί καθαροί, καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀπ' ἐνὸς, ὧν φήσκει
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὅποιά ἐστιν οὐ γὰρ
 ἐν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed feminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de semi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξίων ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὦσθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίων ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίατο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γευόμενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίνης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιόρει γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφέλης τί, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐβέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιόρει γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ ὁ 16 (Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. ἐπιόρει, τοῦτο ἡ παροιμία. V. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim difflueret; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνεῖω, ἢ ἀκονίτω, ἢ ἄλλω τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνουσι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσούτον ὅσον χρῆ, καὶ ὅπως, καὶ ἔξιν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσεγεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὥς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γυνῶσιν.

- 63 EPM. Ἐστω ταῦτα ὥς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἐκὰς τὸν ἔτη χρῆ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὥς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· ἡν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθῶν, ἀγανακτεῖς, εἴ μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν θῆναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

EPM. Περιέρχη με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrafum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumferit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενόν, οὐδέν ὑπ' ἐμοῦ δεινόν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγάρῃσας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἕα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔἴς σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἣν μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαίότερα Φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρῆς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; Θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῶ.

64 ΛΤΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλεῖσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΤΚ. Κριτικῆς τινος, ᾧ Θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρή εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων διακασουσάν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προβέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & perfectamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propofitis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe confideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιν, καὶ τότε ἤδη-ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλομένῳ Φιλοσοφεῖν.

ERM. Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἑκάστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον Φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὐρεθῆναι Φῆς τὰληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὁκνῶ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65 τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκέναι βεβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον· ἀκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρᾷ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθαι νεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἑλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω σὺ δὲ τοῦτο δῆλον ἔσσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φής; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πῶ εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἶον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβάν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω· δέκα τινάς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Qui fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu fumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἥ γάρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ ταῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδὲνα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει ἢ τί Φῆς;

ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονήν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἑτέρα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἓν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εἰκάμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet.

τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον Φανερόν γενέσθαι, ὅτε ἔγνωσται τὰληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν Φιλοσοφούντων· εἴτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὧ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὡστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔξομεν τὰληθές εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γὰρθε, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἄδηλον ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὔτοι λέγουσιν.

67 ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο ἔμβαινει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τὰληθές εὐρεῖν) ἵνα καὶ εὐρή- σεις; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ
 τίς ἂν εὐρήσει, βυθιζομένω, ἀν- οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κερκιδεῖν καὶ
 θρώπος ὧν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ- ἀδιάπιστον. Μ.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσαι μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἴρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβῆς ἀν' γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπόσος ἐκάστη ἰκάνος ἐστίν, ὑπερέξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὥς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τὰ ληθές τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὐρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τὰ ληθές, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἀν' ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὐρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀν' ὁμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκῶν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *seclae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, *Hermotime*, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιολύτους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοῖνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὐ σοὶ δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοῖνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντα, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνων προσθήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων προκριθεῖς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὄρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi viderur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerisque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermissi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαϊότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοισ τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τούτῳ ἔστιν, οἶμαι. καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθείαν τε καὶ εὖρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἥτισσούν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὥς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ρίνας ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἑοικῶς ἔσῃ, ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινί, ἐπ' ὅχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρὰ τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ δακτύλῳ ὀχνηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρίγχεσθαι, ἐπισθῆναι, ρυτῆς φύσεως ὑπάρχον καὶ τὸν τῆς τραπέζης ἐπὶ χάρας μίον, ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstat, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Porius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcunque te in partem summo quis digito trahat, sequare; aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γέ τινα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφοιβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰ ληθες ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ERM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὥς ἔσικεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὥς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium veroprehendetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parata, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, &, quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γὰρ σοι ἐξευρηκῶς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσιν τῆς ἐλπίδος· τὸ δὲ, πολὺ πορρώτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὐρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ ἄλλον διδάξιν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρίναι δυνάμενον, εἰ ἀληθὴς ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου εὐπορήσομεν, ἀδελφον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινούντα, ἢ μὴ. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἀρίστα κρίνεν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, & quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅποσας οἶόντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλείσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

71 EPM. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάση, ἢ ἐννοήσης ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quodque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιάς μά-
χονται οἱ Φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων
ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοίόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ-
τις δακρύοι, καὶ αἰτιάτω τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
ελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς εἰς τὴν θά-
λατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
ἀρθεῖς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίζει, οἶμαι, ἢ ὄναρ
ποτέ ἰδῶν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαν-
μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
θορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὕφ'
ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πᾶσ' χουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μακαρίαν) Κενὴ μα-
καρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τίσιν ἔγ-
γινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
ὀνειράττουσιν ἐμποιούσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
& ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
lum nequeat, aut quod non profundo mari merfus a Sici-
lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex
Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte
tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
que humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
fodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
ptate visorum excutens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἦν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ραδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδέν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾶ εὐρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνέτεον, ἢ ὁ, τι ἢ Φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτῶντα τούνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνα τάγαθα,

72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάβης αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φῆν καὶ εὐστέρῃαν ὅσα ὁ παρὼν οἰεῖται λόγος. διὸ καὶ μαχαρία μὲν ὄσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἔστις ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, κινήν μαχαρίαν τὰς Ἀθίνας ἀνύμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνῳ εὐστέρῃας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam*. sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνείρω ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρω γε συνόντα· διαναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονούντα. ἐπεὶ ὃ γε νῦν ἐπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἵπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73
 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάρετας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia somnia & poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine naturam supergressa, vel Grantias ipsas aut coelestem illam Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἀνθρώπος αὕτη, ἥρας εὐθὺς, ὥσπερ Φασι τὴν Μη-
δειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μά-
λιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε
μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς
γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθὴ λέ-
γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τούτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
διὰ τοῦτο εἴλκεν ὑμᾶς τῆς ρινὸς, ἐπεὶ περ ἅπαξ τὴν πρῶ-
την λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρέφόμενος εἰς τὴν
εἰσόδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καὶ
ἦν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
κότων ἵχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
γούμενον, δεόν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς
74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον
9 Λαβὴν) Ἀφερμένη, μέμψιν, ἱπαφὴν. V.

fitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
pisti, ut Medeam aiunt ex infomnio amore Iasonis corre-
ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
velut ansum ei dedissetis, duxitque ad amaram recta, quam
dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
institisset? sed praeuentium sequebatur vestigia, uti oves
suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάθοις, ἣν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολουθῶς ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὁφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ὦτα ἐξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφίει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν θέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλετην, ἡ γέρον, ἡ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερον, ἡ δὲ, λόγχην ἡφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἶπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumfisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possentne recipi, & an concedendum sit, rem ira habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ράδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ὥστε καὶ ὑμεῖς πᾶσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεύδος ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καί κεινῃ γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημειᾷ τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδούς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Præ amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὁρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοῖνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γείσθε εἶναι, ψευδῇ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶν αἰσθωνταὶ
 ἐξηπατημένοι, ὁψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν; αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίσταν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἀν δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἀν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι
 ὦσιν, ἀλλ' ἔχῃσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐ καὶ κείνο ὀρώ-
 σιν, ὅτι ἦν τὰληθές εἶπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4 Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν . .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχῃσι παραμυθίαν, in *Dial. Achil-*

*lis & Antilochi dixit, φέρε δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοινονία τοῦ πράγ-
 ματος. G.*

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἔκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήβη τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν σβονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προ-
76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαν-
τα μὲν ἂ ἐφην, ἑάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ
λήβη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχον-
τος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρ-
χόντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελο-
ποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι
τῶν Ἀθηναίων περιγινόμενοι λ' τυ-
ράνους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες
παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν,
μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθίντων οὖν τῶν τυ-
ράνων, καὶ γενεμένου μετ' αὐτοὺς
Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵτα μὴ μνησι-
καχίσασιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται,
συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐ-
κλείδου ἀνεξίταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri; neque ho-
norem eundem confecturos. Nunquam ergo voluntate di-
xerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam si-
miles videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis for-
tes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios,
qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis ami-
cum voca, & frugi, & iustum, & si vis, etiam philoso-
phum. Huic enim soli nominis huius honorem non invi-
deam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se pu-
tent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore,
& quod praeferrī aliis cupiunt. Quamquam, per ego
te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic
deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae an-
te Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἠντιναοῦν, ἰδῶμεν εἰ
ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὅ-
πόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω
θαυμαστάς τινας, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας
ἔξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰ-
δείης, εἰ τι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶν
τῷ ἄκρῳ, οἷώ μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
σπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ
πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὅποιον
χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν
βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ
πάντα πλείω ἔχη. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὐγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκάν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque
nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam
pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra
laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim ad-
mirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fa-
stigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habi-
turos in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tu-
te noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum
Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem
nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia ma-
ior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem
oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad vir-
tutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, im-
perfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet.
Hoc vero si sit, non est, nondum, *inquam*, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Λyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γούν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μὴδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαιμόνα γεγεννημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστῶς, καὶ ὁ πόρῳ. διαλλάττειεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον αὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἶων ἐστέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δῶσω γὰρ ταῦτό σοι) τσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτὸν καὶ παραδεδράμμενέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαυθίς πονήσεις, ὡς Φῆς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γεγόμενος ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τσαῦτα; ὁμῶς ἥς ἐν ταῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε

δ Διαλλάττειν) Διαφέρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis cendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum viturum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78 ὅλον συλλαβάν. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τὰγαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, Φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσούτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρῃς ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλ- 79 λά μὴν, οὐδ' ἐκείνῳ πω καταγινώσκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δέ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἰ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πρῶτῳ ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud consecuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret arque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, forriter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mitten-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστην μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτοῖς θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἷδεν ὡς χρηρῆσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφουκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοῖον ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστίν, ἀ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἑωθεν ἐς ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Θαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὀφείως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γοῦν τὸ δῆμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτί-
τοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος; οὐκ
εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλλῃ, Φασὶ, τοὺς ὧμους πτίττων, ὕδωρ
ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι 80
σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰκέναι τῷ δι-
δασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργῖλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω
δὲ Φιλόνεικος ὦν, καὶ Φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς
πολλοῖς δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τισί γε.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι ἃ πρῶην
ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
γυρακότες, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζ-
ουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ) Ἀ-
μελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν
τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός
καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφους, ἀπὸ τοῦ
ὀλκῶ λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τοῦ-
του ἶχνος, ἢ γοῦν ἡ κοινῶς συρμή.
ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώμα-
τος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἶχνος. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔρ-
γου, συμφέρον, πλεόν. Ἰσοκράτης
φασίν. ἵνα προὔργου τὸ γίνῃται,
ἀντὶ τοῦ πλεόν. V.

4 Τοὺς ὧμους πτίττων) Πτίτ-
των ἀντὶ τοῦ πτίσσαν, ὃ περὶ τῆς
ἄχνης λέγεται ὅθεν πτίσσαν. τὸ ἔν-
δυμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi fa-
cere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo
contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se
putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tun-
dendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut
hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in
rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae for-
didus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: ta-
lis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur.

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi
quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cu-
ius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθόν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμόν τοῦ Ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἡμῇ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθεσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιάτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέ-
 γων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἂ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτός, καὶ οὐδὲν ἑλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὃς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὔσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἐφύγε
 βιαίῳ, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρῶην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-

8 Διάφορον) Ἀνάλογον. G.

14 Πλημμέλημα) Ἀμάρτημα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταβεί-
 ναι τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον
 εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
 τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι,
 ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδέν θεομένους, ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
 καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
 τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὐσῆς.
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡρῖν ὁ γενναῖος ἀνα-
 φῦει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
 γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος
 τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις,
 καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
 ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
 κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μέτρον οἰνηρόν. γαυλὸς 7 Ὡς Κροκόδειλος) Ὁλιθρε,
 ὑπὸ Σολῶν. καράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V. πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
 ferret symbolas. Quantum ad iram, exandescentiam, im-
 pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
 anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
 illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
 hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
 rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
 noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
 scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
 maxime quoties obruratis auribus meditatur, *habitus* quos-
 dam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id
 genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
 in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἶαν ἀποκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ὧ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γὰρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῶ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδοσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἢ φιλοσοφία, καὶ ἢ πρὸς ταύτην αἰδῶς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. Φέρει γὰρ
 τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἶην, εἰ καὶ μὴ ὦν βελτίῳ ἀπέ-
 φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημῖον) Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemnitissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Affert enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sim, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

αὐτὸ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
 θαι τοιαυτὰ λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 δύνωνται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐβέλῃς τῶν εἰδόντων τὰ ἡμέτερα, ἤκέ-
 μοι εἰς αὖριον παραλαβὼν, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρβένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα-
 τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἰκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν Φαυ-
 λοτέρων πράττομεν ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἡξιούμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumpto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophe-
 mur, ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosopha-
 ri ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἶμεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ERM. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσούτῳ μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὢν, καὶ οὐδύρομαι ὅσον ἄβλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφω, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὢν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

- 84 ΛΥΚ. Καὶ τί δέῃ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δεόν τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπέιπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν
12 Κερδῶ) Ἀλώπικα. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimem? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis infumserim, mercedis insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec additans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥνπερ εὖ Φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, 85 ὁποῖα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἅπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, οὔτε δῖαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα,

6 Ἐπανηρημένον) Προηρημένον, Δίλοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte fapis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vitum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

Lucian. Vol. IV.

H

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι,
ὥς εἰδῆεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων
μέτεστιν· ὥς εἶπε γέ καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα
ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν
ᾤκησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ
ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἐτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ
δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκίνε, ὅτι με παρα-
φερόμενον ὑπὸ Φολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος,
ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι,
ἀνέσπασας, ἐπιστάς τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ
μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ
ζηρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων
ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄζων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς)
'Επὶ τῶν παραύξων καὶ παραλό-
γων· εἰ γὰρ τῶν τραγῳδῶν ποιεῖται
ὅταν εἰσάγωγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ
τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεα-
τὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἔλκεῖν τοὺς
ἡτυχημένους δέξαντας, ὡς ἀνάξια πε-
πονήσας ἢ μισῆσαι τοὺς πεπονηκί-
τας καὶ παρανομήσαντας, εἰώθασι

θεοὺς εἰσάγειν· οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς
σκηνῆς ὁρμημένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους
ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢ ἐβλεπεῖν μὲν
πρότερον οἱ θεαταί· κατ' ἐκείνην δὲ
τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος εἰδείχθη τὸ
τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ
στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ
θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mi-
hi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat,
quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter hel-
leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus
ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in
mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-
vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque
aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine
cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in
Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi
non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-
ratae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσείσάμενός τῶν ὀμμάτων. Φιλοσό-
 Φω δὲ εἰς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 ΗΡΟΔΟΤΟΥ εἶβε μὲν καὶ τᾶλλα μιμήσασθαι δύνατὸν ἦν. οὐ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μῆζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ πᾶν ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφύες, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττόν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβῶν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἶκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπέετο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

1 ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)

Σημειᾶσαι ἐν τούτοις τῷ λόγῳ ἰπιδειξεν ὡς ἐπιδείξιος ἄγαν κίττων τοὺς

ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

11 Οἶκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγινώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖται εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικράν ἐν τῷ ταυούτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὰ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη, ἀβρόαυς που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας· ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ταῦτ' ἐκείνο ἦκειν αἰνομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσιν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἅπανταχρᾶν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ἀπιστάδομον, οὐ θρατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρείχεν αὐτόν, ἄδων τὰς ἰστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννεα καὶ αὐτὰς οὐσας. Ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνηκῆ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum si quid scripsisset, fieret. Iam circumire, & nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Nolit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita & minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alibi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκαὸς ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείῃ μόνον, ἐδεί-
 κνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ· Οὔτως ἐκεῖνος, Ἡρόδοτος
 ἐστίν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαοτὶ συγγεγρα-
 φῶς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαύτ' ἐκεῖνος ἀπέ-
 λαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἐνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατὰ νομή-
 σάντες, ἐπιτομὴν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας
 τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστής, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανηγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγίνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum; partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane prae-
 cone; sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Eliis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium; unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἥρετό τις, ὥς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῶ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λία, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπέῃν ἔχοιμι. Θαλά-
 μός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφικὴ καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ὀρῶσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τῆς κεφα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῶ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assume-
 ret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡθαιστίων συμπάρεστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπειροδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. σὺ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρωθεν δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παρεχέσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι

γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.

13 Ὀχάναν) Λάραν, ἱμάνταν· σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιά δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπετέλεστο. πλὴν ἀλλ' ἢ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, παρέργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πάνηγυριν ἠγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. πρὸς ποιεῖ. V:

sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pistor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accidit-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρη-
στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως αὐτός ἦν ἅπασι γνω-
σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά.
τὸ δ' αὐτὸν περιῶντα τήνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνε-
σθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ
8. τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
κεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα
οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν,
καὶ σκηναῖς, καὶ καλύβας, καὶ πνίγος. οἳ τε αὖ πανη-
γυρισταί, οὐ συρφετάδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον
φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
μενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν
9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in
Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum
considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane
innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid
essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum ci-
vitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc
vestrum conventum observarem, ac tum progressus in me-
dium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum
mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi conveni-
stis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est,
caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos
urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, ne-
que angustius illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Por-
ro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spe-
ctacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum
putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
 λὺ ἐνδέεστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πόλυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεω-
 ρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἑμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 μος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρῆτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνεται, ἐξετάζεται. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonein me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ἰ ¹ΕΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἶκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (καλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς Φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιόουντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίαν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολείποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεςημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὔσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεθέγγοντο ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerent, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptorum inusolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa verba commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis na-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὥς ἐκε-
κίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἡ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν
εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄν-
θρωπον, οὐ πᾶν πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλ-
λα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2
ἐπαίνος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς
ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθῃ, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς
ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν
ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας
τινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ'
ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέν-
τες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπὶ γινούν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέ-
σεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀνα-
πηδῶντες ἐπανοίεν. τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

num. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum
ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam
habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de
cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me
(dicitur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat mo-
lestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem,
ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis
inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum
reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem
pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu
acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut
compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus arti-
ficio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Ne-
que enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam
laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At
vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum confurgerent,
forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum

- ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· αἰ μὴν τοσούτον γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἤξιον, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιῶ τινος ἔπαινον ἐπαινέισθαι πρὸς αὐτῶν.
- 3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῳδα καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάντῃ ῥίγη, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶ-

verum sit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas puta, aut Deos, aut pugnās; sed novum quiddam proferre semper

το, καὶ τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ ταῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖς τῇ στάβμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης εἶδον. καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερβαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθα- 4
λοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim & accurationem artis summam* ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navī perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius poterō, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod plane memini*, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula Athenis eam viderim*: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἐμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάσθην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὃ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφει ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίδξαιτο
 5 σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφει. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centaurei*, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra infurgit, humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more latet, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam *Centaurus* aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὁμῶς ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς θεόν, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούνται, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκείνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερόν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάραις αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρεῖόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκείνον τὴν θῆλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sesso-

Lucian. Vol. IV. I

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατορώδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωματίων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξε μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρεῶ τῇ 7 μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲν πρῶτον ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν 2 Σατυρώδην) Χορευτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commisura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiat, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοη-
 μένῃν οὕσαν ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
 ὑπόθεσις καινὴ οὕσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
 ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίαν, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
 ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὗτοι
 γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ'
 ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
 ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
 ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
 οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δέ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τοῦτο,
 ἐποῖον ἐγένετο, εἰδῶς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
 πλῆθι παμπόλλους ὀρῶν, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
 ρῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
 cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
 occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda
 abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
 rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve iam
 tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
 strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
 ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
 sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
 Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
 tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
 ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
 lide densam, & in fronte quidem regentes primam aciem

τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρῳ καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὔσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθεΐσης, οὐ μεγαλωστί, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν ὥστε ἔδοκει αὐτῷ ἥδη σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεσθαι 9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ρόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκαταίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V. mini. G.

10 Πελταστικόν) Τοξικόν. V. ibid. Ψιλικόν) Πεζόν. V. Levis Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

Joricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornuta firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit, qui invidiam ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant enim etiam sexdecim Antiocho elephantum. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἶόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπικτής, καὶ δὲ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς
 ἵππευσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐ-
 θις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὀψεως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντός σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύτων) Ποῖόν ἦχον ἀποτελούντων. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero clasticum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, inveheturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantem, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti currum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔϋευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὲρ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ περ ἅπαζ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέπαντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν ὄχρεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ ταῖς ὁδοῦσι περιπειρόντες, καὶ τέλος,

8 Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον) καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀποστύλναι· λίρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinati sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo suorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinaeque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, *currus cum strepitu vacuos raptant*, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent *corpora*, & corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντίοχῳ τὴν νίκην.
 Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεβήκεσαν, πολλοῦ τοῦ Φό- 11
 του γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάν-
 ὀλίγοι, ὅποσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντίοχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
 προσιώντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς Φασιν,
 Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὧ στρατιῶται, αἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἑκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 ρηθὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὡρα τοίνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντίοχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξέναι
 μορμολύκειαι πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαυματοποιία,
 ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποι-

5 Ἐπαιάνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνίδουν) Ἐστεφάνουν. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit, milites, quorum
 salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 sculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephanti autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terriculamenta, & praeftigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confusus fueram, horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχης ἑκάστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

Α Ρ Μ Ο Ν Ι Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ἱ
 διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε,
 πῶς ἂν ἐνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα,
 εἰσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ
 ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀ-
 κριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ
 ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δαιτύλους εὐαφῶς ὑπὸ
 πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ρυθμῷ, καὶ
 σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμο-
 νίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἐν-
 θεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν,
 τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμε-
 μάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissi-
 mum quendam de suis sermoni-
 bus scribit, cuius iudicium vi-
 detur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε)
 Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν
 Ἀθηναίων ἔθελ. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum
 Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in
 arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent?
 Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate
 tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modula-
 tum, & admoveere commode digitos sublatione crebra ac positione,
 & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi
 uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum
 afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii,
 & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοε
 προσγένοιτο ἡ δοξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίση-
 μον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δέικνυσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ
 ἦν που Φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφουσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ
 λέγειν τοῦνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ
 ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶ-
 τον ἐλθὼν οἶκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονί-
 δι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμώνυμου
 σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοῦνομα,
 Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἐνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συν-
 θέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα·
 ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠυξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑ-
 πὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν
 αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην,
 ἀγνώστῳ μοι προσγεγόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀ-
 λυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαμβάνων. οὐδὲν γὰρ ὁ-
 φελος ἀπορρήτου, Φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

*ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum
 video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, &
 ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstrer digito, &
 ut, sicuti appaream, statim convestantur ad me omnes, & no-
 men meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus!
 quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia
 adveniens succinvisi Pandionidi, vicistisque in Aiace furioso, mo-
 dulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret no-
 men, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicien-
 dum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad notham aves. Haec
 sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem il-
 lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a
 celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota
 contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate fu-
 turus sim, Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.*

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον καίμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἶσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
 ὦ Ἀρμονίδη, ἔρως μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὕτως
 πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες
 εἰσονται σέ· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείῃ ἡ Θέατρον, ἡ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑπαθήσομαι σοὶ· σὺ γὰρ αὐλεῖ
 μὲν καὶ πρὸς τὰ Θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ἀλίγον μελέτω
 σοι τῶν πολλῶν, ἢ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἥδ' ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebō gratiam, & de canendī fa-
 cilitate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodiens, tuūque audiendī copiam faciens, prae-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem voī tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiiciam.
 Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμΦιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμΦότερα πιστοὶ, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι νόμιζε ἤδη γεγεῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτῳ βραχεῖ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἄρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρίναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λαὸς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔβη ποιῆσαι. μετὰξὺ γὰρ αὐλῶν, Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμΦότερα πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocunque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄστεφάνωτος ἐν τῇ
 σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐ-
 λήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3
 αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαι μοι δοκεῖ, ἀλ-
 λὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύ-
 μενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν
 ὅποτε καὶ αὐτὸς ἐνεόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυ-
 τοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι,
 τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος
 εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ
 ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν αὐν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες
 ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον
 ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, Φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν
 τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μὰ, καὶ σὺ ἐπαινε-
 σεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ
 πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ συντομὸς καὶ κατασκευῶν τι μηχανικὸν,
 καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, &
 sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum
 Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi so-
 lum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omni-
 bus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari lau-
 de opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea
 ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere
 omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, di-
 spiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem
 reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur
 tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis,
 quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium re-
 gula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (at-
 que utinam ita tibi videarur!) scilicet ad finem me spei ve-
 nire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρὰ-
παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖν; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς
ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν
εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λό-
γους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾗσθα. οἱ μὲν
γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφότατος ἐν
παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
σώζουσιν φέρεις, ὃ καὶ θαρρῆν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
ἂν φοβηθέντα. κακῆϊνο δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
θαρρῆν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰ μὰ εἶναι

4 Ἐπιδεικνύμην) *Ἡ ἐπιδεικνύ-
μην ὑπερσυντελικόν, ἢ ἐπιδεικνυοί-
μην εὐκτικόν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφους

τοῖς νουκτικῶσιν ἀνέκλειτο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρασημένη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire vi-
dear? Igitur verbo quidem in uno homine iacimus aleam;
re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
torem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
los habentibus, foli habebant binos. Tu vero & ephoro-
rum, & senum insuper, calculos; & omnino omnium in
doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum:
quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sum, quam

σοι ὅς πόλεός τε ἐκείνης εἰμι, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ πάντος τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέψωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ᾧσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηναῶν προστιβείς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκείον σοι δοκεῖτω. Καὶ 4 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξος ἦδ' ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑψηλέμια ὀνείρατά, Φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι θειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἡ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα, δόξαιμεν γὰρ, ᾧ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε- 9 ὕπνιμα) Ἀβίβαια V.

saepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adiecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa ſomnia, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbræ verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσαιτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θάρρουντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤ πρώτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ Φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων Φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἳ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ἐκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε·
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τούνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπέκτῃσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' οὗτο ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

11 Ἐντέμνουσιν) Ἐταγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharfis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorem,
 quales apud illos sunt, qui Oetipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustrum.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro
Lucian. Vol. IV.

K

δᾶν εἰς ἑδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγῆσασθαι, ὥς μάθητε
οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὃν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξεῖναι
2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
μὸν τὸν μέγαν, ἑδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγί-
του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεύσαι εἰπεῖν
Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἦν τοὺς
στενωποὺς οἶνω πολλῷ ῥάνωσι. τούτο συγχάκις γενό-
μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυ-
σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτοὺς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς ποιητροὺς
ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁσμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως
ὁ Τόξαρης, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
σθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἑδείξεν ἡ Δει-
μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Διμαι-
νίτη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita
vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, a pestilentia ipsos
venari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc sae-
pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
nienfes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapo-
res quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid am-
plius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
consultuit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur
equus albus, in ipsius monumento immolatus, illo ipso
loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρς τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγχεκόλαπτο, τῇ λαῖᾳ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδάκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοὺς ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμνήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔστεπται γε αἰεὶ, καὶ Φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ γὰρ οὐπὲρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρς. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκῶς, ἀνῆκει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδὲς
 πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ
 γὰρ συνίει καταγελῶμενος παρὰ τῶν ὁρῶντων ἐπὶ τῇ
 σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέ-
 μελλεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς
 Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ πλοίου ἐπι-
 βάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
 ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ εἰς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι
 τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
 ἀληθῶς, ὁ Τοῦξαρς ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν
 πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα·
 εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι
 τὸν Ἀναχάρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ
 ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀναχάρσις δὲ, πόθεν αὖ ἐκεῖ-
 νον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυ-
 ρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στρωμύλον,

1 Ψοφοδὲς) Τοὺς φόφους φοβού-
 μενος, τουτέστι δειλός. V.

10 Κεραμεικῷ) Τόπος. V.

11 Ἐπισπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, stre-
 pitum faepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, ne-
 scius: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; &
 linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum
 viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat,
 visis modo Athenis, retro legere vestigia, consensuque na-
 vigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa
 domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi,
 obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius,
 Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius
 qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nos-
 se Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e
 principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret po-
 pularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non
 cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
 πρήτο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
 ειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὡν τυγχάνεις,
 ὁ Δαυκέτου; ἰδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
 ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδὼτα ὅστις ἦν ἐν
 Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξέने;
 καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνο-
 μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ'
 αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς
 τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
 κα ἐν Σκυθία, καὶ παιδιὰ νεογνὰ, οἰχοίτο ἐς Ἀθήνας,
 καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
 ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καί μοῦ λόγος ἐτι παρ'
 ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
 με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
 ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
 ἀποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παλῶν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Atticorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
 Scythice ipsum allocutus Foxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-*
sis es, Dauceti filius? Lacrimari prae gaudio Anacharsis,
 quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
 gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu*
vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse, inquit, *inde sum, &*
vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sim. Numquid, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audiavi ego,*
Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, *ego sum, si quis de me*
adhuc sermo apud vos est. Tum, Noris ergo, inquit *Anachar-*
sis, discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo
flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ven-
ia tibi, sexcenta perpeffus mala ab interiectis gentibus. Ac nisi in

ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἤλιον
 δύναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῶων ἡμῶν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξари, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθηνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἦθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἧς σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, εἶπε ὁ Τόξарис, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὥς φῆς, ἀπέλθης,
 οὐδ' ἂν ἀφῇ σε ραδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὥς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἴ σοι

15 Θίλγτρα) Θίλγτρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamol-
 xin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumptum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὥς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιούσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μείζον σοι καλὸν χάρισσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκεῖνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6
 ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδία, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν
 7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeum in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles accessus ha-

παρέργω θῆται σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἥδ' ὅς, ἐκεῖν' αὖ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποΐας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὃ ἐπὶ συννοίας, ὃ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἄμω προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον 7 ἥκω ἄγων, ξένον ἀνδρα, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὁμῶς τάκεϊ πάντα ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπιτομὸν τινα ταύτην ἐξεύρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνῶριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανείς

11 Ταύτην ἐξεύρον) Τὴν οὖν, αὐτοῦ ἔση. V. Ibid. ex altero MS. puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:

15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιτο. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὃ
 Ἀνάχαρσι, πάντα εἰώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τοῦτο αἰ
 Ἀθηναί· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε
 ἴσασι, πάντες σε Φιλοῦσι· τηλικούτῳ ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτην τοῦτον ἀπάντων ἐπιλήση τῶν ἐν Σκυθίᾳ,
 συνῶν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄλλα, τοῦ ἔρωτος
 τὸ τέλος. εὐτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς καινὼν, τοῦτο δεῖγμα
 τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς
 εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ Φίλῳ χρή-
 ση αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθῃ 8
 ὁ Σόλων τῷ δάρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆ-
 σαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ
 Σόλων, καὶ Φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ
 προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον
 ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ
 δὲ, τεθῆπώς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μὴδὲ τὸν ἕτερον πόδα
 ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ
 10 Ἡσδῆ) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsis, omnia vidi-
 sti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es.
 Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc feno. Omnium,
 quae sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma
 Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur iudica,
 te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis
 usus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus
 sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo in-
 de tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, insti-
 tueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omni-
 bus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum ad-
 moveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in
 Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam
 huius admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυθήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὐ τίνος μοι εἴνεκα, ὁ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀβήνηθεν. Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίταν, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι τῆς εἰκόνος.

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὁ ψῆφος δήμου πολίτης γεγονώς. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admiffus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo; nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἑμαυτὸν εἶκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ καὶ κείνος, καὶ οὐδὲν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τὰμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις. Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρα- 10 κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδείξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in *Odyssæa* Homerus ait. G.

generis viro me affimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem illam affecto, sed quantum ad illa priora. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem in eo culmine constitutam, &, secundum poetam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe habens, quid agendum esset, iam considerabam. Et facultatis quidem dicendi specimen vobis præbere, decretum olim fuerat. Quibus enim præberem aliis, si silentio ta-

δικαύτην πόλιν; ἐξήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τὰ ληθές) οἳ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧς ξένε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὖροις ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὼν ἡμῖν ἄνδρες ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πάντῃ ἐρωτικῇ πρὸς αὐτούς· καὶ ταυτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς ρας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς περὶ Δημοσθένην λόγῳ δέκα ῥήτο- λικοὺς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθορον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον
καὶ τὸ εὐπρόσδοον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίᾳς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάγεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
φθέγγατο μόνον, οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὥτων ἀναδη-
σάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεκνηνότες ἀκούουσιν
ὅπότ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποῖόν Φασι τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιόν, καὶ ὅλως, ἐν τού-
το ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ, καὶ μέγα ὄφελος ἅπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέ-

12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

quant, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, illicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo persecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὥς ὁ Κεῖος φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὥς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιτο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξει, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὖριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 Ὁ Κεῖος) Ἀτακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

& amicum sibi faciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si iusiurandum adiicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae infunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poeta ait, iam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον- I
 τος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὃ καλὸν Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
 ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
 πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ
 δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
 ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
 ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιίστη τὰς γυνάμας αὐτῶν·
 ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο, καὶ ἱαμβεῖα
 ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
 δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
 ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπán-
 των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

2 Ἀβδερῖταις) Initium artifi-
 ciosissimum, quo mira ingenii
 dexteritas Luciani patet, ob com-
 parationes. G.

II Ἐμονώδουν) Μονωδεῖν τὸ
 θρνεῖν, ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
 σκηνῆς ὡδαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρνεοί
 εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ΑΒΔΕΡΙΤΑΣ dicitur Lyfimacho iam regnante morbus
 invasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
 primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
 febris continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
 piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
 ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam af-
 fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
 vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
 clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
 litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
 dulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
 & extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ Θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τάλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον;
ἔπαυσε ληρῶντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιοῦ-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδοκιμῶν τότε,
μεσοῦντος Θέρους ἐν πολλῶ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξει τε ἀπὸ τοῦ Θεάτρου
τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρύσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, Φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίοις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κекίνηται, ὃ

Tuque, o Deorum hominumque faene rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi eventus praebuisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberent-
ur, cum suavitate quadam obverfante memoriae ipforum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
 τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἰστο-
 ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
 τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς εἴκειν, ἀλη-
 θές ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ Πόλεμος ἀπάντων πατήρ· εἴ γε
 καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.
 Ταῦτα τοῖνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
 τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιπ-
 πος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
 τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
 δὲ, λίθους παραφέρειν, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
 ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
 χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
 μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
 ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ
 αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

5 Πόλεμος ἄ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἥτοι τῶν ἐναν-
 τίων τὴν μάχην. V.

morus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
 nus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo
 est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
 bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
 detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
 tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
 me & audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam du-
 cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
 omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapi-
 des, alius murorum partem substruere, loricam moenium
 firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
 ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
 non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
 batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
 dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγετες; Κυλίῳ, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πίθον, ὥς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τασούτοις ἐργαζομένοις.

4 Καὶ τὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὥς μὴ μόνος ἄφωνος εἶην ἐν οὗτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὥς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὥς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξέναι· οὐχ οὐτῷ μεγαλότολμος ἐγὼ, μὴδὲ τοῦτο θείσης περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοις τις, καὶ μάλιστα, εἴην τοῦμὸν τοῦτο πιβάκκιον, οὐδὲ πᾶν καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρὸν τι λιβίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἐγνωσταί μοι, καὶ πᾶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς, ἐγὼ σοὶ φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-

1 Τοῦ Κρανίου) * Ὀνομα τόπου. 5 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν προσπταίνον. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiantē ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli iactum ipse constitutus, tibi enarraho. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinebo

θων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ
ποιῶν. παραινέσιν δὲ τινὰ μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας
ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κρινώησαι-
μι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς.
ἄκρῳ γὰρ τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαιψάμενος. Καί-
τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ
τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν,
ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
ρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρ-
μηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' ἅ που καὶ αὐ-
τὸς, ὃ ἐταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύ-
μως συντεβῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἣν τις,
ὥς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συντιθεῖται. οὐδὰ μὲν
οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψαν, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως - } πολλοὶ δεῖν οἶον τε φασὶν ἐπὶ τῷ
Γραι. καὶ τοι οὐδὲ παραικίσεως οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quan-
dam, & pauca hæc præcepta subiiciam scribentibus, ut
in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione
nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digi-
to lutum attigerim. Quamquam neque admonitione pleri-
que opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis
quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut
edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & unius-
cuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quæ
in mentem veniant, possit. Hoc vero, nosse forte ipse quo-
que, sodas, quam non sit ex facillimis, neque ex iis,
quæ negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est
in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si qui-
dem aliquis *utquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*,
ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore,
ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὅποσους ἀποτετέλε-
 σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἢ γε ἐλ-
 πῖς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσὶ τι
 τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους
 αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
 ἐκείνους εἰρήσθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
 ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
 μένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον
 προσάγοντες, ἥπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
 τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
 ἦν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.

6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἐπανορθώσεις τυχαίωντων, μίτιν
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

fus etiam quibusdam videar, illis praesertim, quibus iam per-
 fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
 data sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractatu-
 ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
 mata auctoritatibus & quasi in aulas regias repocita sunt.
 Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
 haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
 rum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (ne-
 que enim contra nos quisquam ausit tale quid, perdomitis
 iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
 sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
 esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
 etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
 si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
 Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἰπα-
 μεν, ἅτινα Φευκτέον τῇ ἱστορίᾳ συγγράφοντι, καὶ ὧν
 μάλιστα καθαρευτέον ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
 μάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε αἰᾶν
 αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢ τινα τοῖς ἔργοις ἐΦαρμοστέον,
 καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
 πτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
 νεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπώμεν, ὅποσαι
 τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν
 κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἓν τε Φωνῇ,
 καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μα-
 κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρουσίας ὑποθέσεως οὐκ
 ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔΦην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρ-
 τήματα ἓν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
 μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοῖ

13 Τῆς παρουσίας ὑποθέσεως) Praesentis instituti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
 da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse opor-
 teat; deinde, quibus rebus usus non aberrat a vera via,
 quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum,
 quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
 mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
 sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
 plicanda omnia & inter se committenda, atque devincien-
 da. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
 vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
 quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in
 lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua,
 longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
 prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
 tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
 historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκροαμένω· ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢ ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσης τὰ ἅπα. οὐκ ἀκαίρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνα, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη αὐτῷ συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο, ἡλίκον αἰμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνου ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς αἱ στενὰ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἰ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινέσαι καὶ εὐφραναὶ τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν Φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνα) Αἰτιατικὸν ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis parulas aures praeberis. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodo cumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi deitur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχείαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποθέν. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὥς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἅκρων θευσομένους ἀναβιβάσῃται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὅπταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορρα-
 γείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poeticae artis & poematum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poetae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiamsi alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per summas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiamsi laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

θεῶν γένεσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἥν
 τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλα, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδὴ τις χω-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων,
 αὐουργίῃ περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐταιρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ.
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem addiscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane illicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerus-
 samque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ αἰῶνται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον
τάληθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδηλῶ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν
δὲ, ἅμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν καλύπτει ἀφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστὸς ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἐοικεν Νικό- λως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸν
στρατὸς οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ' Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν
ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἀλ- ἀνάγκη δὲ ἔχειν ἐράμενον. Μ.

& laudandum sit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum; & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidoti, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασι, τοῦ Νικοστράτου ὄν. καὶ τούτων ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἀν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο ἄχρι δ' ἀν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον
 10 τοῦ κάλλους φροντιεῖ. Ἐτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρὸς αὐτὸν παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἢ μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσας, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμὸν, ὅζυτερον μὲν τοῦ Ἀργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐδὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δοκίμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amafius idem, ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faciem populi, & plebem cogites, sed hos, qui iudicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαρραγῶσιν ἐπαι-
 νοῦντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδία Ἡρα-
 κλεῖ. ἠσφακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκενα-
 σμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα δῆθεν οὐ-
 σαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κραπτῷ, καὶ πορφυρέδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παύμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τῷ θέσφατ' αἰσχιστον, ἀφωστῶσα ἢ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσκίζουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχηρῶνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως I I
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἠδῶ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλόν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 re vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina testam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
 τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
 ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἑπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς
 καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷους
 αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἑπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
 τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
 γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι
 τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
 12 θανα, καὶ γυμνά διεξίσκωσι. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
 μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἑπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
 μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κολακας, εὖ
 ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ᾧσιν.
 ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
 δρου, καὶ Πύρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
 firum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucun-
 das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
 mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scriben-*
tium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
 lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
 omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
 re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
 conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
 Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt.
 Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
 tanquam adulatores averfantur: bene illi quidem, maxime
 si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
 riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
 & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
 enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

στα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέεντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδὴ ἀνότητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὣν παρὰ πόδας οἱ ἑλεγχοὶ ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναικαὶ τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἷονταί γὰρ ἄμεινον ἔξαι τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἑγγὺς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule*, ita tractari, *qui istam pro me pugnam susceperis*, & *iaculo elephantos interficias*. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, *ut antea*, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e. vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ
 λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν
 συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
 καὶ τὸ χρεῖῳδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι,
 θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ
 παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦ-
 πῖον δὲ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν
 ἀποφαίνοντας. εἰ δὲ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται κα-
 ταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀ-
 ληθείᾳ τερπνὰ ἔστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου·
 ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μὴδὲν προσήκοντα ἐπέσω-
 14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγέσομαι ὅσα μέμνη-
 μαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, καὶ Δία,
 ἐν Ἀχαιαίᾳ πράξῃ ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς
 λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἔστι καὶ ἐπαμυσάμην·
 εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέσθαι συγγράμματι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento ad-
 mixceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tem-
 pori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia,
 serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
 adulatores manifesti & inertes sint, in futura autem suis
 excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu-
 tat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae,
 ille reliqua adspargat, quae cum veritate iucunda sunt in
 aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enar-
 rabo, quaecumque memini nuper in Ionia ex historicis qui-
 busdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc
 bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo
 his, quae dicuntur, fidem deneget: vera enim esse iurare
 etiam possim, si urbanum esset iusiurandum scripto interro-

αὐτῶν ἀπὸ Μούσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάσθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἴτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκαζε, Θερσίτη δὲ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἑκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δὲ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός εἰη συγγράφαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς ὄ-
 σας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον, προστιθεὶς, ὡς ἀμείνων ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Προί-
 μiou ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶψιν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμειλὲς) Εὐρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὐρυθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therisitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantiorum futurum fuisse Achillem, si Hecto-
 rem potius, quam Therситem, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας
 οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ
 μιαιφάτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος,
 ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιαύτην. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
 15 Ἄλλος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ
 ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν,
 καὶ θύμου τοῦ Ἀττικῷ ἀποπνεύουσαν· ὅρα γὰρ, Κρε-
 πέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε
 τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέ-
 μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου·
 ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέ-
 γοιμι, ὅπῃα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον
 αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοι-
 μὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ
 Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλην ἄρσην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἰσπέριος καρπού) Γραι. Κρεσπέριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo histo-
 riam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus*
enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter cau-
sam eiusmodi. Hic quidem talia. Alius vero, summus Thu-
 cydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum com-
 positus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, sua-
 vissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum
 redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus,*
descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugna-
runt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post
tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Arme-
nia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes
non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo
confertim totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιοῶν. ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶεσθαι τοῦτο εἶναι τοῦ Θουκυδίδου εὐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, οὐ δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μετὰ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος παταχοῦ τῷ γυλοῖφ ἐνυδοκιμῶν ὁ κατάρτος εὐρος. M.

longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas; & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepe-lientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥς-
 περ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συνάδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν
 γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν,
 καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ'
 ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπη-
 λός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετρίω-
 τερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
 οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνασομένῳ ἱστορίαν
 μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἠτιασά-
 μην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-
 τερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλι-
 μόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρ-
 θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συν-
 αγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῶ ἱστορίαν συγγράφειν, εἶγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac
 decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex
 illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant,
 nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem,
 composuit, qualem etiam miles fecerit, quae sunt quoti-
 die, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu.
 Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse
 quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto
 homini, & tractandae historiae perito, laborem praecepe-
 rit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat li-
 bros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragi-
 co, Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthi-
 carum; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus.
 Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum
 fecit, hac ratione concludens, familiare esse medico scribere

ὁ Ἀσκληπίος μὲν, Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδῃ γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἱατρειὴν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίατα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλείστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν Ἀθανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musagetæ & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἱατρειὴν dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quæ in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνη-
 μένα καὶ κεῖνα. καὶ μὲν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ
 ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάγωνι πολὺ καὶ βαθεῖ
 πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει
 ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὕγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη
 συγγράφειν ἀξιούσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
 18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὲν
 οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὅς τοιᾶνδ' ἀρχὴν ἤρξα-
 το· Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ
 μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσησι γενέσθαι κακῶς· καὶ
 πάλιν ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ,
 παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θεουκυδίδῃ, οὗτος δέ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
 19 λα ἑώκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θεου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πά-
 σας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμούς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδι. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam.
 Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & mi-
 nime virum philosophum, & barbam canam prolixamque
 decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum no-*
strum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam di-
gnentur. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, no-
 bis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum
 dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere
 illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis &*
Persis. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rur-
 sus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant.* Et alia id
 genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste
 quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat si-
 milis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi
 autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui ur-
 bes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

QUOMODO HISTORIA SIT CONSCR. 181

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ὤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐστὶν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ἄλλω βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἱριεοδῆς,
 καὶ δράκοντες ἐλκεῖν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἡ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπὶ τῶν ἑκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἀν-
 τρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων
 αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἡδεῖμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia veruum singula horum occupant! &
 qualis caefaries Ofrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in
 quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!
 Prae imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὅποταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλας πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκάσιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθλὴν οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συνείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλεται ἔττους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τραβείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησεν· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίους· Ῥωμαίων δέ,

ὁ Ὑπερεμπίπλεται ἔττους) Ἀττικὴ ἢ συνταξίς. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγει Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἴφα-

γον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατίαγα τοῦ κρανίου. Ἐττος πᾶν ὁσπερὶν εἰρηχέν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuperdum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut falsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur metus sit. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex;

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καίκεῖνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον; ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τιτιανόν, καὶ τᾶλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτόν, ἀποθανοῖ δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπτότατον δοῖται τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖνον λέγειν) Σάτουρτον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λήγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticisimi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molliissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Ofroën exspectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixit-

- 22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θεῖη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεισὼν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας. Ἐδέσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσμαραγείτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδίᾳ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θάτερα
- 23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὀττοβος ἦν καὶ κόναβος) Ἦτος κρίτος καὶ θύρυβος, καὶ φόφος. ὡσαύτας καὶ κόναβος. G.

se. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poetiis in historia verbis utuntur, deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclaræ historiae, Edessa quidem igitur adeo quaffis circumscnat armis, strepitusque fuisse & tumultus illa omnia. Et, Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter hæc vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, Epistolavit campidustior domino, & Milites mercabantur illa, quibus indigebant, & Iam loti ad illos aderant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλίκᾳ τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπα-
γοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ που Ἐρωτὰ εἶ-
δες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τι-
τᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν εἰ ἀκούσαντες ἐπιφθέγ-
γονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ'
ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ
κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσῶν μὲν τὸ κράνος
εἶη, θώραξ δὲ πᾶν γελοῖος ἐκ βακῶν ποδέν, ἢ ἐκ δερ-
μάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνή,
καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόρους
τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κηλοσσῶ τὴν κε-
φαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπα-
λιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα,
καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθίγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ μὲν ὑπισχυμένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια
τῶν μεγάλων ἀμαθιόντων τὸ ἐπι-
φθεγμα. V. Parturient montes)
Proverbium tritum. G. τελούντων. V.

6 Ὡδινεν) Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἔτι 10 Οἰσυνή) Ἐκ λύγων πεπλεγ-
κε μὲν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μίνη. V.

13 Νανώδει) Μικρῶ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae
pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam
simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic lu-
dentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput oc-
cultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Par-
turiant montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia,
& eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus re-
liquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino
ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confu-
tus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Vi-
deas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi
caput imponentes nani corpufculo: alios contra ea, trun-
ca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas
aggressos; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινα προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
Φορητά ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτημάτων ἐστὶ· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ῥαθύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου 15 Τὰ Σαμόσατα) Σημαιοῦ ὅτε
Περσικοῦ δ' ἰστί στάδια λ'. V. Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysæidis filii nascuntur duo;*
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in constrinis talia fabulantes
audisse, ut de Europa verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota:
condiderunt illam Edeffeni. Neque fatis hoc illi fuit, verum
etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομένην, καὶ μονο-
ουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσο-
ποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με Φέρων ὁ θαυμαστός συγ-
γραφεὺς ἀπώκισε. Νῆ Δία, καὶ κείνο κομιδῇ πιθάνον 25.
περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος,
ἥ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόν-
των. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε
Φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τινα
θανάτον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα·
τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα
ύαλᾶ, τῆς καλλίστης ύάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθα-
νεῖν ἔγνωστο, κατὰξάντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ
τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα

15 Σκύφων) Ὁ σκύφης ἀρσενικῆς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa alu-
lentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἵτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἀμιλλα. Θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίου τινα
 Σίλωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νῆ
 τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος
 καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ρήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρῦν ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο
 τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προσόσων· εἵτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσου
 διαγέλασις τοῦς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit,
 ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde
 quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit pri-
 mis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicen-
 dum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum
 Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in
 Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit
 Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Si-
 lonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui ta-
 lia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Grariae! multum
 fane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione ma-
 ximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coena-
 rum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiace fabu-
 la coronidem imponit. Stricto enim ense generose fane,

των ὀρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινεῖσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἡτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἐταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραβέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignorance, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο τοῦ ὑποποδίου δέ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὖξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
 28 Φροντίδος διεξιάν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλαγκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῶν προσήκουσαν διήγησιν ὡς Μαῦρος τις ἵππευς, Μανσάκας τοῦνομα, ὑπὸ δῖφους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτόν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτόν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [*clepsydras*] imponderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus* aliquis eques, *Mausacas* nomine, prae sit per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν αὐ-
τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
λοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
γου δεῖν καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν
Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀΦεῖς τὰς
ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
σεις, καὶ σπονδας ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀν-
τιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παρμε-
γέβεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα
καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
σμένων. ἄπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
καίτοι πόσα ἄλλα μακρῶ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐάνους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidisset
elephantas multos una pascetes, & ut parum absuerit, quin a
leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
storicius admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Eu-
ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
& custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad feram
usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caes-
areae scaros ingentes vili pretio eumentem: nisi vero nox
oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
fuiſſet, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μανσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιούτους, τὸ μὲν ρόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβοῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὥδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ' ὥτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβοῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλῆθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaue alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorfus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

θεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἔωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμείλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφροσύνῃ ὁρᾷ αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖ γε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα ἦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχῳ γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκείνός γε ἦδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην) Ἀπόλλοιο, μισθὸν, αὐτῇ γελοιοποιᾷ καὶ ἱρωνίᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem inuicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

- λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν τὴν ὀρθίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέηναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλιχον γὰρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις. Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ Λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν
 Θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ.) Θρίαμβος ἐπιδειξις νίκης. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem vocat obliquum agmen*: in cornu vero ducere
 dicit, quod est ducere in frontem. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media acta sunt, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captiviratem Vologesi, & Ofrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκεῖνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθισόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράφειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζουρίδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαίδευ- 31

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμαραμένη καὶ μυξᾶσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum Victoriā illam appellare fas sit, an Concordiam, an Pacifera. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscriber. Talia multa prae

σίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιώρατα οὐδ' ὄρωντες, οὐτ' εἰ βλέποινεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμην γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι τοῦ δεινῆς Παρθικῶν νικῶν, τοσαύτῃ καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστείωτερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὕσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσεῖληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-

33 εἰσάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἀν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμείνων) Ἄμισον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἤμισον, εἰ μὴ λευκόν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαῖον, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum tot libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii *Sagalassensis Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum*. Et sane

ἀνακεκάβηται, καὶ αἱ τε ἄκωνται, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
βάτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον
ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξῃς,
οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλ-
λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναίτο. Φημὶ ταῖνυν τὸν 34
ἄριστον ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
φαῖότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν,
καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύ-
σεως δῶραν· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
ἐστὼ ταῦτα μὲν οὖν ἀτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβού-
λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
βλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ,
quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita fit.
Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα εὐδύ-
 νατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστῆς, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι
 τοῦτον Περδίκκην παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητριᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, ἀλ-
 λά μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκεῖνης,
 ἀποφαινέιν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ,

3 *Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον)
 Τίτορμον τῷ βουκίλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κροτανιάτην Μίλωνα με-
 γαλοφρονούντα διὰ τὴν ῥάμην τοῦ
 σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν
 Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πείρον. ὁ δὲ Τίτορμος
 ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν κατα-
 βὰς δὲ εἰς τὴν Εὐνιον, καὶ δοιμά-
 τιον ἀπ' αὐτοῦ, λαμβάνει μέγιστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς αὐ-
 τὸν, εἰτα ἀπαθεῖ. καὶ δις καὶ τρίς
 τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἔρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέ-
 λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν
 ὡς ἐπ' ὄργυιās πεντήκοντα, καὶ ἔρρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταύ-
 ρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ πο-
 δός. καὶ ὁ μὲν ἀποδράνει μὲν ἔπει-
 δεν, οὐ δὲ εὐδύνατο. παρίοντα δὲ ἑτε-
 ρον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ
 ποδός ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἑτέρον ἱσπεῖρας; ἐντεύθεν ρηθῆ-
 ναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιόνυμοι οὗτοι. M.
 Γυμναστῆς περιόνυμος οὗτος. ed. Cl.

instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus
 est? non ad creanda, quae adeste debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodil-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumtum hunc Perdickam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasia

ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνα-
 στικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπιφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέ-
 σεως, εἰ τέχνην φαμέν ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ
 πράγματι ἐΦευρηκέσαι. οὐ γὰρ ὄντινούν παραλαβόντες,
 ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνε-
 τῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς
 τινὰς ὁρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος,
 θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
 σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνेतὸν 36
 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ
 ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥλπει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστα-
 το. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν.
 ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotussaeso comparari possit:
 verum hoc promiserit, se datam sibi materiem aptam natam
 recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda
 illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque
 difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcun-
 que de medio arreptum reddituros historicum; sed ei, qui na-
 tura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit,
 ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur
 eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit,
 quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim
 hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac di-
 sciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam ne-
 mine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia.
 Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Ve-
 rum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene deinde

- 37 χειρίσαιοτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τείνου καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς ὃν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὅξυ δεδορκώς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγωνώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ἑνία, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπῳ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
- 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλευθέρους ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μῆτε φοβείσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῶν δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῶ μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

suo ipse Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam noverit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astore Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δει-
χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν Φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰ-
πεῖν ὅτι ὀλέβριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
λευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς
ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἔχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
χθῃ διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν·
ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ
μὴ εὖξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite fagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis
ostendetur: neque Alexander illum anger, de Cliti caede
crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque
Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & re-
gnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosum-
que esse hominem; neque universa Atheniensium civitas,
si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, &
mortem Niciae, & ut finierint, & qualem aquam biberint,
& ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae
infeliciter aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmo-
dum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est,
sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille
est, qui submergit; &, si fugiant, non ille, qui tergis in-
stat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit.
Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narra-

- πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τοῦναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
 ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷ μὲν λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
 ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα,
 καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρρα-
 τον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτεριχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
 τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
 Κλωθᾷ ἂν ἐτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψει.
- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
 δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰα-
 τρὸς αὐτοῦ ᾖν, ἢ ἐλπίξῃ κἀνδυν πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
 σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
 ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κἀνδυν) Χιτῶν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui
 uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
 Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum
 confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
 cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
 icere, Atheniensibus vero hoc praestare, ut Siciliam atque
 Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
 plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
 tho retro glomerare potest, neque retractare Atropos. Hi-
 storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
 Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
 tuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
 torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
 suarum in historia laudem. Verum Xenophon hoc non fe-
 cerit; iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶν Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφ' ἑξέται ἀμαρτάνοντας. ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἰδίον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβες, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40 λακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖν, οὓς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν ὡς ἠδέως ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, ὦ Ὀνησίκριτε, ἀποθανῶν, ὡς μάβοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσιν, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῷ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: & si quem amer, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una, & mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praefens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars contricem illam *mangonum* averfata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-

τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἕνεκα ἐψεύδεται ἄν.

- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλία νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ πατέρω τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δοῖται λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero fane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expers, incorruptus, liber, fiducia & veritatis amicus, qui, Comici verbo, Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θανα-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γὰρ Φησι μᾶλλον ἐς
αἰεὶ συγγράφειν, ἢ πρὸς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γεννημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχεῖαν. G.

virium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: *ut si quando rursus*
similia ingruant, habeant, inquit, *respicientes ad ea, quae olim*
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi datur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet,* vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

- 44 ξὺς δὲ, σαφὲς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεβέμεθα, παρήσϊαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ Φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικῶς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 45 εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ'
 ὅποταν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκεται. δέησει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μῆτε ἀπορρήτοις) Scripsit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 solens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, *ut silvae foliis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 fuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-
 mis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, qua-
 renus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnīs, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὁμῶς ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσῃ, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον· τῆνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότες ὡς ἵππου τυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἁγδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
 γματα αὐτὰ, οὐχ ὥς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλο-
 πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
 κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
 δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
 οὐς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
 ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ νῦν οὖν ἡδη
 καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
 48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴ ἀνδροῖσιν ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
 πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
 μα ποιεῖτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεῖς
 τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
 49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, εἰσκέτω
 τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
 κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.
 καὶ τὸ πρᾶγμα χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλ-
 λαβεῖν, V.

vero insuave audientibus. Res autem ipsas non temere con-
 nectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam
 diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
 quidem, quae quis ipse praefens inspexit, *scribet*; sin vero
 minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
 coniciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
 here quidquam rebus gestis, vel adicere. Et hic iam ad con-
 iecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
 babilis, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
 primo quidem commentarium quoddam illorum contexat,
 & corpus faciat informe adhuc, & arrubus suis nondum
 distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
 dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
 & compositioni studeat. Et omnino tum Homérico illi Iovi
 similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
 terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτοὺς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἅφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, καί-
 κεῖνο ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ ἥ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγοςτατεῖτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τοῖς 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθά
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπείγῃ· εἴ-
 τα ἐπανίτω λυθεὶς ὅπταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & qua-
 les sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero
 Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comitetur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne
 ad satietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,
Lucian. Vol. IV. O

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς
 51 καιροῦ ἀπολείποιτο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύαν
 παρὰσχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δεῖξται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παρὰχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθσόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
 εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χρυσὸν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προῦποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἑπλαττον μόνον,

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus:

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἔρρυθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς θεὸν οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δυνάμιν ἐναργέστατα ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὄραν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπέιληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἤδη παρε- 52 σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμιάστον μὲν ποτε ποιήσεται, τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε Προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφύντι περὶ τῶν λεκτέων. Ὅπότεν δὲ καὶ Προοιμιάζεται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἀρξεται, § 3

14 (Ὅπότεν) Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσασθαι. ὃν τὰ δύο πρόηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥητορα ὠφελήσει ἢ εὐνοία, ἢ εὐμνῶς δέξοιντο [οἱ ἀνθρώποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἰκνῇσι τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχὴ· ὃ μάλιστα μεγαλορίας δίνεται ῥήτορος, εὐδότης καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δείξει, καὶ ὥσπερ δολέει τοὺς ἀκροατὰς εἰσὶν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥητορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulat praefrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δεῖξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἔρεϊ. εὐμαθῆ δὲ καὶ
 σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο.
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκείνων τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαν γενήσεται. ἐπ' ἀφελίαν
 μίντοι καὶ αὐτὰ τῶν ἀκρατῶν. ὥστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἡ εὐνοία τὸν ῥήτορα
 ἀφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοῦς

ἀκρατάς. δὲ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκραταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas victorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετα-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
 ρίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προι-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὰ σαφεῖς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῇ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσειας τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἅκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρή μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ἱημάτων,
 ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραΰσεις μὲν τὰ

porro & sequax fit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata fit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέροδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι καὶ κεῖνο παρεσκευάστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων. 57 Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκαλῶς παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρὲς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφεῦς ἕνεκα, μεταβῆθῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἕξον τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὅρας τι καὶ Ὅμηρος ὥς μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, παραβῇ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τρὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

3 Λοπάσι). Λοπάς τὸ βρῶμα καὶ ἢ περιχειμένην ἐξωθεν τοῦ χορμίου λε- τις, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο

Ἀριστοφάνους λέγοντος, ἐξὺς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλκῷ γίγονεν. V.

minus necessaria, fatis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & fumi-na, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam pa-rata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-fandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-scriptionibus, ne imperite ac perversè vim dicendi osten-tare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-to, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effu-gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-rus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἶε ἔπεσε
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος ταῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης
 αὐτὸς, ὀλέγα τῷ ταιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
 σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύ-
 σας, ἢ πολιρκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴη γὰρ οὕτω
 τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκοτά
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκῆια λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι
 τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, ver-
 bus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot
aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse,
 parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter defi-
 stat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obfi-
 dionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut
 Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim
 pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas
 cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut*
 ramentum facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.
 Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere
 oportebit; maxime quidem personae convenientia, & pro-
 pria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quo-
 que. Quin tum etiam permixtum tibi est rhetoricari, & vim
 dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περισκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀπο-
 δείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δι-
 καστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν
 ἔξεις, φιλαπεχθηνόμως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων,
 καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
 60 μᾶλλον ἢ ἰστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴ καὶ μῦθος
 εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
 τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, εἰ-
 κάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
 61 ἐπὶ ῥεπέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολ-
 λάκις τὸ αὐτὸ ἔρῳ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν
 γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλ-
 λά τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπει-
 τα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν
 μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος
 μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae
 sunt, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [bre-
 ves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt,
 idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimi-
 citiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque ne-
 gotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt
 enarret. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda qui-
 dem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in
 medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero
 tutus, ac in neutram partem propensus. In universum au-
 tem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad
 praefens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homi-
 nes te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi
 memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt,
 & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam di-
 catur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοῖ τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί- 62
 δας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὖσας. Ὅρᾳς τὸν Κνί-
 διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
 εἰς τὴν Παραίτονίαν, παγχάλεπον, ὡς Φασιν, οὖσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα, οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πᾶν ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων, οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὴν τότε

*que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videsne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetoniā deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis saxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, ipsi tectorio inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto
 tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret Sosstratus Dexiphanis Cnidius, Diis
 servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-*

καιρόν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς
τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκῃ ὁ πύργος, καὶ
63 μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω
γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλου-
σαν ἐλπίδα, ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν
ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δι-
καίας. καὶ εἰ μὲν σταθμῆσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι,
καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ
πίθος ἐν Κρανεΐῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam
oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futu-
rum omni aevō, quamdiu turris steterit, ipsiusque man-
ferit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo
scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum
adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa
tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui di-
rigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit
scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀnéσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκραιότεραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἢ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2 εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἢ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψυχὴν παρέξει τὴν ψυχ-αγωγίαν, ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-

Ι ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

II Ἀνάγνωσις) Γραι. ἢ ἀνά-
παυσις. G.

9 Ἀνεῖναι) Γραι. ἀνίναι. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athleticis, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρο-
νῆσιν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέ-
σεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται
αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐν-
αλήθως ἐξηγησάμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων
ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικται τῶν πα-
λαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων,
πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ
ὀνομαστὶ ἀν' ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώ-
3 σεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνί-
διος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ'
αὐτοῖς, ἀ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκου-
σεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ
θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἀπασι τὸ
ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν
ὑπόθεσιν, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppedirent, quale quid etiam de hisce libellis ut
sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argu-
menti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum
est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili &
verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum,
1 quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam
hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum
poëtarum, & historicorum, & philosophorum, qui porten-
tosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scri-
psissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum ap-
pareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum
regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, ne-
que alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de
magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem
omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen com-
ponens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἑτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὄν τούτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λῆσειν οὐκ ἀληθῆ συγγραφόντες, διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μετ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς

11 Ὅρων ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλά- λιστα δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ τῆς πολι-
τητα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν τείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἕδου διεξίόν-
καὶ ἄλλαχοῦ μυθολογούντα, μά- τα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes; ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoο, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μὴδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μὴδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μὴτ' εἶδον, μὴτ' ἔπαθον, μῆτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μὴδὲ ὅλως ὄντων, μὴδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δὲ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφείς ἐς τὸν ὑπερίον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δὲ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἢ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audiui ab aliis; ad haec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλιῷ ἀνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλαι τὴν ὁδὸν δύνατ' ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρῳ νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14. Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς βασάνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε εὐρηγορῶσαν ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακάριαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμεσαν.

ταυτὶ δὲ πάντη (log. τὰ νῦν τί) καλίσσμεν, Λουκιανὲ, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem aca-tium, ut ad magnam violentamque navigationem, firma-veram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo ven-to navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul in-sulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὁμῶς, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἡμοῖς ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιήμενν, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀνδρῶς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἀχρεῖ τούτων· Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἰχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἡμοῖς δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θά-
 8 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. εὐπω δὲ πολὺ παρήμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χιός ἐστιν. ἀφθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐναχοῦ καὶ

cumfonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Appulli igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent. Progressi vero per filvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesīs, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Dūs*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstantus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει εὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δοῖαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνήειν παρὰ τὸ ρεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγῆς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἷω μάλιστα καὶ τὴν χοῖαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμθαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὐρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret disce-
re, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluen-
tem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed
multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero
uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde col-
ligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre
multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos
enim captos eorum aliquot cum devorassemus, inebriati
sumus: quin & refectos invenimus facie ac vinaceis ple-
nos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua
piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo ni-
mium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodi-
giosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae conti-
nens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἐλίξι τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδέξιόντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληβείς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρήχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμενου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύνοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδοντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζουντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἐλίξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινές) Εἰς Ὅμηρον Ὀδυσσεὺς ἐταίρους ταῦτα μυθοποιήσαντος. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ
 ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀπήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς νῆσου φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ
 περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίου
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὁδόν. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαι-
 ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσεν-
 εχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίου τρισχ.) Ἦσαν στα-
 δίους τριακοσίους τρισχιλίους. G.
 (Referebatur in Coll. G. ad vo-

cem ἐπιφύεσαν, quam nullibi re-
 perio. Nec quid sibi voluerit,
 assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi latuli videbantur. Nos autem reli-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
 ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
 sulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

πρῶτον δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ
 γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶ-
 μεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι
 νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ
 τὴν χροάν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ
 πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
 11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυν-
 ελήφθημεν τοῖς Ἰππογύπτοις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις,
 ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἰππογυπτοὶ οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ
 γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς
 ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γυπες, καὶ ὡς ἐπί-
 παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν-
 τεύθεν· νεῶς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἰστού, ἕκαστον τῶν
 πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν
 τοῖς Ἰππογύπτοις προστέτακται περιπέτομένοις τὴν γῆν,
 εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

raque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdiu
 quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae
 in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maio-
 res, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & ur-
 bes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & mon-
 tes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero pla-
 cuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui
 Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos in-
 cideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus
 vestiti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi
 vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum
 inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae
 magnae navis malo maiorem crassiolemque habent. His igi-
 tur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram,
 si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμε-
 νος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη,
 ὑμεῖς, ὦ ξένοι; συμψησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκε-
 σθε, ἔφη, τοσοῦτον αἶρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
 αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν
 διεξήει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦναμα Ἐνδυμίων,
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεὶς ποτὲ,
 καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
 γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω Φαινομένην Σελήνην.
 ἀλλὰ θάρρεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον
 ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσεσθαι ὢν δεόμεθα.
 Ἦν δὲ καὶ κατερθῶσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
 νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
 μονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
 τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφοράς·
 ὁ δὲ, Φαέθων, Φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
 βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κείνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
 ctis nobis coniectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos
 estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
 venitis, tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narra-
 mus. Atque ille exorfus suas nobis res enarrat, ut ipse quo-
 que, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum
 somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni
 imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
 luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum su-
 spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
 omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter consecero, quod iam So-
 lis incolis infero, felicissimam apud me vitam viveris. Interro-
 gantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?
 ille Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habita-
 tur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στείλαι, ὅντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων Φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὐκ νικηθέντες (οὐ γὰρ ἤμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δέ, βούλομαι αὐθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἦν οὖν ἐβέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἓνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἐξοδὸν. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.

- 13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῶ ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμενον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνευ τῶν σκευαφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πέζων, καὶ τῶν

versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus, iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regibus singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fuit, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππόγυπτοι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνειον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ αἰέρι ἀνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχασι πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [oleripennibus] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [iaculatores milii] & Scorodomachi [alliis pugnantes]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigiesies mille Pfsyllotoxotae [pulicisagitantū], quinquagies mille autem Anemodromi [venticurfiores]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo singulorum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaras substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permiscere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἤξειν, Στρουβοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἔθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγγο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὕτη· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάντες θέρμιοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίϕη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυπτοι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν ταύτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐάνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕαστοι· τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [*passeriglandium*] septuaginta millia, Hippogeranorumque [*equigruum*] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere: prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχλαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὥς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐπαίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάν-
 νακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐάνυμον 16
 εἶχον οἱ Ἴππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θη-
 ρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρ-
 μηξι προσεικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος
 αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ'
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγον-
 το δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ
 δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωπες, ὄντες καὶ οὗ-
 τοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κῶνωψι
 μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-
 ι ιι Καὶ δίπλεθρος ἦν) Τὸ πλείθρον ἔχει πάδας ρ'. πύχεις ἔστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos mul-
 tae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis
 singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum
 Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto,
 paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem,
 quam ducebat Nycterion Eudianaëtis [*Nocturnus Serenī regis*]
 filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu
 tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Anima-
 lia autem sunt maxima, volucris, formicis nostris similia,
 a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel
 duorum iugerum erat. Pugnant autem non fessores mo-
 do, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant
 Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii
 omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëo-

κες, ψилоί τε ὄντες καὶ πεζοί, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέβησθε δὲ, δυσσομίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητινοῖς ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἑπέμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καῖκείων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

II Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς
Σείριον τὸν ἀστὴρα λέγει τὸν Κύνα ἱππολῆς αὐτοῦ σειρίναι τοὺς ἀν-
καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐ- βράπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὤφελον· οἱ σφενδονῆται δέ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπ' ἡεῖ παρασκευῇ. Συμ- 17 μίζαντες δέ, ἐπειδὴ τὰ σημεία ἦρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρωῖνται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιατῶν αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἴππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκῶνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦθα δὲ καὶ κείων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὰ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, παρα- τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. V.
τολόμεν· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ 12 Ἐπαυσαν ἐγκλίναντες) Γραι.
ἐπιστημῇν τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sublati signis, rudituque ab asinis utrinque edito, (his enim utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliorum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypus, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτε-
σθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυσμένου
τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστα-
ξεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι
ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν
18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνα θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες
δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ
τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλον-
το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνον-
τες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ
ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων
πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκεῖμενοι μέγεθος δὲ, τῶν
μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεῶς μεγάλης Φορτίδος. τὰ
μέντοι πλήθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ καὶ ἄπιστον

5 Ὅμηρος) Τὸ σκῆμμα εἰς Ὁ- σοῦ) Τριακοντα πηχίων, ἐξήκον-
μήρον. G. τα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πη-

14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσ- χίων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud
nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo
quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim
apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, san-
guine pluuisse Iovem ob mortem Sarpedonis. A persequen-
dis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pe-
destri proelio, in araneorum tela; alterum vero pugnae in
aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur,
cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocenta-
uri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane
apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum,
ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magni-
tudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi
Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae.
Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

δόξῃ, τοσούτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν διώξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρὴν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεβέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἵρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγάς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Saggiarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, missio nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaeque legenda disperfos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν· ὥστε σαφὲς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεί-
 το δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ᾔθε-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραΐᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστε-
 ραΐᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.

20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἠλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμαχούς, ἐπὶ
 τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἠλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι εἰς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἠλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte unversa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitio-
 nem, nec reiiceret se degentes in tenebris : promisitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio his habito, priori quidem irarum nihil remi-
 fere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus : *In has condiciones foedus fecere Heliotae ipso-
 rumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem
 demoliantur munitiorem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patiantur
 stellas reliquas ; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia po-*

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ Φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους
τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν,
δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν
δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοι-
νὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον.
ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀνα-
στῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ
Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος·
Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμ-
πής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21
καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ
δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ
ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων
αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μεῖναι τε παρ' αὐτῶ, καὶ κοινω-
νεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο) Ση-
μειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὀφείλει γὰρ
οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τεύχους καθ-
αιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν
προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμὸν
σαφηνείας χάριν. V.

*tius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat
quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies
mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Lu-
ciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam
quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro,
eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurarunt in
hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aesti-
vus] & Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyktor [No-
cturnus] & Menius [Menstruus] & Polylampes [Multilucius].
Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta,
nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-
nam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum
focii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, mane-
remus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, polli-
citus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim*

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ
 δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἤξιον ἀποπεμφθῆναι κάτω
 εἰς τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνων ἀδύνατον ὄν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστίασας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἀ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξῷ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γενᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἔταῖν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς κύουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῃ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴν
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
 νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηνότα, ζωοποιούσι. δοκεῖ δέ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκείθεν ἤκειν τῆς γαστροκνημίας
 τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μετ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιγμένον τὰ περὶ τὸν Διόνυσον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in furis:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit fura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse furae nomen, quam *furae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς
 ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρό-
 πον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ
 φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον,
 σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ Φύλ-
 λα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος·
 ἐπειδὴν οὖν πέπανθῶσι, τρυγῆσαντες αὐτὰς ἐκκαλά-
 πτουσιν τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχου-
 σιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα,
 καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμέ-
 ταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀπο- 23
 θνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀήρ γίγνε-
 ται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτὴ· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύ-
 σωσι, βατράχους ἐπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ
 δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ,
 περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώ-
 πων) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀπο-
 σκάπτει, τοὺς ἐκ δρακοντίων ὀδόν-
 των ἐκφύοντας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον
 καπνὸν) Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ

Σχυθῶν αὐτῷ ἱστοροῦμενον περὶ τῆς
 βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμια-
 μένου καπνοῦ σπᾶντες οἱ περικαθή-
 μικοι Σχύθαι τὴν πυρὰν, μεθύουσιν ὡς
 ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κάπτου-
 σι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae;
 [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum ho-
 minis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde
 arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero
 etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has,
 ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excidunt. Pu-
 denda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes,
 iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consentit
 homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvi-
 tur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in
 prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in
 aëre. Assidentes vero circa eum, in quo assantur, focum,

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιαύτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀπὸρρι-
βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεῖς ὥσπερ δρόσον· οὐ
μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
νται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν
γαστροκημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐταῖς, ἣν που τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
τοὺς δὲ κομητάς καὶ μυσαύττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τὸνναντίον, τοὺς κομητάς καλοὺς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ
μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
κδοάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστω αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρά, θάλλουσα ἐς αἰὶ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκημία δὲ λίγεται τὸ ἐξέπι-
ῖ εὐθεία εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· σθαι τοῦ καλέμεν τῷ σκέλει.
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
emittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὕπτιου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον καίπειδ' ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδροῦσιν, ὥστε καὶ τυροῦς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάζαν-
 τες ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶν λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐώδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδ' ἂν ἐμπεσῶν ἄνεμος
 διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαρραγέντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων θέον-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστὴ ἔστιν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἔντοςθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 θεογνᾶ, ἐπειδ' ἂν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνῃ, μαλθακῇ τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῇ ὑφαντῇ· πολὺ χαλκᾶ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πηγνυται. G. τῶν περὶ τῶν θαλαττίων σιλαχῶν
 12 Κλειστὴ ἔστιν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰστορούμενον διαπαίξει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: & ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέζαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίση ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνβέμενος, ὁρᾷ καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποβέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὅτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ
 26 μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγόμενων· ἂν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πᾶσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemptos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim soli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κεῖνοί με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφα-
 λές εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν
 ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίσκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέ-
 γω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27
 ἅμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα
 ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε
 δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἅ πάντα ἐν τῷ
 κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἴππογύπους
 χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.
 Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
 παρημέψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι
 συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάν-
 τες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήειμεν τὸν ἥλιον,
 ἐν χρῶ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί-
 τοι πολλὰ τῶν εἰαίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος
 οὐκ ἐφῆκεν. ἐθεάμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ
 πύονα, καὶ εὐδρόν, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere.
 Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse
 eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, sa-
 lutato rege & ipsius amicis, conscensa navi solvimus. De-
 dit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas,
 aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram,
 quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippo-
 gynos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter
 navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus
 etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum
 fumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem prae-
 terivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque
 enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non
 sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pin-
 guem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 29 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυπτοι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διάκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τη κεῖται μεταξύ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵρος,
 ταπεινότερα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιβέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἶπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίαι
 ἐκάστω πεποιήντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προῖεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recefferunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persecuti, cum versus vesperam delati fumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τις ἡμῶν ἐτάλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παριστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσεῖπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὃ δὲ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθεύς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque cibum capere, neque somnum quifquam nostram audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae defertor. Mors autem est extinguere. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solvantes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαΦῶς ἐωρῶμεν γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ αἰέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πύρραιδεις ἤδη, καὶ ὑπερ-
 αυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν,
 30 μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος,
 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύ-
 σαμεν, θαυμάσιον ὥς ὑπερῆδόμεθα, καὶ ὑπερῆχαίρα-
 μεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοῦμεθα,
 καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη
 οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν
 μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μετα-
 βολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύ-
 σαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν
 ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλ-
 λα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ
 πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' ἧι δὲ κεχηνός, καὶ πρὸ πηλ-
 9 Καὶ ἀποβάτες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum fatis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre pendent, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi sumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & in mare nos abicientes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquilum mare. Viderur vero maiorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine: contra nos autem veniebat hians &

λοῦ ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν τὸ δὲ ἥδη παρῆν, καὶ ἀναρροφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναὺς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
δὲν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῦ-
τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυ-
ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Συ-
ρίης Θεοῦ λόγῳ μέμνηται τῶν φαλ-
λῶν τούτων, ἰφ' οἷ καὶ ἀναβαίτου-

σι λίγα ἀσκήσεις. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
λοὶ οὗτοι τριακοσίων ὀργυῶν τὸ
ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente,
dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
effemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
ea illo hiantē, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille ho-
minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
vela atque ancorae, & hominum ossa, & farcinae. In me-
dio & terra & collēs erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἑώκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἔδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἐταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχμεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ
 καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἡσθάνομεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὁξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐβάδεις τῇ
 διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἐταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεκαλίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igi-
 tur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis,
 navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὕτω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλούς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγούς· ἐτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἑταυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
 πρεσβύτη καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρᾶσιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθύντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καί κεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἶκός παθόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam coniecere quandam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiosè exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-*

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἔσμεν, αὐτῷ σκάφει πρῶν καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γὰρ τις καὶ λασίος ἐφαίνεται. δαίμων δὲ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἡγάγε, σέ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καβεῖργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὦν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἡγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στίβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραβείς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρουα, καὶ ἰχθῦς, ἐτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχείας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμεν, τόν τε χεῖμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ αἱρί πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se fitva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiisset; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olea & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, fatiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contingerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὰλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὃ ξέ-
νοι, Κύπριος ὀρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
δος μετὰ παιδός, ὃν ὁράτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεὼς
μεγάλῃς, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
εὐωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι
ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περτυχόν-
τες, καὶ αὐτανδρὸι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν. θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτοῦν τὸν βίον ζῶμεν,
λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθύς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
δρουα. πολλὴ δὲ ὡς ὁράτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἰδέτε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra
modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: Ge-
nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis
reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno
aedicata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut vide-
tis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves

καίονεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύονεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ
ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύονεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ
θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπότεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ
μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι
τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νη-
χόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυ-
πηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
35 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνά-
μεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροιχοι, σφόδρα χαλε-
ποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοὶ τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἡ
γὰρ, ἔφη ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολ-
λοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλό-
κοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταρι-
χᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ караβοπρόσω-
πον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς
ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένον-
τες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εἰκοότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς
γαλεώταις ἤττον μέντοι ἀδικοὶ εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ

*aucupio capimus involantes, & vivos piscamus pisces, exeuntes in
branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus
non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omni-
genos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus,
quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausii
sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vi-
cini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt,
infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt
in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horri-
bili. Occidentales enim partes sitvae & versus caudam sitas, Ta-
richanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, &
vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus,
ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte ho-
minibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniasti*

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαίαν
 νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῶ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρμημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὁμῶς δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον ταῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36
 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὔτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφην,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφην, πλὴν
 ὅστ' αὐτῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης ἔλθειν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε
 ὥπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοι-
 πὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῶν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προδεσμίας

*sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
 nocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bel-
 licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae
 est partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
 Tamen haec ego habeo, Psittopodibus vestigal pendens quingenta
 quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
 est, quomodo possumus tot contra gentes pugnare, & victum quo-
 modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
 inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter
 spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
 congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim se
 vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad
 navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal
 non solum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem*

- ἐνεστῶσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδιώξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἑκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
 προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἰρητὸ δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθάρος,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἡντιάζομεν, καὶ
 συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεοὺς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
 38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν
 6 Ἐξαυλισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
 invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo exspectamus, agmine praemisso virorum quinque &
 viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praeter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes
 non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίζαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἄτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες εἰς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκροὺς τε ἀνηρῶντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἑδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδῆτων. οὗτοι δὲ ὥς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχιῶν, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adfunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam verfos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie eius diei contra illos profecti confer tim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare

- θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη
 εὔσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατωκοῦμεν, τὰ
 πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ
 ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν
 ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ
 μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυ-
 τὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρέπον.
- 40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευ-
 τέραι τοῦ στόματος ἀνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ
 τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς
 ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν,
 ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
 ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσῖαι. ταραχθέντες
 οὖν, ἀνείρψυσamen ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ
 στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ
 εἶδον θαμάτων παραδοξότατον, ἀνδρας μεγάλους ὅσον

inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamus hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκάστη τὴν περί-
μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφι-
τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἐκάτερα τῆς
νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις
αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρε-
μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρῶρας, ὅσον τεσσαρά-
κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίαν, ὃ ἄνεμος ἐμπί-
πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἐκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελυ-

14 Κορύθων ἐδέοντο) Τὸ τοῦ 'Ο- Δαίε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος
μήρου διαγελᾷ περὶ Διομήδους, τὸ ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps
affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum
tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

- στῆς δ' ἐΦειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινῶντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐΦάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
 γρει δὲ αὐδεῖς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέν-
 ται καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθεσί, καὶ σπόγ-
 42 γοις πλεθριαίοις. Ἦγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongias, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὥς ἐδόκει, λείας ἕνεκα ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
 πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
 κέναι, ὥς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
 ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δέ, νικῶσιν
 οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νῆσους τε τῶν πολεμίων κα-
 ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
 λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί,
 πρῦμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δέ, μέχρι τινὸς διώ-
 ξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τροπομένοι πρὸς τὰ ναυάγια,
 τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο.
 καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
 δοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
 σταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θῆριον
 ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
 κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
 μεγάλας, ὑαλίνας, καρτεραίς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassipotes greges mul-
 tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
 dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
 appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
 insulas hostium demergunt centum circiter & quinquagin-
 ta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
 bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
 vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
 tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
 insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
 vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
 in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
 revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
 re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἠδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες,
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepulstisq; in eo
fuis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει ἰδίαταιν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασαι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπεὶ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποβαρεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥαδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἐξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ σινέμευε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

A hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὥς, εἰ μὴ
 τις χαλόντες αὐτοῦ ὑποστηρίξει τοὺς χομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλεῖσθαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ στόμα μεγάλαις
 δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὥδωρ τε ὥς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεια. κυ-
 βερνήσειν δ' ἐμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεθνήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκυσάντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νημερία γὰρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπνητῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπλέομεν, εὐκράτῳ αἱερί χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantē discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scinthus. Proxima luce cerus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia tractum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi: deinde borea flan-

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιοῦνδ' ἐτι ἐπενόησαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκαΐψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἡδὴ ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίας 3 σταδίου, νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀπ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἴτα βαμολόχε, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῇ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυ-

σθίντες τίλιον ἀπαλώλκεται; ἔστι ἀπίθανος ἢ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἤς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἡδὴ) καὶ δύο ταύ-
 ρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ
 ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ'
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ
 πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ
 γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης
 ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπε-
 πηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰ-
 κοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοὶ, βοτρυῶν πλήρεις·
 οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν·
 ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνφοδόμητο, Γαλατείας τῆς
 Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ
 ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέιχε, ποτὸν
 δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν
 χωρίων ἐλέγετο Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν
 ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque
 sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursum naviga-
 vimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed,
 quod Momus censebat, sub oculis. Non ita muko post in
 pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo
 conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, ca-
 seus maximus plane compactus, uti postea edendo exper-
 ti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vi-
 tes porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac
 expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galataeae
 [Lactae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igi-
 tur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra no-
 bis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regio-
 nibus dicebatur Tyro [Cae] Salmoniei filia, hunc sibi ho-
 norem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἕκτη ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λεισκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλούς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγον τε εἰς Φελλὰ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδοπόρου ἡμῖν παραθέντες· εἴτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ἀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et aliquosque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δέ, καὶ
 μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίου ἀπέχουσα οὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυ-
 μαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης,
 αἶαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰῶν, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῶν τὸ ἥδὺ προσέβαλλεν·
 ἡσθέντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς
 ἐξιόντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. αἷρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam ad
 nares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 sumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δὲ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, εὐκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοή σύμμικτος ἤκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6 ἤχθημεν ὀρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἤκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἰς τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχαι δὲ ὁ Κρῆς Παδάμανθους. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

I Περιεκέχυτο) Ἀντὶ τοῦ περιέχον, ὑπέιλεψε, περιέβαλλεν, περιέλιμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

II Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθητος. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto redduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, infantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur; firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus sociis. Progressi per pratum floridum, in praesidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis victos (durissimum hoc apud illos vinculum est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti stetimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ αὐτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθς ἀπεφαινέτο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει
 τῷ Κῳῳ ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησεῶς καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
 τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδύ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχη-
 δονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κύρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi resipuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot; subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίνομεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
ἐξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μετασθησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφῆνατο,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τούτεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν
στεφάνων· περιρρέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περικείται σμαράγ-
διον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόζυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις· Εἰς τοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἰσχαταῖς ἡμέραις
καθ' ἡμᾶς ὁ γόης εἰκὼν ἀγίους προ- συνερχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλ-
φύτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ θρον. V.

fam. Quarti nos admoti sumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua re impulsus, vivi adhuc sacram regionem ingressi esse-*
mus? Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis fecedere aliquantum iussis, diu confiderat, suisque cum
assefforibus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Athenienfis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem*
& profectiois poenas nos, ubi mortui fuissetus, daturus: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convivio Heroum usi, abi-
remus. Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύχλου λί-
 θου ἀποδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιῶσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ρεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῦν
 εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἰκοὶ μεγάλοι, ὑάλι-
 νοι, τῷ κινναμῶμῳ ἐγκαίόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πνέλοις ὁρόσος θερμὴ ἔστιν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἄσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
 ἔστᾱσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφίσσι.
 καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ αἴψαιτό
 τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

II Ἀναφείς) Γραι. ἀφαιεῖς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una
 gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur araneorum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαῖ, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἦδη πρὸς ἑώ, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον Φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὠρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἑαρόστι, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι ¹³ μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθῃ-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροῖας, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαί-
 δεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δις καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυνες ἄρτους ἐτοιμοὺς ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μυ-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θου-
 λην τερατολογούμενα ἐπισκῶπτει.
 V.

13 Ἄρτον ἐτοιμον) Τὸ ἐξαγα-
 γεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωφεῖ.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est; & unus flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas auctumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

14 κρότεραι μέντοι αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποιήται, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμῶν δὲ ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὴν τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἧ καὶ δύο τῶν ἐκπαμάτων παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων ταῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάτων Σιρατολογούμενα τῶν Ἀσσυρίων διασφύρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pulcherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent: ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, lusciniæ, & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

ὡδῆς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδί νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπᾶσθαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἥρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ὡδαῖς σχολάζουσιν. 15
 ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλαστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ παύσθαι καὶ συνευχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνάδουσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρός, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἰδεασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὔτοι
 παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὔτοι
 ἄσσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλαῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνῳ ἔχου- 16
 σι· πηγαὶ εἰσὶ δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accumbens
 supra Ulyssē. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum
 concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbios Arion, & Anacreon,
 & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, iam
 reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt,
 alter chorus procedit cynnorum, hirundinum, ac luscin-
 iarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota
 fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Maximum & illud
 ad hilaritatem adiumentum habent, quod fontes sunt
 duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὐς τινας
 παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χά-
 ρι κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θράκα Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκούρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑάκινθος τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρ-
 κιστος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοὶ. καὶ μοι ἐδόκει
 ἔρῃ τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκεῖνον διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἦπει-

4 Ἐθεασάμην) Κατὰ κοινῶ τὸ ἐθεασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 cadentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta fane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢ
Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνείαν, εὖωχεῖσθαι.
Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν
τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσθαι πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ
πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.
Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶ- 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισ-
μένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ
Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρώνται. Διογένης
μὲν γε ὁ Συναπτεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε
γῆμαι Λαῖδα τὴν ἐταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
λάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Σταϊκῶν, οὐ-
δεὶς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς
ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρ-
τον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαίκοὺς ἔλεγον

12 Τῶν δὲ Σταϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαίκοὺς
περὶ Σταϊκῶν, ἄνθρωποι; G. τοῖς Ἐφικτικοῖς συνάπτει Λουκιανός.
16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαίκοὺς) Οὐκ ἴσως V. (συνάπτει, Λουκιανέ. Coll.)

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum
eieciurum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatio-
ne omiffa convivari. Plato solus non aderat, sed diceba-
tur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque
forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti. Ari-
stippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves
homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam
Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Ve-
rum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida du-
xerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat,
& vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dice-
bantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis col-
lem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas
esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Aca-

ἐθέλειν μὲν ἔλθειν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ραδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἐθεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ τούτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
 οὕτω Φρονόσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδόν, πάντων ὁρών-
 των, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴ
 καθαρῶς πλησιάζειν ταῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιорκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκείνος δὲ ἠρνεῖτο. αἱ
 13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ἔντα. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Misceant corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰς τὴν πᾶσαι κοιναί, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰς τούτο μάλιστα Πλατωνικάτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυθάνομην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τούτο μά-
λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέγιστος ἔλεγε
Βαβυλώνιος, καὶ παρὰ γε τοῖς πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος,
ἀλλὰ Τυγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀβεβημένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰς
γεγραμμένοι· καὶ ὅς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λέγων τ. μ.) Γραι. λέγων τοῦ-
πο μάλιστα. G.

10 Τῷς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Καταγινώσκον) Σχμιοῦ διὰ
τὴν σὺντάξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γινί-
σκῃ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω
σου τῆς φιλίας. ὃ δὲ καὶ αἰτιετι-

κὴν ἀπιδώκειν. καταγινώσκον τὴν
ψυχρολογίαν. ἥτις οὐκ Ἀπτικῶς οὐ
συνίταξιν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τούτῳ φιλοῦσι ποιεῖν τῇ
κοιτῇ ἰσχυροῦνται συνθεῖν. ἢ τὸ
καταγινώσκω ἀπὸ τοῦ γινώσκω ἢ δια-
σῶρην εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam viro ulteri, sed hac in re maxime sunt Platonici.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poetam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum adii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos es-
set, nomen mutasse. Ad haec de verbis illius reiectis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἡρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο· καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ κείνα ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραι ἔγραψε τὴν Ὀδυσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς πολλοὶ Φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος,

21 Ὀδυσσεύς συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοῦς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδ' τυφλὸς ἦν) Ἰστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίῃ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodori & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum factis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, priorumne scripsisset Ulyssæam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyse. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτέλεσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἥλθε μὲν καὶ οὗτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἰκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἑβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεά περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄθλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ ὅτι ὁ ἐν ἁδου βίος, ἅτε σωματῶν πλῆγαις βάλλεσθαι τοὺς πυγμά- ἀπὸ ἀλλαγμένων. V.
χους, ὃ ἐκείσε ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπα-

septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectif-
que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum:
hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uisula-
tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
certamen instabat, quae Thanatusia [*Mortalia*] apud illos
vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
rabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de
hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
ptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso-
rum. Pancrati praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις
 ἐνίκησε. ποιητῶν δέ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτες
 Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὁμῶς Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἅπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ
 ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν
 ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς
 Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγεί-
 σθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βού-
 σιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾶκα, καὶ τοὺς
 περὶ Σκεῖρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν
 ὁ Ῥαδάμανθους, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊότος
 ἠγέιτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελα-
 μόνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ συμμῖξαντες ἐμάχοντο, καὶ
 ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλεὺς τὰ πλεῖστα κατοβρῶσαν

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτης
 ἱπποῖσι κολάσει. (Hoc Scholium
 sede sua in V. motum, & in II
 Vol. ed. *Amst.* ad *Ion. Trag.* in-
 fertum, huic loco, ut & duo se-
 quentia, restituumus. *Solan.*)
ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὠμὸς ἦν
 ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἴ-
 χην ἀνθρωποφάγους καὶ οὐς ἐμά-
 χηται ἔβαλλον αὐταῖς. (Ante hoc
 Scholium haec verba legebantur
 in V. Ἐχθος τῆς Ἠπείρου βασι-
 λεὺς τιμωρικιότητος. Sed *Eckelius*
 ille neque hic neque usquam apud
Lucianum conspicitur. *Solan.*)

su quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re qui-
 dem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen
 Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis co-
 rona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui
 in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque
 custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino,
 & Aegypto Busrade, & Diomede Thrace, Scirone item
 atque Pityocampe. His auditis Rhadamanthus emittit ad li-
 tora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam
 resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant:
 vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo

τος. ἡρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλῷ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν παλεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24 μένους, καὶ δῆσαντες, αὐτοὺς ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἐννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σω-
κράτους ἱστορούμενα διασύρει. V.
5 Παράδεισος) Τῶν ἄκρως βου-

λομένων ἐλλοκίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς
Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπύμπουσι τὸ
παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis fodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos victosque iterum remiserunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum*. Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· ὁ μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθέζετο, μυσσαττόμενος τὴν
 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, περὶ
 μεσοῦντα τὸν ἔβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα.
 Κίνυρος γάρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ
 καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ
 οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ-
 λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοισι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ
 προὔπινον, καὶ μόνον ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν
 ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ
 Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ κείνη ταῦτα,
 οἷχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἥτοι
 ἐς τὴν Φελλῶν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πά-
 λαι προσειλήφεν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς
 θρασυτάτους· τῷ μόντῳ πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπί-
 στατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἔπει καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται
 ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημείου δὲ τὸ σημαίνει. V.
 ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφέλκεσθαι.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed
 cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi
 consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa
 medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scintha-
 ri filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat He-
 lenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa
 amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio,
 & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam.
 Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia
 agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulie-
 ri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum,
 sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim
 assumerant tres fociorum meorum audacissimos. Patri ta-
 men haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibendum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασιλεία τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποθαίνουσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολλὰ ἀπέχουσιν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ροδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρήμειν) Οὐ παρῆν, ὡς ἐν 11 Διόκοντες) Γραι. ἐλαύνον-
 ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. τες. G.
 V.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: oborta-
 que nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione
 obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter
 avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Mene-
 laus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustu-
 lit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerunt. Die
 exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae mul-
 tum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta
 in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fu-
 gitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos
 diem assequuntur, iam intrantes in laetens mare prope Ty-
 roëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque
 navi catena rofacea, in portum redeunt. Helena igitur la-
 crimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθους, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὥς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψηφίσαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιώ-
 μην τε καὶ εὐάκρουν, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὐ-
 θις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦτίον παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥα-
 δαμάνθῃ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτιόμην) Γράφεται ἠνιώμην τε καὶ εὐάκρουν. C.

rum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent conficii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi sellam, & accubitum
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter peti, ut futura
 mihi diceret, & navigationem praeemonstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiacere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πῶρ-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον.
ἕκτη δὲ ἐκείνῃ τῶν ὀνείρων ἡ πόλις· μετ' αὐτὴν δέ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ παθῶν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἡπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπᾶσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ρίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἰ
ποτε ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ἑκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρσκευαζόμεν· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas
dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides
ardentem. Sexea vero illa somniorum civitas: post illam Calypsūs
insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris,
cum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppo-
sitam. Ibi vero multa passus, gentibus peragrais multis, inter ho-
mines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem al-
teram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae
radicem mihi portexit, iubens, in maximis ut periculis hanc
invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram ve-
nisssem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem,
neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor si
esset, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad
navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum

συνεστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον
τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπί-
γραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησέ, στήλην βηρύλλου λίθου
ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα,
ἦν τοῖόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.

- 29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμην,
τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς
προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς
Ὀγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ
μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ὃν εἰ κατ-
αχβεῖνμεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε
κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδῃ ἀέρα

8 Μείνας δὲ) Ἐγέλλαξε τὴν σύν-
ταξιν· τὸ μέντοι ταύτης κατὰ τὴν
κοινὴν χρῶσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀτ-
τικίσας. κοινὴν μὲν γὰρ τὸ μείνας
ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ
τῆς ἐπιούσης· ἢν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἴπῃ μείνας ἐκεί-
νης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
λίσσουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπι-
ούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶ-
ναι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Home-
rum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscrip-
tionem faceret; &, cum fecisset, columellae de beryllo
gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epi-
gramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducuntibus Heroi-
bus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi
epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat
mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si
deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui al-
terius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδμή τε δεινὴ
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίστεως, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπταμένων· καὶ ὁ αἶρ ζοφερός, καὶ
 ἑμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ ὁρόσος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἤκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαύδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων
 μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἑδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντα ἐξην-

9 Πέτραις τραχείσι. Γράφεται
 πέτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σκόλοψι) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον
 ὑπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ
 κιάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεισχωμί-

νον καὶ ἀπεξυμίνον ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiēbatur inter Scholia ad
 Ρητ. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem prōvesti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picis̄que una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, faxis & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis obfitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὐ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἴσοδος δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν·
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰ ληθῆ συγγεγρα-
 φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βομολόχε γένε, τὶ ἐποφείλεται τούτων
 ἕνεκα. V.

leis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὄρων ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τοῦτιον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἑμαυτῷ ψεύδος εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων νῆσος, ἁμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὶ παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέ-
 βαίνει. καταλαβόντες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἰπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι
 περὶ δεῖλιν ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλιν, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μὴδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὁμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλῳ μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα.) Γραι. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, investi in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Galli-
 nacci*] sacrum est, fero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat silva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκαινες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πληθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἴριδι τὴν χροίαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδῖον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾷ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκαινες) Καταλλήως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν οὐείρων πόλιν καὶ τοὺς ὑπαιθρῆς ταῦτα καὶ νυκτοκίκα. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαθ' ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδῖον ἀποκλίνειν πεπραγμέναι, τὰς δύο τῆς οὐείρων πόλεως πύλεις· καὶ τοῦταν, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακῶσιν καὶ ραθύμοις οἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐνίσχονται. καὶ οὐποτ' ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκέναι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινήσειν

ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῶ περιόπῃ τῆς ἰκφροτος γνῶμης ἐξέπῃ τοῦ κάρου ἀνευγκείν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιοῦτων ἀπαλλαγῇται ματαίων φροτίδων. φιλέει γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλου τῶν φροτίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῶ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῇ τῶ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὐχολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῶ ὕπνῳ καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενεντικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperreflus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commearum dicuntur *somnia*.

δημοῖν αὐτῶν οἱ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ραῖναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νυκτῶον·
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐν
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὑπνου βασιλεία. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιη-
 μένες, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτο-
 κλέα τὸν Φαντασιώνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἔστιν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖον, αὗ προειστῆκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

II Καριῶτιν) Ἀπὸ τοῦ χάρου τοῦ ἐπιχινόμενου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν
 καταλλήλας ἀνόμασεν. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos tranfivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [*Terriculum Vanipori*], & Plutoclen Phantasionis [*Divitioglo-
 rium Imaginariū.*] In medio foro fons est, Careotin [*Gra-
 visomnem*] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [*Contradictor*], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἷδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσιν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
35 ἐπέδεικνυσαν, καὶ αὐθημερόν ἐπ' ἀνήγον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγά-
λης καταρράγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνήχθη-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos,
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos,
& salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & so-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo
excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus,

μὲν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκείθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε·
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὕφ' ὧν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πᾶν μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δίκαι-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδράς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO* S. Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemptus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeffam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σιουργούσαν. ὥς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελεξά-
το, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει
ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπροῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀ-
δυσσεῶς ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τὴν
εἶη τὴν ὥψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πά-
λαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινό-
μεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν
ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.
37 Ἔωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύ-
ματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περι-
πίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗ-
τοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παρα-
πλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ
μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες
αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἰστέϊς
μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀδόνης, τῷ Φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γρμ. καὶ εἰ σωφρονοίην καθάπερ Ὀδυσσεὺς πά-
λαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epi-
stolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacri-
marum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepit-
que splendide, ac de Ulysse interrogavit, & de Penelope,
qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa
sit gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam con-
ficeremus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus.
Mane vero, vehementiori exorto vento, solvinus. Biduo
inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas
incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis la-
trocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves
habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum
sex. Cum enim ficcatae sunt, *colocynthides* excavatas, dem-
tis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λωτῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
βαλλόντες ἀντὶ λίβων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
ἀγχωμαλῶς δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
πλέοντας τρυς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
λοις, ὥς ἑδείξαν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ κείνοι ἦσθοντο αὐτοὺς
ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν 38
οἰκονομίαν, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχαμένους·
καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
ροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
φη, καρύων ἡμίτομα, κεκενῶμένα, μέγεθος ἐκάστου
ἡμίτομου ἐς μῆκος, ὄργυιαι πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα λίπος. G. (At non oni hic, sed
(leg. κελύφινα) κελυφος τὸ τοῦ αὐτοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
duarum navium focis pugnabant, multosque vulnerant iac-
culantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu
aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a ter-
go Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi
etiam, cum adventare hos sentirent, omisissis nobis, con-
versi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sub-
lato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat,
victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim fo-
cis quinque naves habebant, pugnantisque de robustiori-
bus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, di-
midiatæ nuces & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nu-
cis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu ho-
rum cum venissemus, curavimus faucibus, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰετίνες ἐπιβου-
 39 λας προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον
 εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαῖς ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξεύοντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 μειναν, ἀλλὰ τραθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
 40 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὐσῆς,
 ἐλάβομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνοσ καλιᾶ παμμεγέ-
 θει. σταδίῳ που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλλουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῶ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν Φεύγουσα,
 γοερὰν τινα Φωνὴν προῖεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-
 12 Ἐλάβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀνεπιστάτου. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias siccatas & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδιά
μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
δὲ καὶ ὡς πεντάκωσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἐνδοθεν ἐφαίνοντο,
καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἐν τῶν ὠῶν,
νεοττον ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίου 41
διακοσίου, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
σήμαινεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Φα-
λακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
ξότατον, ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεὸς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρ-
πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι.
ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶδος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπέσχομεν) Γρ. ἀπέσχομεν. G. Διαπαί?ει. V.

12 Ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεὸς) Εἰς 16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
τὴν Ἀαρὼν ῥάβδον ὁ παυγνίμων ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
dem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
bus viginti ampliozem. Cum vero navigando discessissemus
a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
ca evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in proa subito con-
cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

- 42 Οὐπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀρριζοῖς δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὁμῶς ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατόν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέφειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἰρων ἐπὶ σταδίου μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
 3 Ἄβυσσον) Ἀπὸ τοῦ ἥπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

δρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντες τε τὰ ἰστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που καὶ κεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλὸν ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστώτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὀρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, κατελόντων ἡμῶν τὰ ἰστία, ῥαδίως ἔσθη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύφαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίῳ χιλίων, μάλα φοβερόν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθοῦσι. V. θρὰν θάλασσαν διαστάσιν κρηττό-
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ νων ἐπιπνοία, ἐπισκώπτων αἰνίττει-
κινολόγος εἰς Μωσία, καὶ τὴν ἐρυ- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poetae versus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessionem. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile sterit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspecien-

ξιά, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπέζευγμένην ὕδατος συ-
 άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκή-
 44 σαντες. Τοῦντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
 νες, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέ-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἶποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεθαίνετο, πλὴν μυκηθμός πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βεῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν ταῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *na-*
vim remis cursum fleximus, ~~μηδ~~τοque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugirus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἴτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὗρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἑλαφοὶ τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed victos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire, Pretium vero redemptionis erant cafei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus. Iam-

45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθυῖς τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἰδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὑπτιοὶ κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀρόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ Φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς Φελλοὺς. οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἡδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἡλαυνον ἀδέως τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, 46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ καδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀρόνης ποδεῶνας εἰρκε παίζων κἀνταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾧ γίνονται πύκαι ὑπερμύθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνονται τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σκαμάτων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Idem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat eam a mulieribus, ut pu-

ὡς ἐνομιζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προϊεμένων προσήσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιούντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὅρῳ πολλῶν ἀνθρώπων ὅσῳ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἔδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
σα. G.

5. Αὕτη Ὑδαμῇ) Γραι. Ὑδα-
μαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & iuvenulae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa [*Deliciens*], urbs autem Hydarmardia [*Aquescencia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praefagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

Lucian. Vol. IV.

V

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιῆσθαι τοὺς
 ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευνηθῆσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ τὰυτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυν, καὶ ἦγον εἰςω πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἶ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴύγαζε, τὴν τε ἤπειρον
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ'
 ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 εὐδοκεῖ ἐπιβάσι μόνον, αὐτοῖς ὀπίσω ἀναστρέφειν τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

fed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Af-
 nicturas*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospi-
 tibus: *inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae in-
 vadimus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem recto, clamore convoco socios: congregatis
 indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vin-
 ctam. At illa statim in aquam diffuens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
 demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
 tinentem conspiciamus, quam coniicimus eam esse, quae ex
 adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
 votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὧσ' δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσάραξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο αἰὸς τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς συνεχεθῆντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλῶν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελείαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσομαι.

5 Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδίστα-
τοι, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγ-
γιλίας. V.

fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum* in alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in *illa alia* tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν,
ὡς ἀποκτείνων τὸν τύραννον· καὶ αὐ-
τὸν μὲν οὐχ εὔρει. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ
ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν
τῷ σώματι. ἰδὼν ὁ τύραννος, καὶ
τὸν υἱὸν ἰδὼν ἡδὴ νεκρὸν, τῷ αὐτῷ
ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀν-
ελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν
ἀνελθόν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

*Ascendit aliquis in arcem, ty-
rannum interfeciturus. Et ipsum qui-
dem non invenit. Sed in filii ipsius
a se occisi corpore reliquit gladium.
Superveniens tyrannus, conspecto
filio iam mortuo, eodem se gladio
ipse interemit. Petit ille, qui ascen-
derat & filium tyranni interfecerat,
praemium, ut tyrannicida.*

Ι ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταί, μιᾶς
ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα,
καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω
μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν
πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀπο-
σκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει,
τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν
τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν,
ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προανηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

T Y R A N N I C I D A.

Q U I duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum
vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, &
ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum ta-
men duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium,
qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amoli-
tus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga
filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas
nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδόξοτατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρετήσε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρί, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς εὐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἰργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνῆλλαξα τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν
 μὲν ισχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίθει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαριθμούς τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχῶν, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω,

suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfectior omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
factis etiam cumulatius-quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 secti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liber-
 raverim, sed imminentium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praectare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραςτος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν,
καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὐς
διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὕτως, δοκεῖ μοι οὐ κη-
δόμενος, ὡς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς
4 τετελευτηκόσι λελυτημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοιο
4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγεννημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθε
μου, ὧ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
καίπερ εἰδῶσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ
μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ
αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανῶσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλά-
γητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τιτὶν ἤδη συνέβη πολλάκις,
ἀπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείνα-
μεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότης, ἀλλὰ
μόνοι τῶν πάνποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ'
ἐνὸς τυράννου εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδι-
κήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν πα-
ραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque le-
gum, quas *ab oppreffione* servavi, *compensatione* caream.
Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura,
ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfecit, &
ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem,
iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate
licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim
& magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis
gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque
enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque ty-
rannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cu-
piditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui un-
quam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus
tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus.
Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

πολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύ-
 τερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρ-
 μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλινάγω-
 γούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
 παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς
 αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
 βολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
 καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηε ὅσα κελεύει, καὶ ἐκόλα-
 ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρετεῖ, καὶ ὅλως ἐτυ-
 ραννέιτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
 θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' 5
 ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
 τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
 ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε
 τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπούτο τῶν
 ἀδικημάτων. ἐκείνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν
 Φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum ve-
 hementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appe-
 titiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter
 voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse
 ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans
 liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius,
 illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos
 iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tan-
 dem sub illius erat tyrannide, fatelles erat cupiditatum filii.
 At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque im-
 perii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput
 ipse fuit: ut fida esset & secura potentia, a se praestitit.
 Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat,
 qui satellites contineret, qui firmaret praefidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀ-
 νασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀν-
 ἤγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαί, καὶ εἴ τινες φυγαί, καὶ
 χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
 τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκο-
 λούβει, καὶ συνηδίκηι, καὶ ἐπῆνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
 ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει·
 ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
 ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
 6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν,
 μᾶλλον δὲ αἰδῖον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
 παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ
 πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε
 ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τε-
 θνήσκεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

Etos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spa-
 dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes,
 si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
 tumeliae, omnia haec aufa erant iuvenilia. Senex autem
 ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui in-
 iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, *inter omnes*
 constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
 scuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum fa-
 ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus,
 longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
 successionem quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
 mino, eique malefico, obventurum hereditate populum.
 Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
 rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam*
desinet, verumtamen iam mortuus erit, & paulo post liberi nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἡλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7 τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ξίφους ἀνῆειν τοῦ συμμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκός, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιόν αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum iam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admove-re operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non terruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abieci, neque ad periculi conspectum metu resilli: sed solus, solus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem, quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praefidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid obstaret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχύν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἤμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἀνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύνων καὶ κείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν ἰδέτω, κολασθῆτω, παρακείμενον ἐχέτω
τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδῶν ἀπηλαττόμενος ὁ δὲ, ὅπερ
ἐγὼ προῦμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9
κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρῃν ἤδη προκη-
ρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁράτε
πονηρῶν ἢ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ τι-
μῶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ
τὴν τόλμαν τὴν ἐμὴν καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν
οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερ-
δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
δα εὐεργετεῖν προσηρμένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βου-
λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem ha-
beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio,
ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit,
occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur,
portans vobis populi imperium, & bono animo esse
iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere
licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere
pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus,
qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὥς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρωσ ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπραχθαί μοι τι κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοῖνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπατεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διεφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἄλ-
 λὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεοὶ, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἢ πόλιν. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε
 παρῃσχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio.
 At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui
 honorari postulem, & accipere praemium: neque enim ef-
 fe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam se-
 cundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut po-
 stulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid re-
 liquum a me poscis? non volui? non escendi? non inter-
 feci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? num-
 quis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit?
 Non fane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges valent
 omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, &
 matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus ex-
 pertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa
 festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium?
 quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δικαίος, παραχωρῶ τοῦ γέρωσ, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας ἱ ἱ τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενηῖσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσας δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ Φόνος, ἢ χεὶρ ἐκεῖνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μὴδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

- εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ
 κεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσιν τοὺς
 εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλ-
 λῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἔξεπολιόρκησα
 τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπὴ-
 τεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐν-
 δεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπά-
 τερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἔεταζε,
 τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν
 λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
 συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκο-
 φαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου,
 ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.
- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις,
 ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλθσμαι τῶν
 ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alio-
 quin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus be-
 ne meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut
 alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem ty-
 rannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum
 etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut de-
 esse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori
 mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum so-
 lum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis
 impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod
 calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pa-
 cata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc
 uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.
 Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi
 per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus
 sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
 δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν
 ἀφορμὴν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
 τὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
 τοῦ πεπραγμένου ἥσσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
 περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
 τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
 καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀρεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
 αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
 ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν 13
 ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολού-
 θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
 τί γὰρ ἔτι ἐδεοῖεν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
 κατέλειπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσό-
 μενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς
 οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
 vit opus; coëgit autem, & causam caedis praebeuit: aequa-
 liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
 iuste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-
 peditatam plenam faciendi facultatem*. Ceterum si pervacuum
 est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
 fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
 do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
 ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
 meritos *praemiis* dignum censes? Neque enim illud possis di-
 cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
 tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
 enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
 vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
 rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
 fuisse, qui perit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἠδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἴτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσαπαιτεῖς; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφά-
 λαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
 τα εἶναι, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τις τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κεῖνος ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ Φυ-
 γή, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λῆς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ριζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καὶ μοι πρὸς θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis prae-buit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exsilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὁφειλόντων τυραννοκτόνω. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προϋπάρχειν χρή γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἄρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπάνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἔκ γε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιοῦν,
ὥς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκός, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό Φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo fane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenierit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ ὃς αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστον ἐστίν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατέρωθωσέ, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράνων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὐθις μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐπὶ τούτοις εἶναι σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαυτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

riclitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vicci satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος καὶ κεῖνος ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὃ οὗτος,
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένεσθαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπηρετήν τινά τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ἔπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres univerforum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
τούτοις αἰτῶ τί Φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κακκείνον ὑφεί-
ρασθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ Φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον.
ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφι δικαίων
τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὐ-
τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
18 θεῶμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
quam illum dolore multo ante excruciaui, & ante oculos
ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
re, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt
patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot in-
iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὃ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
δεῖς, ὅσῃ ἐκεῖνος εὐνοίαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὥς οὐκ
ἂν ἤξιώσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ,
καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
προκινδυνεύοντα ταῦ πατρός, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρ-
χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὐνοίαν, ἀλλὰ
διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηζόμενον αὐτὸν,
καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοῖνυν αὐτῷ
ἀβρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὕμιν
ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
pauillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
pter desperationem mox illum periturum esse, cum ita ra-
tiones subduchurus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confer-
rim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis usus sum,
& ad ultimam illam deliberationem eum adegī. Interiit vo-
bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

- καὶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί' καὶ τὸ
 δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων αἰκτιστος,
 καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.
19. Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τις
 ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
 μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεί-
 νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
 κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
 τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς.
 • εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
 γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
 καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατελιγμένῳ, ξίφος τοῦτο
 ἐμὸν ὑπηρετήσε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
 γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίζατε,
 δεσπότην οὕτω δημοτικῷ κτήματι οὐκ ἂν ἡμεῖψασθε;
 οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret: & quod
 gravissimum est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima
 omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
 difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
 numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
 in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
 eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
 a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
 mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
 honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
 no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
 set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *re-*
sistendae unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
 dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remun-
 neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέβηκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνα
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰ- 20
κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ Φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα
λυπήσειν ἐμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της θέας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοήθον, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδει
γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς
ἄλης τραγωδίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃς
εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπέκοντα, ἡμαυμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ φόου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῇ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηρήμεθα,

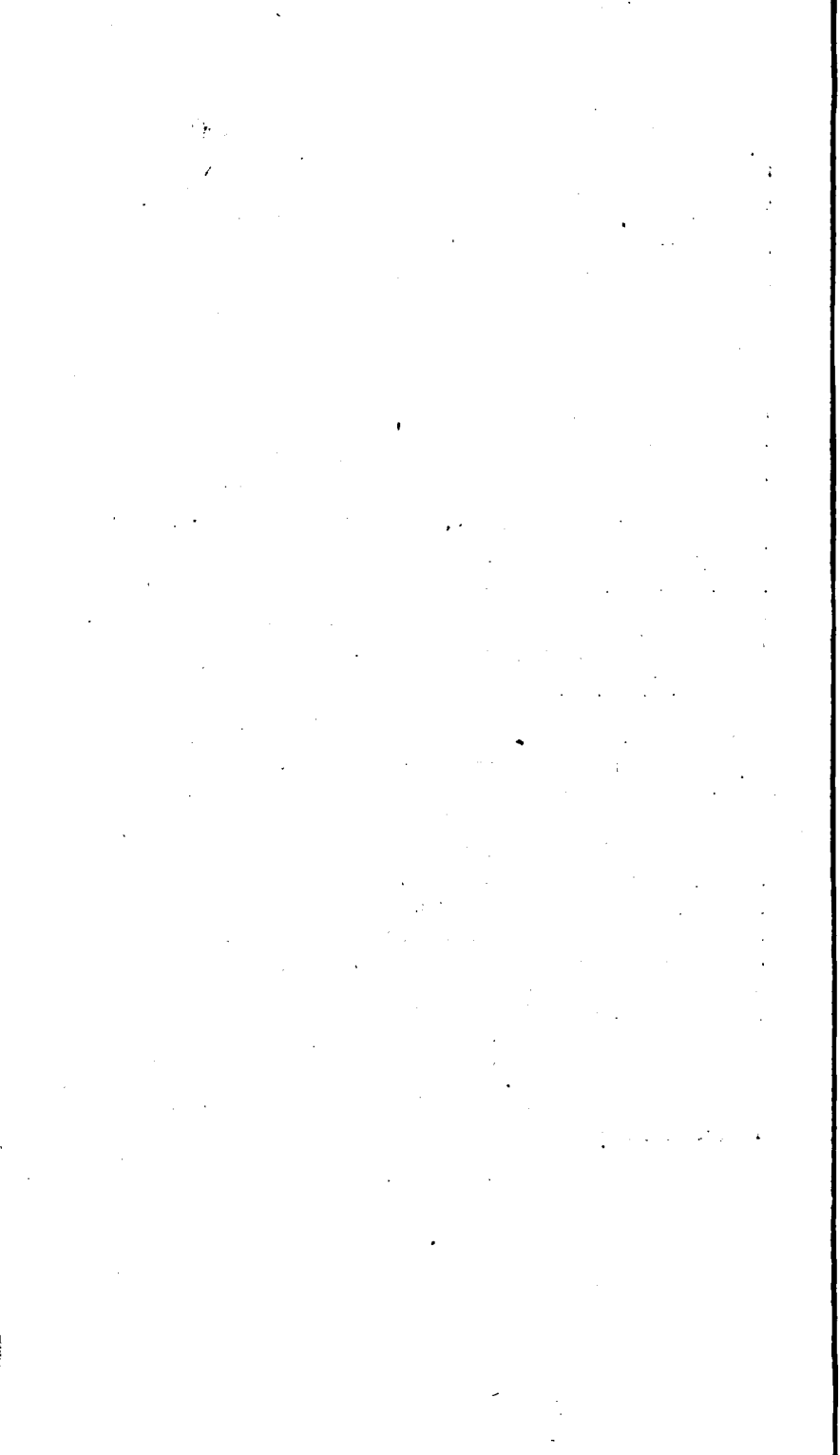
ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum
adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
cisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum
enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
apertas partes corporis *infractis*, (ut nempe maximum dolo-
rem patri obicerem, ut primo illum spectaculo perturba-
rem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, paren-
tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum
demeffitorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
tragediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam,
gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem
ille, videntisque filium, quem solum habebat, vix spirantem,
cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua,
& multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίني με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 ανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτῃτι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῶ
 παιδὶ θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέχσε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελών τὸ ξίφος, Θησί,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος,
 πατρὶ πεινθούντι παραμύθιον ἔλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφασον, τυραννοκτόνη-
 σον, καὶ τοῦ πεινθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρῶτως σοι ἐνέτυ-
 χον, εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἔκδικον.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ Φονέως εὐπορῶν. καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

*dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei
 me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut
 numquid senem contemnit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit
 mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens
 quaerit ensē, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret.
 Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me
 ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens
 nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit,
 me interfecisti: nunc vero recrea, gladiē; veni lugenii patri solati-
 um, & infelicem manum senilem adiuva: matia, tyrannum in-
 terfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem
 caedis praecipissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed
 putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbis, nunc ut is,
 cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-*

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἐώρακατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γε-
γένηται τοῦ δεσπότητος, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν.
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ μεμέρισται δ' ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

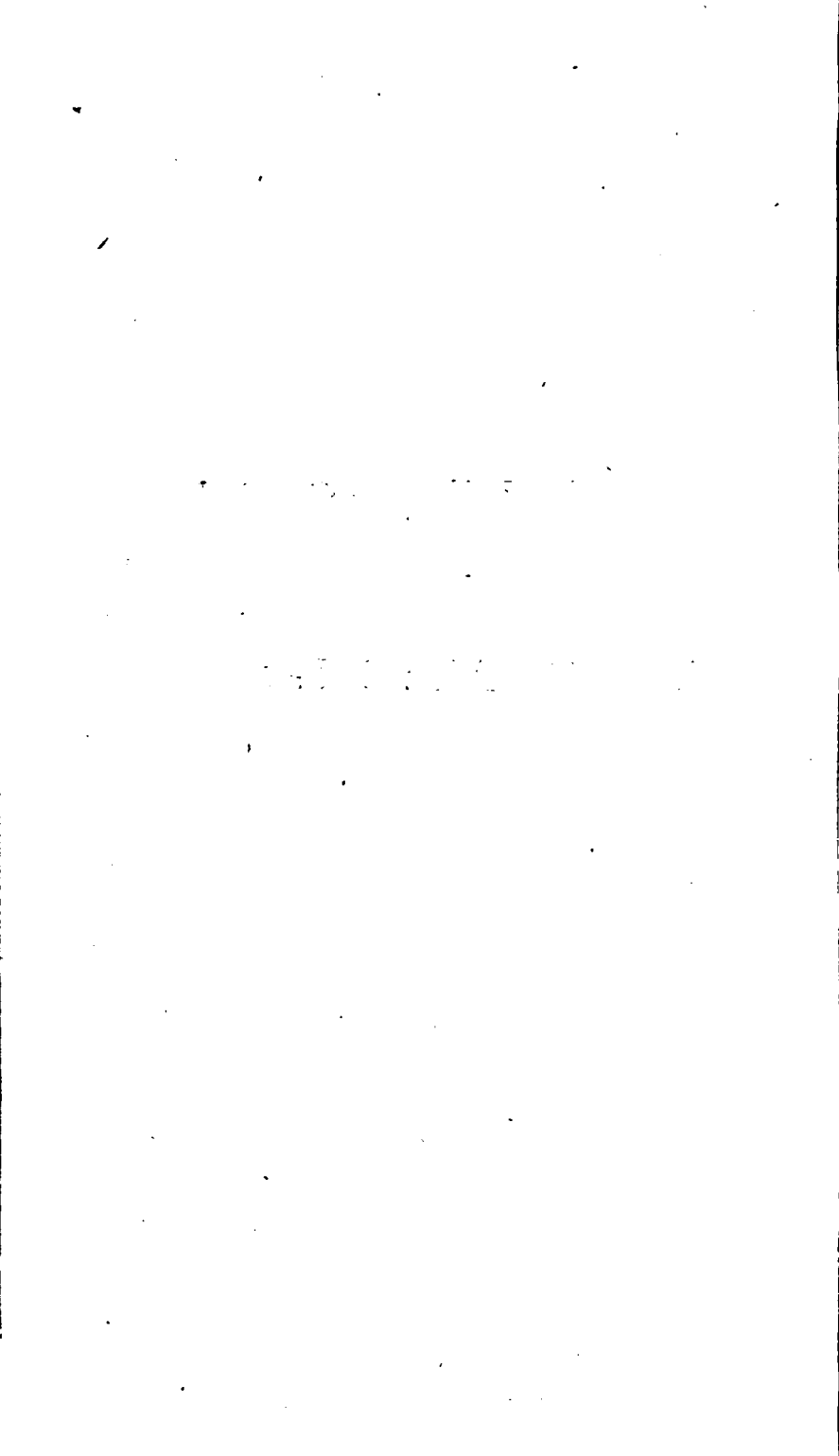
dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; per-
mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi sa-
crum pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
gladium in medio utriusque ostendantem se, quam non in-
dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
nistrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis *Flor.* plerumque integre exprimit *HERMOTIMOS & ΛΥΚΙΝΟΣ.* *l. 4. Τακμήρασθαι*) Lege *τεκμαίρεσθαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ*) *ἑαυτοῦ W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολόμ.) παραπαλλόμ. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Ὀλος*) ὄλος *B. 2. & W.* Ὀλος edd. reliquae omnes. Sed ὄλον *L. l. 12. Οὐχ)* οὐκ male *I.* Οὐχ recte *P. A. 1. S. & c. l. 13. Ὀδοιπόρηται*) Sic recte *B. 1. & 2. ac W.* Ceterae edd. male ὀδοιπόρηται prima brevi. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam ἀρχόμεσθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. Ἰκανός)* ἱκανῶς *W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε)* δὲ *M.* Σε edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζει)* Sic edd. omnes bene, item *M. Sola I.* ἀνακουφίζοι male. *l. 15. Ἀναβεβηκὼς)* ἀναβεβ. rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M. Pag. 5. l. 5. Συμπρόβ.) Συμπρόβ. W l. 6. Ὑποφαίνει)* Sic edd. recte. Ὑποφαίνειν *W.* male. *l. 7. Μετὰ)* Sic edd. & *M. Pag. 6. l. 1. Εὐδεΐαν)* Ita habent *G. W. P. L. Edd.* vulgo εὐθύ. *l. 3. Ὑμῖν)* Sic edd. octo vett. & *Mf. M. Sola I. ἡμῖν. Pag. 7. l. 4. Παπαί)* βαβαί *L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. & c. l. 5. Χαμαιποτεῖς)* Sic *Mf. G. P. L. χαμαί* tantum edd. omnes & *M. l. 6. Παντάπασιν)* πάντα παθεῖν *W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι)* ἐρπίμ. *Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ)* Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam εἰ male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν)* Sic *W. P. L. Παραβαλεῖν* edd. *l. 17. Καί)* Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πόττερον)* Ita recte edd. & *M. Πρότερον* male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΛΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν)* ἀνδρείαν *W. Pag. 10. l. 2. Ὅσα)* ὅσαι *W. Ὅσα I.* male. *l. 7. Διευκρινήεν)* Constat edd.

lectio & M. *l. 13. Ταῦτα*) τὶ ταῦτα *Heinf.* *Pag. 11. l. 5. Ἀν*
λυπ.) εἰ λ. *W. l. 8. Μὴδ'*) μὴ δ' *l. ead. Εἰναί*) Sic *H. P. B. 2. Fr.*
 & *P. Eī l. 7. ἡ* vero *A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου*) Sic *l.*
H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων *P. sola. l. 4. Ἐπίστην*) ἔπεισιν *W.*
 Sed prius edd. constanter servant. *l. 16. Παρὰ*) Sic recte *Codd.*
M. P. L. Περὶ vulgo edd. *Pag. 13. l. 7. Διατέθεικεν*) Sic *Fl. H.*
P. & M. Διατέθηκεν l. l. 9. Δέ) δ' αὖ *W.* prius vero edd. *l. 16.*
Αὐτῷ) αὐτοῦ *W. male. ead. Καταφρονούντα*) καταφρονούντες
W. Pag. 14. l. 15. Οὖν) Sic *P. & L. Αὖ* edd. *Pag. 15. l. 2. Ἐπε-*
πώκει) Sic edd. *Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε* *P. L. l. 5. Ἀ-*
ριθμῶ) ἀριθμὸν *Fl. male. Ἀριθμῶ* reliquae, item *M. & P. l. 6.*
Παραδεδώσει) παραδώσει *B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M.*
l. 16. Ἀναμωτί) ἀναιμωτεῖ *W. Pag. 16. l. 14. Ἐτι συνοδ.*) Ita
 dedi ex *G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοι-*
ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ) γοῦν *Marc. l. 15. Μάθης*) Nihil hic
 variare *Fl.* neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
 fesse, *Solanus* quinque repetit, ad verba *δίδοτε, ἐφίστε &c.*
 quae subiicere nihil attinet. *Pag. 19. l. 5. Δέ*) δ' ἢ *H. (add. Bas.*
4 & S.) l. 12. Ὑμετέρων) ἡμετέρων male *Vorft. l. 17. col. 2.*
Δέ) Omiffam hanc in edit. *Cler.* particulam inseruit *Solanus.*
Pag. 20. l. 2. Προσιπὼν) Sic edd. omnes & *M. Προσειπὼν* *le-*
gendum coniiciunt. vid. nott. *l. 9. Τοῦ*) τῶν male *B. 2. Τοῦ*
ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὗτοι δέ &c.) Vid. notas. *l. 11.*
Ἀνῆρ) Deest in *W.* Adest in edd. *l. 14. Ἐποίητο τὴν αἶρσιν*)
 Haec & seqq. ad ἀξίων, sic, ut edidimus, legi in edd. & *M.* no-
 tat *Solanus. l. 16. Ἀλλ' οἷσθα*) Et haec duo verba sic legi in
 iisdem, notavit idem. *Pag. 23. l. 3. Ὑπερεκπίπτον*) Sic *l. Fl.*
P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. Ἄν) ἄν *W.* Sed edd. omnes ἄν.
l. 13. Δυναμένος) δυναμένῳ *W.* Sed nihil a vulgata abeunt *H.*
Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι) Sic recte *l. Aliae περί. l. 9. Ἐπέ-*
πληξε) Sic *l. H. A. 1. P.* Item *M. & P. Ἐξέπληξε* male *Fl. &*
P. l. 12. Ἡ) εἰ *B. 2. Ἡ* reliqq. & *M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-*
λούμενον) παραπολλόμενον *Fl.* Sed pro vulgata stant *H. P. S.*
 & *c. & P. Παραπολύμενον W. l. 8. Ἄν σοι*) Rectius abest ἄν in
W. l. 9. Ἐθέλεις) ἐθέλης *l. male. Ἐθέλεις* quinque edd. pri-
 scae, & *M. Pag. 28. l. 15. Ὁρῶσιν*) Nihil hic variare *H. l. &*
Fl. notat *Solanus. Pag. 29. l. 13. Ἐπικατεχόντων*) Sic edd. *l.*
H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζομένων) Sic recte *P. A. & M.*
 Edd. reliqq. male κλαθυριζ. *l. 16. Ἀποσεισάμενον*) Sic edd.
 ant. Ἀποσεισάμενος *Mf. P. Ἀποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1.*
Ἀπορρίψαντα) Sic *P. Ἀπορρίψαντας* edd. & *M. male. l. 3. Καὶ*
γυμνόν) καὶ deest in *B. & Angl. C.* Adest in edd. & *M. l. 7.*

Φατριάς) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατριάς corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9.* Οὐ πιθόμην) Sic *H. Fl. P. A. 1.* Οὐκ ἐπιθόμην *B. 2. & S. l. 12.* Εἰ γε) Sic *I. H. A. 1. P. S.* Ὡς εἶγε *Fl. & W.* Sed εὔγε supra scriptum erat; vid. nott. *l. 13.* Καὶ ἦδη καὶ τὰδε) Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1.* Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμύμενον male in ed. *Cler. Reitz. Pag. 31. l. 3.* Οὐδὲ) καὶ οὕτω *Fl. Oὐ τῶν M.* Vulgatam servant ceterae & *Cod. P. l. 7.* Λιπαρές) Sic optime *G. P. Erasum* etiam α in *M. Edd.* vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9.* Ἐπιδειξεται) Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10.* ὄντα) εἶναι *Angl. & P.* ὄντα edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11.* Σοι μὲν ἐπὶ) Sic *I. H. Fl. P. Σὺν μὲν ἐπὶ P. Pag. 33. l. 1.* Ἐπὶ τὰς ἀρκτους) ἐπὶ τῆς *W. l. 2.* Εὐνδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim εὐνδρος, cui adstipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6.* Ἐναντιώματα) ἐναντιώματα *Ienf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7.* Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9.* Ἐκαστος) ἐκάστος *Ienf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13.* Ἄλλοις) ἀλλήλοις *W.* Ἄλλους *B. 2. male. ead. Δυναμένους)* Sic *I. Fl. A. 1. &c. & M.* Δυναμένους *P. & B. 2. l. 15.* Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorff. male. l. 16.* Παρ' αὐτῶ) παρ' αὐτὸν *W. P. L. ead.* Τὸ πληθος) Abest articul. a *B. 2. & M.* adest in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2.* Ὑπερδιατενόμενοι) Sic *W.* Ὑπ... ταινάμενοι edd. *l. 11.* Μετεληλυθόσι) μετεληλυθός *W. male. l. 15.* Καὶ) Abest a *W.* adest in edd. *l. 16.* Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A. 1.* Οὕτως *Fl. & M. Pag. 35. l. 10.* Ἡ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo *A. 1 W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἰσως ὡς εἶδόν *L.* Εἰ δέον *Heinf. A-*liter *Marcil.* quem vid. *l. 16. col. 1.* Ὅτινὰ) Male à τινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2.* Παραπαίσι) παραπαίη *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1.* Δεῖν) Sic edd. Δεῖ *P. l. 3.* Ἰόνιον) Recte edd. ἰόνιον *Cod. M.* prave, vid. nott. *l. 6.* Τοῦ) τῆς *W.* Nihil mutant edd. vettr. *l. 7.* Ὅς) Sic *I. Fl. A. 1. S. & M.* Ὡς *P. H. Fr. B. 2. male. l. 8.* Ἐτεμεν) ἀνέτεμεν *W. l. 10.* Τρωθήσασθαι) τιτρωθήσασθαι *Pell. Pag. 38. l. 5.* Εἰς Κόρινθον) Κόρινθόν δὲ *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. &c. l. 12.* Πρὸς) εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3.* Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead. τὸ τοιοῦτον)* Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1.* Τὸ τοιοῦτο *M. Pag. 40. l. 11.* Ἀντέξετάζοντες) Ita recte *I. B. 2. & W.* Ἀντέξετάζοντας male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15.* Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A. 1. & S.* Μὴδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μὴδεπώποτε *B. 2.*

*Pag. 41. l. 4. *H*) Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7. τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. &c. τῶν ἄλλων P. ead. οἶδας*) Deest in *W. & Ex. Fl.* Adest in edd. & *P. l. 10. Ἐπιπλῆσαι*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπλῆσαι* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. Μὴ δὲ P. aliaque & M.* quod hic non improbem. *Μηδεπώποτε* iterum *B. 2. iunctim. l. 3. Μὴ δὲ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δέ.* Sed nil refert. *l. 5. Πολλοῖς ἄλλοις Vo.* Vulgatam servant. edd. & *M. l. 10. EPM.)* Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex Marcil. & punctis *W. l. 15. Προσθεῖς*) *προθεῖς Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16. ΑΤΚ.)* Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Ἡμέτερα* male *Ald. Fl. H. P. F. l. 7. Ως*) Sic *I. Abeft* in ceteris edd. & *M. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M. Reliquae fere μὴ δέ. l. 17. τὸ τοιοῦτον*) Sic *I. Fl. H. P. &c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) *ὅτι οὐ γὰρ W. Abeft ὅτι* ab edd. *ead. Λεύσουσι*) *λεύσουσι* apud Homer. legitur; sed nihil mutant edd. Luciani. *l. 10. Δοκεῖ*) Sic *L. & marg. A. l. IV. Δοκῇ* edd. *l. 14. Συνενοχθεῖσαν*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. *l. 15. Παρὰ*) *περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum edd. Pag. 46. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. & M. Μὴ δὲ ceterae edd. l. 12. τὸ τοιοῦτον*) Sic edd. constanter legere notat Solanus. *l. 16. col. 1. Καὶ*) Hanc coniunct. in edit. omiffam supplevit Solanus. *ead. col. 2. Αἰτιᾶται*) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab *αἰτιᾶται* ad *ἀποφαίνεται*, reliquaeque vitiosa restituit Solanus. *l. 17. col. 1. Προυσιᾶως*) Sic *C. & M.* In *V. Προυσιῶς* erat. *Solan. ibid. l. 18. Ἐπινόμασαν*) *ὀνόμασαν* edit. Clerici, quam correxit Solanus. *ead. col. 2. Αὐτὴ*) *αὐτῆς* prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2. Προμνηθουμένη*) *προμνηθουμένη* editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκοῖ*) *ἐξαρκοῖ* prave edit. Cler. Sed correxit Solanus. *Pag. 47. l. 4. Δὲ*) *γὰρ W. Pag. 48. l. 5. Ως*) Ex *Cod. W.* Male enim abest *ὡς* ab omnibus edd. *ὅτι* coniecerat Iens. ex *B. 2. ead. Γένοιτο*) Sic *A. 1. H. Fl. F. B. 2. S. & M. Γένοιτο I. & P. l. 6. Λέγουσι*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Ἡμᾶς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. l. 10. Ἐπικούριοι*) Ita constanter edd. *Ἐπικούριοι W. semper. l. 11. Ἡμεῖς*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὸ*) Nihil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐθα δὴ κρ. μ. α. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat Solanus. *Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκὸν ἔστι μόνον W. Στωϊκῶν ἔστι μόνον I.*

Στοιῶκων ἐστὶ μόνων *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. l. 9. Τοιούτων*) Sic *I. H. Fl. P. &c. & M. l. 11. Ἀσκληπιείον*) Sic edd. omnes & *M. Sed Ἀσκληπιείον M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδηλον*) Πρόδηλον γὰρ *W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. l. 13. Εἰ*) Abest *ei in P. Adest in edd. Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ*) Ita habent *I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. l. 7. Ἀποδυσσομένων*) Ita dedi ex Codd. *G. W. P. & L. Ἀποδυσσομένων edd. omnes male. Pag. 54. l. 7. Παρὰ*) Sic *W. Περι edd. l. 10. Ἡλείου*) Ἡλείου *I. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλαι*) Sic edd. & *M. l. 5. Ἀργυρᾷ*) Edd. vulgo male ἀργυρά. *l. 10. Γράμμα*) γράφουσι male *W. Nihil a vulgata abeunt edd. l. 14. Ἀνέχει*) ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, *A. G. W. P. L. Pag. 56. l. 5. Γὰρ*) Abest haec particula a *W. l. 6. Οἶον ὅλον*) *Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tumentur. l. 7. Γράμμα τι*) γράμματι una voce *H. Γράμμα τι. Fl. Γράμμα τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Ald. recte γράμμα τι. l. 16. Ἐπισκόπησον*) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. *A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων*) Ita habere edd. & *M. notat Solanus. Pag. 59. l. 1. Μέντοι*) Sic edd. & *M. Sola B. 2. μὲν τι, male. l. 7. Ἐξελόντες*) Ita bene edd. Ἐξελόντες male *W. l. 9. Μὲν γὰρ*) γὰρ abest in *M. Comparet in edd. omnibus. l. 10. Γράφομεν*) Sic *B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60. l. 7. Δύο ἀνθρώπους*) δύο insertum ex Cod. Pell. quod aberat ab edd. *l. 9. Τὸ ἐπίσημον*) τοῦπίσημον *W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες*) Sic *I. Fl. P. H. &c. Παραθεωροῦντες W. l. 6. Πασῶν*) *W. recte. Πάντων edd. ead. Αὐτῶν*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῷ male S. & hanc secuta A. l. 14. Αὐτὸ*) Ita edd. Αὐτοῦ *L. bene. l. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἢ γ.*) Ita, ut dedi, habent *I. Fl. H. P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδῳ*) Ita edd. Ὅδῶν *W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11. Ἐξίεναι*) Ita marg. *A. 1 W. Vulg. ἐξῆναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*) Sic *L. Μοι vulgo edd. l. 11. Πάντε ἐτῇ*) Sic *W. Πέντε abest ab edd. l. 14. ΔΥΚ.*) Deest haec persona in edd. Restituta ex *I. & P. l. 16. Νῆφε*) ἢ φε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag. 65. l. 1. ΕΡΜ.*) ΔΥΚ. male habebant *M. & edd. omnes; recte EPM. I. & L. ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιρούμεν*) ἀφαιρώμεν marg. *A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν*) Ita Codd. *A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντεκαίδεκα edd. & M. l. 5. Ὅλον*) Ἀν ὅλος; Pell. *Pag. 68. l. 4. Ἡ τις*) εἴ τις *W. male, ait Solanus. l. 17. Παρενδοκμεῖται*) παρενδοκμεῖ pra-

ve edit. saepe notata, etfi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead.* Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται) Pro eis editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑποφαίνεται. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mf. hauserit. *Reitz. Pag. 69. l. 14. Αὐτοὺς*) Sic recte P. Ceterae pleraeque male Cod. P. Vulgaram servant edd. optimae omnes. *l. 3. Καὶ*) Sic recte edd. Fl. H. I. P. & M. Ἐπ' male B. 2. *l. 4. Διαίρεσιν*) Sic edd. & M. *l. 15. Πεπειραμένους*) πεπειραμένους ridicule *l. l. 17. col. 2. Τὸ* τὸν prave edit. Cler. *Pag. 71. l. 2. Δέση*) Sic I. P. Fl. H. & M. *l. 3. Αὐτῶν* αὐτῶ S. & A. male. *l. 4. Ἡ μὲν* ἢ delet Gronov. Adest in edd. I. Fl. H. P. & c. *l. 6. Δέ* δὲ Pell. ironice. *Pag. 72. l. 7. Ἀναλελογίσσαι*) ἀναλελογῆσαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur I. P. H. & Cod. P. *Ἀναλογίσσαι* marg. A. 1 W. *Pag. 73. l. 5. Οὕτω* οὔτως Fl. & L. Οὔτως M. Edd. οὕτω servant. *l. 6. Ἰδὼν* εἰδῶς P. Sed nihil mutant edd. *l. 8. Ἐσches*) Sic habere I. H. Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. *l. 12. col. 2. Καὶ*) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid. l. 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου*) Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπὶ μὲν δέ τις φύσις. Ex Solani annotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *Reitz. l. 14. col. 1. Χρησίμω*) χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus. *l. 15. col. 2. Τμῶν*) Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *Solan. ibid. l. 16. Τῶν*) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. *l. 18. col. 1. Ὁ τέσσαρα*) Illud δ̄ omissum fuerat in ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan. l. 19. col. 2. Τῷ φιδίᾳ*) τῶν φιδίᾳ erat in edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt? *ibid. l. 23. Ἀναλήσεις*) ἀναλήσης M. *l. 28. col. 1. Τὸ καθόλου*) Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. *l. 29. col. 2. ὄντι*) Legendum conicio ὀνόματι. *Reitz. Pag. 74. l. 3. Ὡπαί*) ὥπται margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead. λέγων*) γέλων P. Nihil mutant edd. *l. 7. Ἰδοὺς*) Sic Fl. H. I. P. S. & M. *Pag. 75. l. 7. Καὶ*) Sic edd. & M. *καθ' B. 2. l. 10. Ἐκάστοις*) ἐκάστῃς W. Nihil mutant edd. *l. 14. Καταθύς*) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. *Καταθύειν* Vorst. *l. 15. Παρακαλῆς*)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. l. 16. Γραμματεῖα) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur l. P. H. &c. Item Codd. M. P. Pag. 77. l. 13. Εἰ) Ex Cod. W. inferui; nam deest in omnibus edd. Pag. 78. l. 1. Αὐθρολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθροολ. dare notat Solanus. l. 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. ead. Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. l. 13. Ἀντεῖπον) ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. l. 15. Ταῦτα) Ut lensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. l. 17. Εἰκὸς ἐστὶ) Edd. & M. Εἰκοσὶν ἐστὶ melius Solan. Pag. 79. l. 5. Ἀεὶ) Deest in M. l. 7. Ὅστε, ὥς ἐταῖρε &c.) Vorst. emend. ὥστε μὴ δὲν ὥ. . . καὶ ἄλλως . . . At in vulgatam conspirant edd. & M. l. 12. Διψῆν) Sic l. Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscriptum addit. l. 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. Pag. 80. l. 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. l. P. & S. Σύγ' male Ald. H. Fl. l. 3. Τῶδε) Sic edd. optimae & M. Τῶ γέ P. l. 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἄνω edd. l. 7. Εἰ δὴ — ἀφελὼν) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. l. 14. ὧν) δν Vorst. Sed nihil mutant l. Fl. H. P. &c. Pag. 81. l. 4. ὧς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abest ὧς in P. l. 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. l. 14. Εἰπεῖν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & l. male. l. 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. Reitz. ead. Ἐξαντλούμεν) ἐξηντλούμεν perperam edit. Clerici. ibid. l. 19. Ἐπιρρέει) ἐπιστρέφει erat in edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. Reitz. Pag. 82. l. 1. Κωνίῳ) Κωνίῳ ἢ ἀκωνίῳ (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. l. 2. Ἀποκτεῖνοι δν) Sic l. P. H. &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτείνει M. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ita l. Fl. H. P. & M. &c. Pag. 83. l. 3. Ἐαυτοῦ) Sic l. Fl. H. P. &c. & M. l. 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτὸς Marcil. M. in litura v. Sic notat Solanus. Pag. 84. l. 3. Τὸ) Sic l. H. S. Τὰ P. l. 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. l. 15. Ποιοῦντα) Sic etiam l. Fl. & H. habere notat Solan. Pag. 85. l. 2. Ἐλωμένῳ) Ita recte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένῳ l. l. 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. l. 5. Ἐπιδεῖν) ἐπιδεῖν discretim sola Ald. male. l. 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 W. Καὶ edd. omnes male. *l. 15.* Ψάμμω) ψάμμων *P.* Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2.* Γάρ με) με γάρ *M. l. 3.* Διακδύναι) Sic bene *Fl. P. H. B. 2.* Διαδύναι *l. male.* Διαδύναι legendum adscripserat *Iuntinae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1.* Ὁ δὲ πέντε) Haec addita ex *M.* Defunt in omnibus edd. *l. 3.* Ἡ γὰρ) ἢ *P.* At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1. Δ', οἶμαι)* δέ μοι male *W.* nihil mutant *l. Fl. H. P. l. 13.* Τοῦτο) ΔΥΚ. τοῦτο *M.* & edd. praeter *l.* quae sola recte omittit perfon. ΔΥΚ. ead. Ἐξ ὧν) Deest ἐξ in *S. l. Fl. H. & M.* Adest in *P. & B. 2. l. 16. col. 1.* Ὦν) Lege ὦν. Num autem illud ὦν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7.* Γίγνεσθαι) Sic recte *l.* Ceterae, & *M.* γίνεσθαι. *Solan. l. 10.* Πάλαι) Sic edd. & *M.* habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11. ΔΥΚ.)* Deest in edd. Adest in *l. W. & P. l. 13. EPM.)* Deest in edd. Adest in *M. i. e.* designatur solitis punctis. *l. 14. ΔΥΚ.)* Deest in edd. *Pag. 90. l. 16.* Ὀν) οὐ *P.* Vulgatam servant edd. priscae. *Pag. 91. l. 5.* Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deest in *W.* Adest in *l. Fl. H. P. & c. l. 9.* Ηἱεῖς) ἄγεις *P. l. 10.* Κωλύσει) κωλύση *W. l. 11.* Θαλλῶ) Sic *Fl. H. P. Θαλλῶ l. l. 13.* Ὅ, τι) ὅτῳ *W.* Nihil mutant *Fl. l. H. P. l. 17. col. 2.* Τῷ) Pro τῷ, quod in *Cod. Voff.* erat, δ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19.* Ὑπάρχον) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in *Cler. ed.* erat. *Reitz. ibid. l. 20.* Πεφυκδς) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκοτι. *Reitz. Pag. 92. l. 15.* Οἶδα) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. A. & M.* Εἶδα *Ald. H. Fr. l. Pag. 93. l. 4.* Παροιμιαζ.) προοίμιαζ. Ex *Fl.* At vulgatam tuentur *l. P. H. & Cod. P. l. 6.* Γάρ) γάρ τι *l. P. H. Fl. B. 2. S.* At ignorat illud τι *Cod. M.* & sic *Vorff.* voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4.* Αὐτῶν) Sic edd. *Vorff. αὐτῷ. l. 6.* Τοῖς) ταῖς edd. *l. P. H. Fl. Τοῖς S. & Codd. P. L. l. 7.* Ὁμως) Ex *W.* Deest in edd. *l. 12.* Εἰργάσω) Sic recte *Codd. L. & W.* Ἐργάσω edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B. 2.* εἰργάσω exhibens. *Pag. 95. l. 2.* Ἡ τίς) εἴ τις *W. & Fl.* Nihil mutant ceterae. *l. 16.* Κενὴν μακαρίαν) κενὴν καὶ μακαρίαν male *W.* Sed recte abest καὶ ab edd. *l. Fl. H. P. & c. l. 18. col. 2.* Τὰ) Deerat in *V.* inferuit ex *M.* Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2.* Καὶ) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. ead. Εὐήμερίαν) Sic etiam est in *C. Solan. l. 18. col. 1.* Μηδὲν ἔστὸς) μηδ' ὅλως *M.* Non agnoscit *Bourd. Solan. Pag. 97. l. 14.* Εἶναι) Sic edd. & *M.* Οἶμαι *L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταξεν male *S. l. 14. Αὐτῶν*) Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15. Εὐθύς*) αὐτὴν marg. *A. 1 W. l. 16. Εἰσιτητέον*) Ita *Fl. I. P. S. &c.* Pag. 99. *l. 9. Ταῖς*) Ex *W.* Abeſt ab edd. Pag. 100. *l. 6. Εἰ πη*) Sic edd. & *P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. ead. Αὐτῶ*) Ita habet *Cod. M. & edd. Ald. Fl. I. H. B. 2. Αὐτῶν P. S. A. l. 7. Λέγοι*) Sic *M. Λέγει* edd. *l. 10. Ὁτου*) Ita ſola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτε.* Sed *P. Cod. ὅτι.* Pag. 101. *l. 5. Ἰδεῖν*) ἰδὴ male *P.* Vulgata tumentur priſcae edd. *l. 13. Ἐχῶσι*) Sic *I. H. P.* Ἐχουσι *Fl. M. & Coll.* Pag. 102. *l. 5. Πειρωμένους*) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1. πειρωμένοις* habet. *l. 8. Μόνῳ*) Deest in *Fl.* Adeſt in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9. Ἡ οὐδὲν*) οὐδὲν *W.* Nihil a vulgat. abeunt *I. Fl. H. P. ead. Εἰδότες*) Ex *P. L. & Angl.* Ἰδόντες edd. Pag. 103. *l. 4. Ἡνίκα*) Sic edd. *I. Fl. H. P. Ἠλίκα Gr. l. 5. Πάντα*) πάντας *W.* male. *l. 6. Εἰδείς*) Sic edd. *Εἰδοῖς W. l. 7. Καὶ*) ἐς *W. ead. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ*) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον *P. A.* Sed vulgat. ſervant *I. Fl. P. l. 8. Ὑφ*) Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nott. Pag. 104. *l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἔſτι*) ἔξω τῆς οὐδοῦ ἔſμεν edd. Sed ἔſτι *Codd. M. & L. l. 10. Πλησίον*) πλέον *P.* ſola, male. *l. 15. Ἡ εἰ B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. ἢ M.* Pag. 105. *l. 8. Τῇ ſορῶ*) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Τῷ *M.* Sed ſupra ſcriptum eſt τῇ. *l. 9. Προγυμνάζεις*) προγυμνάζης *M. ead. Σεαυτὸν*) Sic edd. priſcae. Ἐαυτὸν *W.* Pag. 106. *l. 9. Ἀφυκτα*) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφυκτα recte *M. Mf. B. & Angl.* Pag. 107. *l. 2. Πτίττοι — πτίττων*) Ex *Schol.* Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων *M.* unde veſtigia verae lect. tamen apparent. *l. 9. Δοκεῖ*) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10. Τίσι γε*) Sic *M. & edd. Τίσι γε Fl. Τί ſιγάς; Graev. l. 18. col. 2. Πλέον*) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo poſt ſequenti Scholio huc irrepreſerat, neque agnoſcere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1. Ὀλκός*) ἄλκός prave editum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l. 20. Κοινῶς*) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2. Τοῦ*) Inferuit articulum Solanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex *Cod. V. Reitz. ead. Ὁ περὶ τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. ὕπερ ἐπὶ τοῦ αὐτου* (leg. ἄρτου). *Solan. ibid. l. 22. Τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτου* (leg. ἄρτου). Cur a ſcriptura codicis *V.* tantopere receſſerit Clericus ſaltem monere debuerat, & unde haec deſumferit, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1. Ἐκπρόθεſμον*) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata eſt vulgata lectio.

l. 3. 'Επὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P.* & *M.* 'Επιτ. Fl. 'Επεὶ ταῦτα *I.* & *L.* l. 5. καὶ) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B.* 2. & *M.* In *Iunt.* ἄνθρωπος per compendium scriptum sic: ἄνος. *ead.* 'Υμέτερα) ἡμέτερα *Ex.* Fl. Sed cum vulgata facit *P.* l. 12. συναρπάσας) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet συναρπάσας, id ex *I.* correxi. l. 13. 'Εφυγεν) ἔφυγον habebant edd. & *W.* 'Εφυγεν sola *S.* recte. *Pag.* 109. l. 1. Τὸν κάδον) τὸν κάδην vitiose omnes, praeter *I.* & Fl. & *W.* qui κάδον quoque exhibet. *Marg. A. i W.* sic quoque corrigit. *ead.* 'Εχοι) *Ex S.* & *A.* vid. nott. l. 8. 'Αποδώσει) Sic recte *I. P.* & c. & *M.* 'Αποδώσειν male Fl. *ead.* 'Αποκρίνηται) Ita bene *B.* 2. Fl. *H. P.* & *M.* 'Αποκρίνεται male *I.* l. 19. col. 1. Σολέων) *Ex.* *G. σολίων.* Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem. *Solan.* *Pag.* 110. l. 3. Κωλύσει) κωλύση *Ex.* Fl. Sed pro vulgata stant *I. H. P.* & *P.* l. 15. 'Ων) ὦν male *W.* 'Ων Fl. *I. H. P.* *Pag.* 112. l. 2. Δὲ) δαὶ *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald.* 1. l. 3. Μου) μς *W.* solus. l. 4. 'Ανάλωκα) Sic recte edd. & *M.* 'Ανήλωκα *B.* 2. l. 11. Κυματωγὴν) Ita *Codd. G. L. M. P.* & *marg. A. i W.* Κυματώδη male edd. omnes. *Pag.* 113. l. 3. Μεταμαθήση) Sic dedi ex *W.* & *L.* Edd. enim male μεταθήση. l. 8. 'Η) καὶ male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. l. 9. 'Ηρησο) Edd. ἥρησο *B.* 2. ἥρησο cum puncto subscripto. *Pag.* 114. l. 6. 'Εννοήσασιν) νόησασιν *W.* ἐνόησ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 7. Παραφερόμενον) περιφερόμενον edd. Sed prius habent *L.* & *marg. A. i W.* l. 11. Δοκῶ) δωκῶ *I.* sola male. l. 13. 'Αξων) ἄξειν Fl. & *M.* 'Αξων ceterae & *Cod. P.* l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. l. 16. col. 1. Γὰρ) Aberat in ed. Inseruit Solanus. *ibid.* l. 17. 'Η τόλμα) ἡ τολμὰν *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan.* l. 18. col. 2. 'Ο φοβούμενος) Mire fane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et καταστολήν. *Solan.* *ibid.* l. 20. Στολὸν) στολὴν, εἶναι *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. 'Ιονία) 'Ιονία male *H.* & *B.* 2. Ceterae recte 'Ιωνία. l. 9. Γνώριμος) Deerat in edd. Aderat in *L.* & *I.* Item in *marg. A. i W.* *Pag.* 117. l. 6. 'Αγείρων καὶ συλλέγων) *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald.* Fl. *F. H. B.* 2. *P. S. A.* l. 12. 'Οπισθόδομον) *I.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. *Pag.* 118. l. 3. 'Εκ) *Gr.* ἀπὸ. Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *I.* 10. Ὑφ' ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl.* *Pag.* 119. *I.* 8. Ἡρετο) *Sic I. Fl. B. 2. H. S.* *Pag.* 120. *I.* 17. *col.* 1. "H) Vocem ἦ, quae deerat, supplevi. *Solan. Pag.* 121. *I.* 13. Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque *Cod.* memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *I.* 9. Ὁ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *I.* 14. Δέ) Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P. &c.* *Pag.* 123. *I.* 1. Ὅσον αὐ μικρὸν ἢ δὴ) ὥς οὐ μ. δέως *Pell.* Sed vulg. servant *I. Fl. P.* Vid. *Dial. seq. c. 3.* *I.* 3. Παραθεωρήτε) π... εἴτα *Th. M.* Παραθεωρήτε *B. 2.* cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. *I.* 5. Ἐπ' ἐμαυτοῦ) *Sic L.* Ἐφ' αὐτοῦ *I. Fl. H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gronov.* *I.* 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. *Cler.* Συγκρίνατε *V. Exc. & Coll.* Ego συγκρίνατε, ἐξετάζετε, legendum cenfeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. *I.* 8. Βαδίζοι) *Sic I. Fl. H. P.* Βαδίζει *B. 2.* *I.* 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τούτῳ *Fl.* Sed vulgatam exhibent *L. H. P. & Cod. P.* *Pag.* 126. *I.* 3. Νέμειν) *Sic recte edd.* ὀκτο. *Sola I.* male νέμιν. *Pag.* 127. *I.* 3. Αὐτὸς) *Sic habere I. H. Fl.* notat *Solanus.* Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag.* 128. *I.* 5. Ὦν) *Sic edd.* plurimae, & *P. Cod.* Sed ὁ *Fl.* sola. *ead.* Καμπύλος) καμπόλος credo fuisse in *I.* Sed ex aliis edd. correxerat *Solanus.* *I.* 6. Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. *P.* male. *I.* 7. Οἷόν εἰσιν) οἷ—όν εἰσιν *I. Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *I.* 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat *Solanus.* *I.* 13. Ὀλος) *Sic edd.* ὀκτο. *Sola I.* ὅλος. *I.* 15. Ἀνέχων) ἀνέχον *I.* *ead.* Δεδίξαιτο) δευδίξαιτο *Vorft.* Nihil mutant edd. *Pag.* 129. *I.* 6. Μέρων) μέρων *folia I.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων *Mf. Gr. P. & L.* *I.* 13. Αὐτοῦ) *Sic edd.* *I. Fl. P. H. &c.* Αὐτῷ *P. L. & marg. A. & W.* *I.* 15. Τὴν) Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P.* *I.* 16. Θετταλαί) Nil mutare *Fl.* notat *Solanus.* Quare? quia a Θ. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscis sciebat, in nonnullis semper. *Pag.* 130. *I.* 7. Τῶν νεογνῶν) *Sic Codd. P. & L.* Τὸ νεογνὸν edd. *ead.* Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ *Gronovius.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 131. *I.* 1. Ἥγνησμένην) *Sic habere I. H. Fl. B. 2.* notat *Solanus.* Sed & habent ita aliae. *I.* 7. Τῶν δ') ἴσως τοῦ *L.* *ead.* Ἐφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δὲ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 132. *I.* 3. Δισμυρίαν) δυσμυρίαν male *I. H. B. 2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeceunte corrigen-

dum fuisset. *l.* 4. Ἐκπιδήσσεσθαι) ἐπιβήσσεσθαι *P.* & *A.* Codd. At vulgat. servat Cod. *Fl.* Et *Mf. B.* Item ed. *Fl. l. H. P.* &c. *l.* 7. Αὐτῶ) Sic *P.* Cod. Αὐτῶν edd. *l. H. B. 2. Fl. P.* &c. ead. Δι' ὀλίγου) Ita recte *P.* & marg. *A. i W.* Δι' ὀλίγον edd. *l.* 10. Γυμνήτες) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag.* 133. *l.* 1. Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα *P.* *l.* 7. Ἐκάτερα) ἑκατέροις *P.* *l.* 15. Τετριγόντων) Δελριο τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *l. Fl. H. P.* &c. *l.* 18. Τετριγόντων) Edit. male τετρεγόντων. *Pag.* 134. *l.* 1 Πριν ἢ) Sic habere *l. Fl. H.* & *B. 2.* notat Solanus. *l.* 9. Ἐς) Sola *S.* omisit ἔς. *l.* 11. Ἀποβαλόντες) Sic dedi ex *Fl.* & *B. 2.* Αποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *l. H. Ald. Fr. S.* *l.* 13. Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο *Mf. B.* Nihil mutant edd. *l.* 17. col. 1. Ἀνεκυμβαλίαζον) ἀνεκυμβάλιζον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag.* 135. *l.* 4. Ὀλίγοι) ὀλίγου sola marg. *A. i W.* *l.* 5. Ἐπαιώνιζον) Sic *l. P. S. H. Fl.* Ἐπαιάνιζον Scholiaf. & *P.* *l.* 9. Ἐγένετο) *Ald.* ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cett. edd. *l.* 16. Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S.* notat Solanus. ead. Ἐπεποίθειν) ἐπεπόνθειν *L.* male.

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. *l.* 8. Ὑποβάλλειν) Sic *M. l. S. H. Fl. P.* &c. *l.* 13. Ἐκμεμάθηκα) καὶ μεμάθηκα *W.* *Pag.* 138. *l.* 8. Ἐνίκησας) νίκησας edd. & *M.* ead. Ὁμωνύμου) ὁμωνυμέν σοι edd. omnes & *M.* Ὁμωνύμου σοῦ *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell.* *l.* 11. Τὰ ὄρρεα — πεπόννηκα) Tredecim illa verba defunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in *W.* nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρρεα, habeat τὸ ὄρρεον. *Pag.* 139. *l.* 13. Τοῦθ') Sic edd. Τοῦτο *W.* *Pag.* 140. *l.* 1. Καὶ ἐπ') καὶ deest in edd. Adest in *W.* *l.* 3. Ἐπαινέσονται) Sic *M.* recte & edd. excepta *B. 2.* quae vitiose ἐπαινῶσονται quod *Vorst.* tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed — ἔσομαι in profa usitatius. *l.* 5. Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν) Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omisit *Fl.* quae adfunt in cett. *l.* 13. Ἰσασι) Sic dedi ex *L.* Εἰσι edd. Quid *M.* habeat, nescio: abscessit enim haec sunt. *Solan.* *l.* 14. Δὴ) δέῃ *L.* Δὴ *Fl. l. P.* &c. *Pag.* 141. *l.* 3. Οὐκ) Deest haec particula in ed. *Fl.* Adest in cett. & in *P.* *l.* 11. Οὗτος) οὗτω edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte *L.* *l.* 17. Κανονικὸν) κανόνιον *C.* *Pag.* 142. *l.* 14. Αὐτὸ) Sic recte *L.* Αὐτῶ male edd. Αὐτὸν *Pell.* *l.* 15. Ἀλλότριον) Ita edd. *l. Fl. H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν *B. 2.* male. Ἀλλότρια *Ienf.* & *Pell.*

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servant. Pag. 143. l. 10. Ἐπῶν) Sic edd. omnes. Ἐπαίνων Angl. P. & L. item marg. A. i W.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης, conf. c. 7 pr. l. 2. Πρώτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρώτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. l. 6. Ὦν) Sic recte edd. vett. Ὦν male recentiores. l. 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero servant edd. l. 12. Ἰατρῶ) Ἰατροῦ male W. Pag. 146. l. 3. Παρὰ) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male I. H. & c. l. 9. Ἐπαυσε) ἢ ἐποίησε L. l. 14. Ἐδείξεν) Pell. an ἔδοξεν ut ante? l. 15. Περὶ) Sic edd. & M. Sola I. male παρὰ. Pag. 147. l. 2. Εἰ) Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. cad. Ἐτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a I. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. l. 3. Ἐγκεκόλαπτο) ἐκεκόλαπτο W. male. Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Sic I. H. Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. l. 6. Πλείου) Sic edd. I. H. Fl. P. Πλείω W. l. 7. Ὅδ' οὐ μελλεν αὐτῷ) Inverso ordine W. ἔμ. αὐτ. ὁδ. l. 13. Τοῦ δοκιμασάτου) τῶν δοκιμασάτων Angl. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. l. 15. Ὑπεξηρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῶ κεκαρμένον W. Pag. 149. l. 5. Εἰδόντα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. l. 12. Διατρίβει) Sic W. Διατρίβει edd. Pag. 150. l. 1. Ἐθρεσι) Sic edd. Ἐθρεσιν W. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. l. 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant I. Fl. H. P. l. 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. Pag. 151. l. 17. Δυσπρόσδος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae δυσ πρόσδος seiungunt. Reitz. Rectius Mf. Reg. 2954 δυσπρόσδον. Pag. 152. l. 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. Pag. 153. l. 15. Διατρίβει) Sic L. Item Vorst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέβει. Sed alia manus διαπρέβει fecit. Διαπρέβει corrupte etiam edd. omnes. Pag. 154. l. 3. Καὶ τοῦτο) τούτῳ solum, sine καὶ B. 2. Sed vulgatam tuentur I. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτῳ L. l. 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. l. 5. Εἴγαι) Punctum post εἴγαι est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδὲ) οὐδὲν l. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. l. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte l. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. ead. Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὗτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. α. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vert. & M. Ἀπάσσεται male S. & A. l. 8. Οἰχήσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. l. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθω W. Nihil vulgatam mutant l. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιντο) φιλοποιήσαιντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χρηστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἦδη) ἦδε S. & A. male. Ἦδη recte edd. vert. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἐδοξα edd. & M. l. 6. Φασὶν) φασὶν male Fl. Recte cett. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὗτος) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρεκινούντο) παρεκινούν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo A. i W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. i W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενία l. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. A. i W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. i W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ιστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adest in sola l. l. 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. l. 10. Κυλίσ) Sic edd. Κυλίοι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. i W. Ὅπως edd. l. 16. Τούτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανείου) Sic exhibeo, ut Scholiaft. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγραφεῖν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Παραιnéσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰόνται) παραιnéσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. ead. Οἰόνται σφί-

σιν) οὗτον τε φασιν Coll. Οἶοντε σφίσιν male *H. Ceterae* ut edidimus. *l. 12.* Ἀλλὰ εἴ τι) ἀλλ' εἴ τι *M. l. 14.* Ἐς ἀεὶ) Sic recte *L. & marg. A. i W.* Ὡς ἀεὶ male edd. *M.* etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. *Pag. 164. l. 3.* Μανία, εἴ γε ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W. & vulgata lectio reposita. l. 4.* Μεταποίησουσιν ἢ μεταγράψουσιν) μ... σωσιν ἢ ... ψωσι *W. l. 7.* Ἰν' ἦν *W. Pag. 165. l. 1.* Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P. & Ald.* Αἰρεῖσθαι *I. l. 11.* Ἐν) τὰ ἐν marg. *A. i W.* sola. Non male. *l. 12.* Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell. Pag. 166. l. 7.* Ἐν διατρίβουσι) Marg. *A. i W.* Et *W.* Διατρίβουσι edd. *l. 9.* Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρίπτοντες *W. l. 13.* Εἰ γε) Nihil hic mutare *M. Fl. S. & H.* notat Solanus. Sed & sic *I. P. & Ald.* habent. *l. 14.* Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post ψευς. *l. 16.* Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἀκαιρον *Angl. & P. Pag. 167. l. 5.* Ἀκρατῆς) Sic *B. 2. I. P. Ald. S. Fl. &c. l. 8.* Θέλη) ἐθέλη *M. l. 10.* Ἀπὸ) Sic *Angl. item W. P. & L.* Ὑπὸ edd. *Pag. 168. l. 2.* Οὐδ' Ἄρης) οὐδ' ὁ Ἄρης *W. l. 3.* Ἦν τινα) *Ald.* male ἦν τινα. Sed correctum in marg. *l. 8.* Χωρίζειν) χωρίζειν male *I. l. 9.* Ἐπεισάγοι) Sic *W. & I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *l. 10.* Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταίρας *Mf. Angl. P. & W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. ead. Κομώματα) σκώμματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl. l. Ald. P. H. l. 13.* Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A. i W.* Ἀλουργέσι edd. Ἀλουργές τι *Angl. & P. A. εἰ W. l. 14.* Ψιμυθιον) ψιμύθιον *M. S. & H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *l. 16.* Τοῦτο) Deest in *W. Pag. 169. l. 4.* Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἐπ. *L.* At vulgatam tuentur *I. Fl. H. &c.* Τοὺς marg. *A. i W. l. 6.* Καὶ διὰ τ. ἐ.) κισβήλω τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit *G. Mf. l. 8.* Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν *G. Τοῦτο B. 2.* Vulgatum servant *M. & edd. ceterae. l. 9.* Κισβήλω) ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem *Cod. G. l. 12.* Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. *Forf. αὐτῶ. Solan. l. 14.* Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum *v. Pag. 170. l. 4.* Ἐραστὰς) Sic marg. *A. i W. A. G. P.* Ἐργάτας edd. & *M. l. 8.* Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. Ἀν πρόσαντες; Ἐπάχθες *Pell. ead.* Ἀκούουσιν ἦν) Sic *I. & P. G.* Ἀκούουσιν ἦν edd. & *M. l. 9.* Ἐπινοήσαις) ἐπινοεῖ *Mf. Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσαις marg. *A. i W. l. 11.* Ἀκροασμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W. ead. Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον W. l. 16.* Καὶ) Abest a *W. Pag. 171. l. 1.* Φροντίζειν) Sic *W. & edd. omnes, excepta S. & A.* quae male φροντίζει. *l. 5.* Που σε) σέ που *W. l. 10.* Σανδάλῳ) σανδαλίῳ

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. 1 W. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσασθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. 1 W. Ἐπάνθησε Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καὶ) Abest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρειῶδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. τὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἐμμελὲς) εὐμελὲς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Casaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φρομίου) Sic edd. vett. & S. Προομίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐολόγεσος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. 1 W. Θυμοῦ ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρπού. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραψε) Sic edd. Ἀνέγραψε P. l. 11. Συνισταμένου) Sic Fl. l. P. aliaeque. καθισταμένου Thucyd. l. 17. Καρπού) Sic pro Καλπουριανὸς quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. Τὴν) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κάκκινᾳ) κακία Fl. Vulg. serv. cett. Κακείνῳ M. Sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὅπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῆ) ἢ M. Ἰδία marg. A. 1 W. & P. Vulgatum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραψε) ἀνέγραψε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεπονηκώς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰντρεῖν) ἰατρεῖν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγινώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέποι) πρέπει Fl. Ceterae & M.

πρέποι. Pag. 180. l. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει
 Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. l. 7. ἔδει)
 ἔδειπερ P. ead. ἢ) μᾶλλον ἢ Pell. l. 8. Ἀμνημονεῦσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι W. l. 10. Κακῶς) κακῶς I. l. 12. Ὀρᾷς, ὅμοιος) Sic
 edd. Ὀρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. Pag. 181. l. 7. Ἱραιοιδῆς) Ita
 recte inveni in P. S. H. Ald. Fl. F. B. 2. Ἱεροειδῆς male I. &
 marg. A. i W. & L. Ἱεροειδῆς Angl. & G. Ἱεροειδῆς P. Vulgatae
 vero assentitur M. l. 9. Οὐολογέσου) Sic legere I. Fl. H. B. 2.
 & M. norat Solan. l. 11. Τίγρητα) Nihil mutant I. Fl. P. H.
 & M. l. 14. Ὡς οὐκ) ὧν οὐκ P. l. 15. Αὐτῶν) Deest in W.
 l. 16. Γὰρ) Nihil mutant I. H. B. 2. P. Fl. & M. Pag. 182. l. 2.
 Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic Fl. H. P. S. Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inver-
 so ordine I. & W. l. 5. Ἐμπηδήσας) ἐκπηδήσας L. ead. Ὀρνί-
 θων) ὀρνιθίων marg. A. i W. & μοχ λαγῶων. l. 6. Ὑπερεμπί-
 πλαται) Sic B. 2. Fl. I. H. P. &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. l. 7.
 Ταρίχου) ταρίχους marg. A. i W. l. 11. Εἵκοσι) Sic edo ex
 Codd. M. P. L. A. G. Ἐπτά καὶ ἑκτὼ edd. omnes absurde.
 l. 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. l. 19. col. 1. Λέ-
 γειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit Solan. Pag. 183. l. 1.
 Ἐννέα) οὐ Angl. & P. Vulgatam servant edd. & M. l. 3. Ὑπὸ)
 M. P. L. & Fl. Edd. cett. ὑπέρ. l. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter I. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L.
 Κρονέιον W. l. 8. Τάλλα) ἄλλα W. Τάλλα I. H. S. Τάλλα Fl.
 P. recte. l. 9. Σεβηριανού) Edd. fere omnes male Σεβεριανού,
 praeter S. & B. 2. Aldina eodem vitio laborat, quae paulo
 post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουηρ— W. ubique. l. 14.
 Ἐπτά) ἐς ἐβδόμην W. Vulgatam tuentur Fl. I. H. P. l. 15.
 Ὀσρόνης) Ὀσρόνης τις W. l. 16. Σεβηριανὸς) Hic rursus quae-
 dam male Σεβερ— praeter Ald. Fl. S. H. & B. 2. ead. Διὰ τοῦ-
 το) διατοῦτο I. uno verbo. Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Sic Fl.
 I. H. P. Ἐπηγε W. L. & marg. A. i W. ead. Τῆς ἐβδόμης) τῆς
 ζ. Fl. l. 5. Ἐδεσσα) Αἰδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt Fl. I. H.
 P. l. 6. Ὀττοβος) ὀτοβος W. l. 9. Δημοτικὰ) Edd. male δημο-
 τικὰ secunda longa, excepta S. & B. 2. quae ο habent cum
 Cod. M. l. 11. Ἐγχρήζοντα) Sic I. Ald. Fl. H. P. S. Ἐγχρή-
 ζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo Fl. i plane expri-
 mit, ἐγχρηζοντα exhibens. Pag. 185. l. 1. Μετὰ ταῦτα) μετα-
 ταῦτα iunctim I. H. Ald. & Fl. ead. Ἀκούσεσθαι) ἀκούσεσθε
 W. male. l. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet Fl.
 I. H. P. &c. l. 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in
 nulla ed. invenio, alioqui facile admissem. l. 12. Ποδίων)
 Ποδίου L. l. 16. col. 2. Ὑπισχνομε.) In ed. Cler. male ἐπισχνον-

μένων. Pag. 186. l. 4. Δείζομεν) δειζόμεν W. Nihil mutant edd. priscae. l. 6. Περὶ) παρὰ W. & Fl. male. Ceterae recte περὶ. l. 10. Ἐπὶ κούρειον) Sic recte marg. A. i W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicurcorum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπώκησαν) ἀπώκησαν W. ead. Ἐδεσσαίοι) Αἰδισσαίοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπώκησε) ἀπώκησεν M. l. 8. Σεβηριανῷ) Sic iam bene edd. Σεουηριανῷ W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατὰξαντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφιδιον W. l. 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. l. 6. Οὐδέν) οὐδένος marg. A. i W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπέσφαζεν) Sic habere l. Fl. H. & M. norat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τᾶλλα l. Ald. ubique. ead. Κατεγίγνωσκον) καταγινώσκων W. l. 6. Λοπάδων) λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cett. & M. l. 10. Ὁμοίους) ὁμοίως W. l. 15. Ἰδιωτείας) ιδιωτίας W. Vulgatam retinent l. Fl. H. P. & c. Pag. 190. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. l. 7. Διεξιών) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίον· sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκότες) ἀναλωκῶτα Fl. Ἀναλωκώτας W. P. Ἀνπλωκώτος edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστιάσ. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τὸν Μαύρων L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. norat Solan. ead. Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. A. i W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. trafa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολλοῦ ἄξ. Marc. prave. l. 11. Ἡδὴ) δὲ M. Sed noratum ut spurium. l. 16. Γελοϊότερα) Ita dedi ex marg. A. i W. Ἀναγκαιότερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρπην) πόρκην male W. L. & marg. A. i W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχρεῶν) Κεγχριῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περισπειραθέντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σοῦραν) Sic edd. & M. ead. Κρανείου) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν l. l. 2. Ὀρβίαν) Deerat in omnibus edd. excepta l. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγριτι l. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδία) Μηδεία W. male. Nil mutant edd. priscae. l. 10. Νενίκηκει) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν l. & W. l. 11.

Μηδεία) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφέτος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφεκός habebant, ne I. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπόδην) Deest in W. Pag. 195. l. 2. ὤκισε) ὤκησε W. l. 15. Μουζούριδος) Μουζίριδος W. Nihil mutant Fl. H. l. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέποισιν) οὔτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅτι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. ead. Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. ead. Γλωτταν) γλωσσαν M. l. 9. Σαγαλαστίος) Σαγαλασστίος emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδην P. ead. Δὴ) ἦδην Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἦ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic I. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & ab-erat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράφοντα marg. A. i W. non male. l. 16. Ἄτ) Deest in M. & Fl. adest in cett. Pag. 198. l. 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. edd. l. 4. Ἀλλὰ ποῦ) Sic P. Ἀλλὰ ποῦ iunctim I. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλὰ ποῦ P. sed interro-gandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. i. Angl. & P. Ἱρόδικος Schol. Ἡροδίζης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola I. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic I. Fl. H. P. & c. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκί-νησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem. ead. col. 2. Ἐσπου-δεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δέ) Illud δέ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fece-rat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὲν ἐ-δύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρώτον) Ita pro edito πρώτος restituit Solan. ex C. *ibid.* αὐτὸν) αὐτὸν ed. Εαυτὸν Ael. Reitz. *ibid.* l. 24. Καὶ δὲ) Coniunctionem in edito exemplari deficientem im-plerat Solan. *ibid.* l. 28. Ὡς ἐπ') ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ἔσον ἐπ' ὄργυιὰς ἑκτὰ, in edi-

tionibus, sed in MS. est *πεντήκοντα*, ut hic habet noster. Haec ille. 'Ὡς ἔπος γυνίαις C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' ... ut edidimus. *Reitz.* Pag. 199. l. 2. 'Τρόβειν) Sic W. & edd. vett. 'Απόβειν S. male. l. 6. 'Εφευρηκέναι) εὐρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. Τοιαῦται) τοιαῦτα W. (solus. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. 'Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. *ead.* 'Ο μαθητὴς) ἔστιν δὲ μαθ. M. male. l. 6. 'Ἐχειν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. l. 12. 'Απαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. 'Απαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. 'Ἐν' Ὀλύμπῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. 'Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. norat idem. l. 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. (solus. l. 16. Μὴ εὖξ.) μὴ aberat ab M. Sed superscriptum est. Ad est autem in Fl. I. H. P. *ead.* Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi norat Solan. l. 10. 'Ἄν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. 'Ἐλπίζει) Ita dedi ex marg. A. i W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτῶν) Forf. χιτῶνα Περσικόν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται W. male. l. 3. 'Ἐχθρὰς) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καὶ μ. 3. τ. 2.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Εἴ τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἴ τις. l. 11. 'Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. 'Ὡς) Sic sola B. 2. recte. 'Ὡς male reliquae. In M. δὲ superscriptum est. l. 14. 'Ὀνησίκριτε) Ὀνησίκρατες P. misere. 'Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *ead.* 'Ὡς) ὅπως W. l. 15. 'Ἀναγινώσκουσιν) ἀναγινώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. 'Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. 'Ὀνομάζων) Ex Iensf. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτήμά τε) Ex Thucyd. Κτήματα edd. Luciani. l. 4. 'Ἥπερ) εἰπερ male Fl. ἥπερ cett. item M. & P. l. 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. 'Ῥητορίας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφέας) Sic W. & edd. vett. Συγγραφέος male S. l. 5. Φανώτατα) Ἐκ W. dedi. Φανότατα edd. l. 8. Συνιέναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνείναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. 'Ἐπουριάσαντος) ἐπουριάσαντος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον P. Ald. Fl. H. B. 2. S. Κ—ονμ—ον I. & M. *ead.* Τότε) Sic I. aliae τό, τε.

l. 8. Πείστέον) ποιστέον male W. l. 9. Λόγοις) λόφοις prave M.
 l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστώντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
 ακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
 omnes male. l. 10. Πρῶτα) πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. l. P. H.
 & W. ead. Αὐτῶν) αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &
 W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Abfunt haec duo
 verba a Fl. ead. Ὀλος) ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
 Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab S. ead. Τὰ) Abest in W.
 l. 8. Ἀκουέτω) ἡκήκουστω Fl. Ἀκηκούατο M. Ἀκηκούσθω P.
 Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέστω) Sic L.
 G. P. & marg. A. i W. Ἐπέσθω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μη-
 δείαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μη-
 δείαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀδῶλφ) ἀδῶλφ P. l. 5.
 Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
 que marg. A. 1. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῶ Fl. Sed vulgatam lectio-
 nem firmant M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
 W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
 l. 3. Αὐτῶν) αὐτῶ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκοδομήσασθαι)
 Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Τοι.) τι
 M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. notat Solan. nescio quare.
 l. 11. Ὅταν) ὅπότε ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
 ead. Προδιοικήσασθαι) διοικήσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέων)
 λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. notat So-
 lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
 in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μέγα) μετὰ male
 L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. & c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
 emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτή. l. 7. Ἐφην) ἔχην
 male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur
 l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωῖς) λαγωῖς cum puncto
 subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. & c. l. 6. Τπογα-
 στρίοις) ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσει) ἐνθήσει W. Nihil mu-
 rant edd. vett. ead. Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius
 fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρων) με-
 γαλοφρόν, marg. A. i W. Pag. 215. l. 6. Χρήμα) Sic marg.
 A. 1. l. & Mf. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρηῶδες)
 Sic edd. praeter l. quae χρηῶδες. ead. Ἡ ἔτι) ἡν ἔτι M. ma-
 le. l. 8. Δοιμὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
 Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras
 vulgatam servare cum M. notat Solanus. l. 7. Παραπέσοι)
 παραπέσοι W. Vulgatam tenent l. Fl. H. & c. l. 9. Σὺ) Sic l.
 & marg. A. i W. Σοὶ M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
 αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.

B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μεστός) μισθός male W. ead. Οὐδέν) Deest in S. adeft in Fl. I. H. &c. & W. Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item marg. A. 1 W. Δολοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφροσίν) Sic P. P. Ald. I. H. Σωφροσί W. Σωφροσί Ex. Fl. ead. Πάσας τὰς) τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παρατονίαν) Παρατονίαν W. Nil mutant edd. priscae. l. 9. Ἀφυκτον) ἀφυκτον male edd. & M. l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλοῖζ.) Ita recte I. Fl. S. & Ald. Πλοῖζ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nulla ed. id habet. l. 2. Ἑσθήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἑσθήκει Fl. l. 8. Ὁ πῖθος) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 W. P. S. A. Λίθος male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανίῳ) Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9. Ἀνεῖναι) ἀνιέναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀναπαυσίς) Αἰτιανάγωγσις Coll. At nihil mut. edd. vett. l. 12. Τοῖς τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cett. editionum firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη I. male. ead. Ψυχᾶγ.) ψυχᾶγ. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ. ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cett. omnes. l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam servant reliquae. Pag. 221. l. 14. Κενοδοξίας) Vorft. & ed. S. Κακοδοξίας cett. l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit Solan. mox μὲν inferuit ac δὲ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) ἀκάτας Fl. Nil mut. I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίῳ) Sic Fl. I. H. Ald. P. Eὐρῳ P. & L. l. 8. Βιαιός) βιαίος I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. prae-ter I. quae ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr. Ἐπεγίνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθορῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. & Fl. notat Solan. l. 15. Κύματι) Const. in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l. 5.* Ἀνελθεῖν) Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν edd. omnes. *l. 10.* Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς *l.* sola male. *l. 13.* Προήμεν) Sic recte edd. & P. Προῆμεν male *Fl. l. 14.* Παρημεν) παρημεν *Fl. Pag. 226. l. 7.* Λυδίου) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H. & B. 2.* notat Solan. *l. 17. col. 2.* Ταῦτα) Ita correxit idem ex C. ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag. 227. l. 3.* Συμπλοκὴν) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l. 9.* Οἶον) Quidam ὄσον. *Bourd. Oïon l. H. P. Ald. Fl. Fr. S. Pag. 230. l. 6.* Μέσον) Sic *l. & Fl.* Μέσον reliquae male. *ead.* Ὑπαντήσας) ὑπαντήσας *Fl. sola. l. 17.* Δέκα) i *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. *Pag. 232. l. 15.* Ὡς ἕκαστοι) ὡς ἕκαστοι ἐδόκει A. P. L, Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. *A. 1 W. Pag. 233. l. 6.* Εὐδιάν. . .) L. Εὐδιάν. . . Solan. At vulgat. servant edd. *l. 16.* Ἀεροκράκες) Sic P. A. & I. Ἀεροκρόδακες edd. cett. *Pag. 234. l. 3.* Καὶ) Male deest in S. & A. Adest in P. & c. *l. 4.* Δυσσομίας) Sic edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A. 1. W. l. 9.* Ἀσπαράγων) ἀσπαράγων male edd. *l. 13.* Κάκκων) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P.* Κάκκωνι Vorst. *l. 17. col. 2.* Ἐπιτολῆς) ἐπιτολῆς C. prave. *ibid.* Αὐτοῦ) αὐτῆς editum erat, & sic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. & Exc. G. *Pag. 235. l. 12.* Ἐφυγον ἐπικλινάτες) Alii ἔπαυσαν ἐγκλινάτες Coll. Nihil a vulg. recedunt *l. H. Fl. P. l. 16. col. 2.* Ὑπάρχ,) ὑποῦσιν editum est; sed ex coniectura monuit Solan. ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obscurantem habuit. *Reitz. l. 18. col. 1.* Ἐπισημήνω) Ita Solan. correxit, pro vulgato ἐπισημαίνει idem σαλπικταῖς fecit ex vulg. σαλπικτοῖς. *Pag. 236. l. 1.* Πολὺ) πολλοὶ male *Fl. l. 14.* Ῥοδίου) Sic *l.* item A. & P. Ῥοδίων edd. reliquae. *Pag. 238. l. 14.* Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων) Ῥητοῦ ἕκαστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. *Pag. 239. l. 1.* Ἀλλήλων) Sic edd. Ἀλλήλοις *P. l. 16. col. 2.* Ἀπέδωσαν) Sic scribendum pro edito ἀπέδησαν, bene monuit Solan. *ead.* Τὸν προκειμένον) N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. *Solan. l. 18. col. 2.* Σαφηνείας) σαφηνίας edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag. 241. l. 2.* Δενδρίται) Δενδρήται *H. sola. l. 6.* Πηχναῖοι) Sic edd. Πηχναῖαι aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10. Tais)* Sic etiam cum reliqq. *l. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l. 16.* Περικαθεζόμενοι) περικαθεζόμενοι A. P. Παρακαθεζόμενοι L. Nulla ed. a vulgata recedit. *l. 17. col. 2.* Αὐτῷ) τοῦτο legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1.* Δρακοντείων) δρακοντίων

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὶν) Sic cum cett. etiam *l.* *Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις *Coll. Schol.* *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) *C.* ἰγνύη. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὐρηται. *ibid.* *l.* 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in *Exc.* *G.* scriptum est Γρ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν *Mf. B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *l.* *l.* 3. Ἰδρῶσιν) Sic *A. R. P.* Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) *Alīi* πήγνυνται *Coll.* Nihil mutant *l.* *Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* *Vulgatae* assentiuntur *l.* *H. P.* & *P.* *l.* 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne ἐνδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) *Pell.* ἀστερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς *marg. A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et sic *Solanus* in *l.* correxit: haec enim *Νεφελοκοκκυγίαν* cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρώδεις) Sic dedi ex *Codd. A. P.* & *marg. A.* 1 *IV.* Πυρώδεις *l.* *Πυρώδης Fl.* *Πυρώδεις Ald. Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορρίψαντες) *Alīi* ἀποβάαντες *Coll.* *Vulgatam* servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναράξαι) συναράξαι *Fl.* *l.* 10. Κῦτος) Sic *Fl.* Κῆτος cett. *l.* 18. *col.* 1. Μέμνηται) μίγνυται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων ac mox iterum τινές ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὁξέως) ὀξέος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem conicere legendum notat *Solanus*. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὁ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθεῖργμεθα) καθεργόμεθα *Fl.* Sed *vulgatam* servant *l.* *H. P.* & *Cod. P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπήχθημεν) Nihil a *vulgata* abire *Fl. l. H.* notat *Solan.* *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. l.* & *H.* cum *vulg.* facere notat *Solan.* *Pag.* 255. *l.* 1. Θυννοκέφαλοι) Sic editum ex correctione *Solani*. Θυννοκέφαλοι *l.* *Ald. B.* 2. *H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψιττόποδες) Sic edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνησώμεθα) Ita habere *l.* *Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat *Solanus.* *l.* 9. Βιοτεύομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed *Ienfio* monente ego correxī. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent *marg. A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aequae ac in edd. *Ald. l. Fl. H. P. B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore litera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Θυνοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτούς) αὐτούς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀφύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὄν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἅπαντα ὄν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. i W. Vulgatae asfentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαῖον) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαῖον male B. 2. Πέντε σταδιαῖον Fl. l. 16. H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πῦρ, & δαῖ τοι, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερρίπτουν) ἐπερρίπτουν male I. l. 13. Σπύργοις) Sic etiam esse in I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γιγνόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἔμελλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλας) μεγάλοις Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἐπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex Fl. male. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἐταίρων) ἐτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπλοῖς) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλοῖς edd. cett. l. 16. Ὁ Κρης) Ὁ κρηῖς male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaeque recte. Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniicit. l. 13. Εἰς) καὶ εἰς Fl. sola. l. 15. Κινναμ.) κινναμ. I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὔτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὔτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφείς) Al. male ἀφανείς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspirant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὁμοιότητα A. P. & marg. A. i W. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἄρτους ἐτ.) ἄρτον ἑτοιμον Schol. l. 15. Ἐξήκοντα) ζ' Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἄρτον ἑτοιμον) Sic pro ἄρτους ἑτοιμούς, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

*l. 12. Τρυγίσας) τρυγίσας I. Τρυγίσας recte aliae. l. 13. Γίγνε-
ται) γίνεται Fl. Pag. 275. l. 17. Παρὰ) Sic A. & P. Περὶ edd.
priorēs. Pag. 276. l. 9. Νομᾶν) Ex Solani emendat. Νομᾶν
enim edd. l. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. & c. l. 16. Ἐκεί-
νον δὴ ἄλλ.) ἐκεῖν διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f.
Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τούτῳ) τούτων ma-
le Fl. Τούτῳ reliq. & P. l. 16. Ἀκαδημαϊκούς) Sic I. H. Fl. P.
& c. Ἀκαδημαϊκούς Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικώτα-
τοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτα-
τοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τούτο) Nihil mutant Coll. & edd.
l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. ead. Αὐ-
τοὺς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν ad-
dit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κο-
λοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Ἀλλί πλείστοις Coll. Prius
habent I. Fl. H. P. l. 14. Κατεγίνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεγί-
γνωσκον I. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον ma-
le ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἐσκαφε) ἔσκαφε male edd. pluri-
mae. Ἐσκαφε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περὶ) Aberat in edit.
Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. infe-
rere non dubitavi. Reitz. Pag. 281. l. 13. Κάρος) Sic B. 2. I. H.
& P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάπρος Palm. Κάρανος Gronov.
l. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. corre-
xit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emen-
davit, cum legeretur ἀππλλαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακéis)
πλακῆς I. sola male. l. 8. Βούσριν) Βούσυριν edd. male.
Pag. 283. l. 6. Ἐταίρους) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priorēs
omnes. l. 10. Κομίζειν) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P.
Pag. 284. l. 3. Περὶ μεσοῦντα) περιμεσοῦντα uno verbo I. H.
Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol.
& Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11.
Ἀρπάσαι) Sic recte Ienf. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐταίρων) ἐτέ-
ρων male Fl. sola. l. 16. Κωλυθῆς.) κολασθῆσόμενος edd. pluri-
mae, κολυθῆσόμενος I. & Fl. unde κολ. prima producta feci.
l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Grono-
vio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore ali-
quo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan.
Pag. 285. l. 8. Πολὺ) οὐ πολὺ I. l. 11. Ἐλαύνοντες) Αἱ διώκον-
τες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. l. 6. Ἠνώμην) ἐποπτιώμην
Schol. l. 17. Τε καὶ ἐδάκρ.) Tria illa posteriora verba ex C. ad-
dita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan.
Ἡμῶν edd. l. 15. Ἐτη) ἐτι Fl. male. Recte cett. Pag. 288. l. 8.
Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae*

edd. nihil mutant. *l. 12.* "ἵν' εἰ) ἔαν Th. Mag. voc. El. 'Εν *l.* "ἵν' *Fl.* &c. recte. *l. 15. col. 2.* 'Εκείνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1.* Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag. 289. l. 4.* 'Οπτωμ.) Sic *l. B. 2. Fr. P.* &c. Confer supr. § 21. *l. 5.* 'Εξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* 'Εαυτοῦ male cett. *l. 9.* 'Απόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* 'Απόξηρος edd. reliqq. *l. 15. Πάντη)* παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit *P.* *Pag. 290. l. 3.* 'Απέρατος) Sic *l. Fl.* &c. 'Απέραστος *P.* sola. *l. 13.* Κολάζονται) Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *l. l. 15. Παρὰ)* Sic *P.* & edd. praeter *l.* quae περί. *l. 17. Τούτων)* Antea in impr. legebatur τούτο, nullo sensu. Ex *V.* est illud τούτων. *Solan. Pag. 291. l. 5.* 'Απέπεμψα) *Al.* ἀπέπλευσα Coll. Prius tuentur *Fl. l. H. P. l. 9.* 'Εσπλεύς.) ἐπλ. *l.* Prius vero *Fl. H. P. l. 10.* "Υπνον) "Υπνου Vorst. *l. 13.* Πύλην) Ita edd. quas vidi, omnes. *l. 15.* "Ος) An ἦς; Pell. *Pag. 292. l. 5. Παρὰ)* Sic *Fl. l.* Reliqq. περί. *l. 14. col. 2.* Τοῦ κάρου) Ita ex *V.* pro vulgato τῶν καίρου, & μοχ καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l. 16. col. 1.* 'Εμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἐμφρόνων καί. *ibid. l. 17.* 'Αποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C.* *ibid. l. 21.* Κεραμίνην) Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l. 26. col. 2.* Eis) πρὸς habet *C. l. 27. col. 1.* Πεφυκέναι) πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag. 293. l. 1.* Φονικοὶ) φοινικοὶ male *l.* sola. *l. 14. Παρὰ)* Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περί, ne *l.* & *Ald.* quidem excepta. *l. 17.* Καρεῶτιν) Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὑπνοῖς legitur. Sed Coll. G. melius ὑπνοῦσι. *Solan. Pag. 294. l. 10.* "Υποδοχὴν) *Al.* παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent *l. Fl. H. P. Pag. 295. l. 1.* 'Ωγυγία) *Ald. l.* &c. 'Οζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat *c. 29. l. 6.* Χρησάμενον) Sic recte *B. 2. P. S.* Χρησάμενος male *l. Fl. H. Pag. 296. l. 1.* "Υπεδέξατο) Const. edd. lectio. At ἐπεδέξατο duo Mss. Regg. vid. nott. *l. 5.* Εἶν) εἶναι *l. Ald. H. 2.* Prius cett. *ead.* Σωφρονοῖν) σωφρονοῖεν *al.* aiunt Coll. *l. 12.* Περιπλέοντας) Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. serv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mf. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag. 297. l. 8.* 'Ολιγώρησαν) ὀλιγώρησαν sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S.* ὀλιγ. *l. 11.* Κρατήσαντες) Ita duo Mss. Regg. cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l. 13.* Κελύφη) Sic *L.* & *Fl.* Κελύφινα edd. ceterae. *Pag. 298. l. 4.* Εἴκοσιν) εἰκάσαι *P.* Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae. *Pag. 299. l. 6.* 'Αδρότερον) Adspirate *Fl. Ald. P. B. 2. S. H.* ἀδρ. *l.* male. *l. 7.* 'Απέσχεμεν) Alii ἀπείχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l.* 8. ἑπεσήμεαιεν) ἑπεσήμεανεν male *Fl.* Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod.* *l.* 12. ἑξεβλάστησε) ἑξεβλάστα *Fl.* ἑβλάστησε *P. Vulg.* serv. edd. cett. *l.* 16. Ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiaf. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P.* *l.* 19. col. 1. Παιγνίμων) παιγνίμων *V. Pag.* 300. *l.* 10. Ἐπέκεινα) ἐπ' ἐκείνα *P. Pag.* 301. *l.* 11. Ὀρώμεν) Sic *Fl.* Ἐωρώμεν ceterae. *Pag.* 302. *l.* 4. Κατ' ἐκείνο) Nihil hic variare edd. norat Solan. *l.* 7. Εὐπροσίτως) Ita esse in *l.* *Fl. B. 2. H. P. & S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.* *Pag.* 305. *l.* 4. Καβαλοῦσα) Alii Ἐκβαλοῦσα, Coll. *l.* 5. Ὑδαμαρδία) Alii Ὑδαμή, Coll. Nihil mutant edd. ead. λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *A. 1 W. & P.* Διαλακούσι Angl. *Pag.* 307. *l.* 2. Προσαράξας) προσάρ-
ράξας edd. Sed conf. *I Ver. Hist.* c. 30 f.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. *l.* 4. Ὄς) Deest in *Fl.* ead. καὶ) Deest in *C.* *l.* 6. Ἰδὼν) εὐρὼν *C.* Nihil mutant *l.* *Fl. H. P.* *Pag.* 309. *l.* 4. Ζῶν ἔτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν coniecerat. *Pag.* 311. *l.* 8. Κελεύει) Sic recte *B. 2. & S.* Κελεύει male *l.* *Fl. Ald. H. & P.* *Pag.* 313. *l.* 13. Σφαγῆς τῆς ἡμῆς) Sic *l.* *Fl. H. P. & c.* Σφαγῆς ταῖς ἡμῆς *Marc.* *Pag.* 316. *l.* 7. Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl.* *l.* 9. Ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl.* *l.* 16. Ἔστι) ἐστὶ sine accentu *l.* *Pag.* 317. *l.* 9. Οἶδε) Ex *L.* Εἶδε edd. *l.* 15. Ὅπως) ὅπερ male *S. & Ald.* Ὅπως recte *l.* *H. B. P. & c.* *Pag.* 319. *l.* 4. Μάλα) καὶ μάλα *L. & Marcil.* Deest καὶ in edd. ead. Οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A. 1 W.* ut coniecit Marcil. *l.* 5. Ἥσσον) Ita restituumus ex *L. & P.* Ἥσων enim edd. *l.* 9. Τούτῳ) τοῦτον *Marc. & Vorst.* male. Τούτῳ servant *l.* *Fl. B. 2. H. P. & c.* *Pag.* 320. *l.* 2. Ὑμεῖς) Sic recte *l.* *B. 2. & S.* cum *Cod. L. & margine A. 1 W.* Ἡμεῖς male *Fl. P. & H.* *Pag.* 321. *l.* 9. Ἐκ γε) Ex *L.* Ἐκ τε edd. *Pag.* 322. *l.* 17. Ἀναίμακτος) Sic *l.* *Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* Ἀναίματος *P. H. 1. & 2.* in qua ἀναίματος correxerat Gesn. Hanc variat. Solan. omisit. *Pag.* 324. *l.* 8. Προβασανίας) προβασανίας male *l.* *l.* 14. Τὸ δ' αὖθ. ἀπ.) Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *l.* *Ald. P. H. & c.* Sed pro ἀγνοήσας iterum ἀποθανεῖν marg. *A. 1 W.* *Pag.* 325. *l.* 8. Παρέχόμενον) Nil mutant edd. priscae. An παρῆχόμενον; Solan. *l.* 9. Ἀπὸ γνῶσιν) Sic recte edd. & *P.* Ἐπὶ γνῶσιν sola *Fl.* male. *l.* 13. Ἐλ-

πίδας χρόνων) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
sunt in cett. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τοῦτοις ἐπ' αὐτὸν
Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ *I.* & P. & marg. *A.* 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
rimae. Sed ὥσπερ male *I.* l. 14. Παντὶ) Constans lectio. *ead.*
Νομίζατε) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
varietatis notar Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
bere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. l. 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox
iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. uno v, ex-
cepta S. l. 7. Διαταράξειν) διασπαράξειν P. & marg. *A.* 1 IV.
Nil mutant edd. priscæ. Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμέ-
νον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
τως) Forſan πρώτος. l. 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc eſſe conſtanteſſam
lect. notar Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρόμενον) Sic *I.* *Fl.*
B. 2. *H.* P. S. Immo & *Ald.* & *Fr.* Forſan tamen μαρτυρούμε-
νον legend. l. 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιτο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Μυια. c. 7. SOLAN.*

ead. l. 3. Ερμότιμε) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iuni.* vero aliisque *Ερμωτ.* & similia semper cum suo spiritu, quem retinuiamus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatus tamen praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προῖδων) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προῖδων, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domino 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ δέουσας. Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ δὲ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vincentius Obfopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἦν μίαν κρηπίδα ἐργάσαι, πρὸ ὁδοῦ ἐς τὸ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα. Et hinc in Abdicato, πολλὰ γὰρ πρὸ ταύτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. "Α εἶπε) 'Ο δὲ δ' ἄσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τοῦ Κώου) Ab Hippocrate COO. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Prinus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγορώς; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγοράτως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγώς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, δὲ Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δὲ δεγμένους excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienſ. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαὶ ἐστῆκασιν, innumerae sunt. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολόμενον) Castigo παραπολεύμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θανμάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ἐπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tanta intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consulere. SOLAN. Non cepit haec verba interpret prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; cum significant, *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, *ὅς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων*. Tim. c. 20 f. *ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν*. & Ael. V. H. XII, 63, *ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο* — *per somnium cum illa rem habuit*. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspiciendissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτω, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Possit quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rheia ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἄττι, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, Σὺ δέ, καὶ δι' ὀρθαλμῶν ἑοικας ὅλος δέδουλωσθαι, *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus*. Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μαιράκιν ἐστὶ. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτική, legit pag. 416 ed. Amst. ἀηδῆς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. sive § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δέϊν ληθθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληθθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφύλακτος ληθθεῖς quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θάρσῃσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληθθῇ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ, τοῦ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantes.* Pater, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. IENS.

ibid. Ὀλον) Ὀλος in W. & B. 2. Nos ὅλον ex L. restituiamus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὀλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit lensius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσιόδον οἰκῇ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμῃ, καὶ ὁδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὥδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίῃ, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνωδοιπόρουσιν ἡμῖν παραδόντες. Eadem tamen spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προωδοποιῖται pro προωδοποιῖται. Ibid. § 24 labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσιόδου) Hesiodum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelus in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. principium dimidium totius, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi Ἔργ. 40, — ὅσα πλέον ἡμῖσιν παντός. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσου Mf. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παναθηναία) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτήσιν. BOURD.

in Schol. Eis) Parvi est, quod eis citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur *es*, id quod Luciano longe frequentius, quam *eis* & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat *es*, interdum *eis*, ad pleniorum sonum. Sed *eis νέωτα* dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος, *Semper agricola in novum annum dives.* REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθεΐαν) Etsi εὐθὺ defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsan apparebunt. Εὐθεΐαν, τρεχέϊαν &c. autem, omisso ἑδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Τμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. 17. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur *προέρχονται*, quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps.* BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronomen τινὰς asteriscoque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, f. Somn. haud longe ab init. ταχέϊαν τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi Conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, Οὐ γάρ ἐστι γένος ἀνθρώπου τῶν τινῶν ἀνθρώπων & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαί, ὧ Ἑρμότιμε, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς) *Interpres: Papae, Hermoitime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus. Sed χαμαὶ ἐν χερῷ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας: sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν: sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδί- ζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐ- θείας ἐξεστηκέναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.*

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae prius indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — *ἐπεὶ οὐ ποτε φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένον τ' ἀνθρώπων.* At nemo, qui contulerit, dubitabit. *Χαμαιπετεῖς* de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domeftici &c. Vid. *Ἰκαρ. c. 10.* Usurpat etiam Pindarus *Ol. IX.* Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. *Ἰκαρ. c. 6.* Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est *χαμαὶ πατεῖς*, *humi conculcas*: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione *χαμαιπετεῖς* mihi innotuisset. GESN.

ead. l. 6. Ἐν χερῷ τῆς γῆς) *In superficie terrae. BROD.*

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obsopoeus vert- erit & quotquot per humum repentes sumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini ad- scripsit, ἐρχόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint *μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς*, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fe- cerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡ- μεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὥσει χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scri- ptos libros. GRON. Hom. *Il. E, 442,* & Hesiod. *Θεογ. 272.* Repetit in *Ἰκαρ. cap. 6.* Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. *ἐρχόμενοι*, uti etiam legendum coniecerat Grono- vius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) *W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SO- LAN.* Etsi non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; ta- men tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ; Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. Multum & parum quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. δὲ Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλον καὶ ἀντιζητάζων τοὺς αἰγούς. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἐν, φασίν, ἐν παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περί μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST,

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστάν) Fatum imminens. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΔΥ. BROD. Excidit persona Δυκίου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΔΥ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctoisque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Elsner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινέν) Munckerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινεῖς: sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἄν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. GUYET. Non male quidem Guyetus coniicit; & sic rursus infra cap. 13 f. μάθης in μάθοις mutat; item cap. 22 ἐν εἰδῆς in εἰδοῖς, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρώμεας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) Bona verba. Sunt verba solemnibus huius formulae σίγα πᾶς ἔστω λέως, εὐφημεῖν χρὴ de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μὴδ' ὄσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μὴδ' Lucian. Vol. IV.

ὑσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. I. ei. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum fanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium faceffat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκπλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτων habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadra- ret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro δι- vitiiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scripto- ribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου ad- dit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλού- του καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτήσις. Mox rursus, παντὶς πλούτου &c. ubi commodè plu- ralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plu- rali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praefes divi- tiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Ti- mon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Plu- to* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile in- telligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici *Plutum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lyci- nus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

temtores esse philosophos; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur *πλούτοι*, veluti & in Nocyom. cap. 12, *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς*; iterum ibid. *πλούτους λέγω, καὶ γένη*. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, *πλούτων καὶ ἐπιμελείας*. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον*, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

ead. l. 14. Δίω) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum *Λεξ.* ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. *μισθός* iungi, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi *ἀπὸ δὲ αὐτοῖς τὸν μισθὸν* ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρὰ) In impressis legitur *περὶ*, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte *παρὰ*. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. ΕΡΜ. Πονηρὸς) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam* vel *enim*, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, *οἷσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ.* Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *sentio cur ita interrogas* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae *γὰρ* significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδάσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκ. τί δὲ, ἐν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) *Κατὰ καιρὸν* fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec ferius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: *Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλις*

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam eis καιρὸν dicunt. Alexis, eis καιρὸν ἤκει. Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε quem ad eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius. ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἰτῇ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ὡστε ἐγὼ ἀφίημι) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημι σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab Obsopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est iuineris tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλοις γράμμασι) Theod. Marcilius ad Perf. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praeimisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, hodie non est philosophari, i. e. non possum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτει) Male antea εὐκράσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forfan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Thesmopolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo disertè in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. seu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὐ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περὶ ἀναίσχυντίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δούναί ἀπὸ

της τραπεζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναίματι) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD. Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστώρειν τινα) *Capacissimum*. II. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevo censentur Nestore fundi, Pollice de Pyllo trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit Homerus II. A, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μογάων ἀποκιήσασκε τραπεζης Πλεῖον ἑόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογήτη ἄειρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καιρὸν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, θυμὸς ἐστὶ ζῆσις τοῦ περὶ καρδίας αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἢ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὀρμαίν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit excarescentiam. Tusc. IV, Excarescentia, inquit, est ira nascens. Ὀργὴ vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. Ὀργὴ ἐστὶ ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδικηκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρταίνειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, ira & excarescentia: non iracundia & animus, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiore. (Parisi. animoque longe praestantior.) Rectius posuisset — senem ab omni ira atque excarescentia plane alienum, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excarescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὲνδ' ὀργὴ μὲνδ' ἐ θυμὸς καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκετο αὖ, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraeos interpretes, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimasset. Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἀνθρώπων ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἡττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19 f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσων, pecunia invictus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paulo supra pr. cap. 12, ἐκράτησε δὲ πότερος; Uter vero discessit superior? REITZ.

ead. l. 12. Τί οὐ δυνήμ μοι ἑταῖρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνδοιοιοῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυνδοιοιοῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Mf. scribe & distingue: ὥς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐστι, συνδοιοιοῖν ὑμῖν τοῦ αὐτοῦ δὲ ἀρξάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπισυνδοιοιοῖν, & eo forsitan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, & sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mff. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐτι συνδο. SOLAN.

Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐβλήσειας, ὃ Λυκῖνε) Obsopoeus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Immo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτα καὶ ἀναλθεῖν, ὃ Λυκῖνε. GRON.

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σέ) Si tecum conferantur. BROD.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. For-
san quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tantum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videre. REITZ.

ead. l. 7. Τετταρακονταύτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γοῦν, ὡς ἔρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem his posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ liberiorum liberalitati deberi arbitror, posterius praefertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) Et is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedi&. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ὅπως προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡς περ τοῦ Χαιρεφώντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

Pag. 20. l. 2. Προσειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προσειπών. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμύττουσαν) ὁδόν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. HOR. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescriptissimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὐτοῦ pro αὐτου.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοχοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοχοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντιδοχοι; Interim, quia non affertur Codex, in quo defint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός, Ἐμμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλὰ φιλοσοφοῦντες, infulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exfulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντιδοχοι Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονι, μωρῶ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilius, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλολ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἵπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὑπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἶρεσιν) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξίων) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λεγόντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius σὺ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χρῶ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strictim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντιθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρῶ κουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χρῶ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀβρῶν) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollires, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contentus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶ ἢ κουρά) Ut antea ἐν χρῶ κουράς. Quid legent in his locis interpret non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κουράς, *tonsi, cute tenus*. Ipse vero longa coma venerandos, *prolixior in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παλίζεις πρὸς με) Et haec ita legi in I. H. & Fl. annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in A. 1. P. & S. Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverteretur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἀξηγόρευον πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (etfi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπὸ τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasin nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrum infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίμμι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; Non gravior particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι: ... ἂν ἐπιθυμοῖ minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖον δὲ ἐστίν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔραται προσήεις αὐτοῖς) Immodice Obso-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscriptis vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & —? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐκ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡξίους) Lege forsitan: Ἀλλὰ καὶ ἡξίους. Sic interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Ἰστ. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὀρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophe accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. II. B, 91, — τῶν ἄπο. Et Odyss. H, 104, — μίλλης ἐπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert lensf. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ᾤσδεταί) Prave hic omnes ἦ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. *H) Eī B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἦ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἦ—ἦ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἦ πῶς, ἦ ἄπῶς notissimum, sed quod hic ei convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsitan melius foret ei pro ἦ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἦ—ἦ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καὶ), quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγχεά) *Lynceo perspicacior*. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui discitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus*. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus*. REITZ.

Pag. 27. l. 3. Κατὰ Δεὸν) *Dei auspicio, divinitus*. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba Iac. Elfner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ Δεὸν εὐλόμην, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ Δεὸν ἀννομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, *laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet*. Licet ἢ κατὰ Δεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. sup. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ιδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

ead. l. 8. Γὰρ σοι) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν με ἀρέσκει) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103; Σὺ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 & c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὗτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiaστ. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδ' ἐν σοὶ ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adfiscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thes. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμείνον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. BROD.

ead. l. 10. Ἄν' εἶδης) Εἶδοις Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδοις Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθμυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαυθυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ciulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoveniem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντας. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου κατελημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. ὁ ἐσσύμενος κατερύκει, & Obfopoei versio est facta. GRON. Hom. Il. 2, 518. Π, 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείση) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρίας) Curiae. Φρατρία δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος

τῆς φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic πατρίας habent, omiffa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Ἑκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὖγες) Ex Cod. W. pro εἶγες vulgato. SOLAN. Εἶγες μέμνημαι) Εἶγες quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἶγες Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγες supra εἶγες collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὖγες legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὖγες saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἶγες tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. Διπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόρον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδύναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent macies, seu macritudo. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Mf. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. Διπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόρῳ non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deferere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. GESN.

ibid. Ἐνδύναι μηδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδύναι retrocedere

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — *μαλακὸν δ' ἐνδῶσται μὴδ' ἐν*. Quod olim male verterant, *nihil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, *ἐνδιδόντων φυγεῖν*, & saepe alibi: vid. Ienſ. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi *ἐνδιδόναι* dicitur τὸ σῶμα pro *επαιεῖν*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum *ἐπιδιδόναι*, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ. *ead. l. 9. Ἐπιδείξεται*) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum *ἐπιδείξεται καὶ διεξέλθοι*. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construere ἂν *ἐπιδείξεται* & ἂν *διεξέλθοι*, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro *καταθύεις καὶ θυσιάζη* Guyet. legi iubet *καταθύεις καὶ θυσιάζη*, quod non improbarem, nisi *καταθύεις* iam ex Mſ. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro *διεξέλθει* Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmurienſ. autem ambigue *διεξέλθῃ*, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam *διεξέλθῃ* dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mſſ. Regg. 2954 & 3011 reposuimus *διεξέλθῃ*.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. *εἶναι*. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστις ἂν ᾖ) Quicumque fuerit. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) Ad eam profectus esset. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσιόδῳ) Μακρὸς δὲ καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτήν.

BROD. Vid. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, urſa maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 61) ἐξ ἡμερῶν πλουῖν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem Dionys. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, Φράζω δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὐθὶς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probō. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. *ἐνυδρος*, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἐνδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viæ ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἀν' ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῶς ἕκαστος ἐφεστώς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρᾷται τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῶς ἕκαστος ἐφεστώς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum (viarum scilicet, quæ diversæ pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in initio cuiusque semitæ stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut infistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire prædicans.* IENS. Recte Ienius vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè liceret divinare ἕκαστος τε legendum, quam ἕκαστης, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed praeestat vulgata. SOLAN.

ibid. Τοῖνον — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam praeceffit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repentinio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, f. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόρρησιν νενοήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοις, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοισι διαίτας δαί.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foefius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δὲ ἦμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τινὶ τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τινὶ inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμῶτος respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡ δὲ εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶται Κόρινθον ἐωρακέναι. ἀδελφον ἔμοιγ' οὖν ἐστὶ. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripti, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & recorrege sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυ-

μουμέν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδελον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδελον ἔμοι γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. (Ἡ δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum proprius accedit. Haud dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homero sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuivis homini contingit adire Corinthum. GESN. Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Impt.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλάκις κατακείσθαι δέον, οὐδὲ ταῦτο συγκεχώρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasim. in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείναι τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπῆς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγᾶϊον, ἢ τὸν Ἴονιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultica scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpres, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

Lucian. Vol. IV. B b

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδηγούς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant: quare in summo versetur in errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praeceffit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmissere volentes. Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψαμεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥίπῃς) Erasim. in prov. Aegaeum scaphula transmittere. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηταις ἐπὶ τῶν πάντων ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένου. BOURD. Crate viminea. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπῃς πλείοις, inquit poeta αἰδωλος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπῃς πλείοις. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπῃς πλείοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sentent. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰόνιον περιναίεται ἠυδάξαντο. Etsi Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctorit. poëticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ.

ead. l. 6. Ἐνδὲς ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apsi-
de sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶς τοξότῃ) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD.
Hom. Il. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα-
μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς δίστος. Verum nulla mutandi neces-
sitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedat, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omitti-
tur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. An τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO-
LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti,
quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima
mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὔρα, aurae. Vela ventis
dare, navem austro permittere, solemnia sunt, & sexcenties tali
in re usurpata. GESN. Omnino assentior Iac. Elsnero, ad Act.
Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, in-
tellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα
τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim
πλεούσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alte-
rum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con-
nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si
vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam
navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve-
retur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolverit. BROD.

in Schol. l. 2. Πλέοι) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. &
M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obscurandavi,
etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm.
Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παραπολὺ) Brodaeus inveniens παμπόλο, mo-

nuerat legendum, ὦ Λυκίνε, παράπολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17, & Vit. auſt. 15. Immo sic ubique Noſter, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρῖναιμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέσθην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρῶτον καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταζήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inveniens I. Brodaeus, ὥς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὥς ῥᾶον voluerit, ac per typosetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

ctum sit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. L. 2. Διόχουριζοιτο) Benedictus vertit, *affirmaret*: Obsopoeus accuratius, *pertinaciter affirmaret*. Elsnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui *affirmabat* reddiderit, & Bezam rectius *asseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. ἢ εἴποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam *ei*, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inferi modestiores nolint. Concursum ille & hiarus, ἢ εἴ ποι, fecit, ut interiectum *ei* tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξει) Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξει. MARCHL. Recte Marcilius coniecit *δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξει* δοκεῖ μοι, legendum esse pro *ἐκπλήξει*, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum *iussissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. GRAEV. Secutus sum Mf. Gr. W. & P. Impressi mendose *ἐκπλ.* SOLAN. Idem verbum pro vulgato *ἐκπλήξει* reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptissime Obsopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus*, Ergo absurde propositus est nobis quispiam; quasi vocem *ἀνάλογον* ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis*. Pater ad haec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. GRON. Ἀνάλογον) *Analogiam*, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista annotare suppuderet, nisi vel viroorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. GESN.

cad. l. 8. Οὐδὲ πάποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN.
ibid. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

cad. l. 10. EPM. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. l. notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. Hag. vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

cad. l. 15. Προσθεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσθεῖς αὐτός. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. *προθεῖς*. VORST.

cad. l. 16. ΛΥΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γε: ac tum quidem προσθεῖς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἢ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερα aeque ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographi cum esse, ex versione pater, quae nostratia exhibebat. REITZ.

cad. l. 6. λακτίζοντα εἰς τὴν ἀέρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ ἀέρα δέρον. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

cad. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὡς in reliquis, sola l. habet. SOLAN.

cad. l. 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἶρω & αἶρωμαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmer, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

cad. l. 13. Ἀπαγορεύση) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum *ibid. fin.* Τὸν μὲν τὸν αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster *supr. c. 10*, ἥ τις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel *supr. c. 29*; iterum *fin. § 34*, & *pr. § 35*, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οικοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. ἴσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφῶσιν αἰγιαλῷ κλύεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pifid. Ὡς συλλογισμῶν εὐδλιστα κύματα, καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυριῶν, τὰ λεπτὰ κάρφῃ συλλεγόντων εἰς στέγην. Habet sequens illud ἀσπίδα ὁμοβοῖνιν ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Mf. W. praemittere ὅτι, probō Graecismo, Iens. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, et si haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαρτες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obsopeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παίσαντες ἐν τῷ μέρει παύσονται. Ubi reddit mutuo, non singulatim. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέρχους, ἅπασι ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαρ-
τας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi ali-
quando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova for-
mula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὼτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὼτα ὥς οὐκ ἂν
ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & ve-
rissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & exami-
narit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirma-
ret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines
rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire,
id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis
scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶ-
ναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι
τάληθῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δέεισθαι τῶν ἄλλων, εἰ-
δὼτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιιντο, οὐδ' ἂν μυριοὶ
Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόρῃ λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legen-
dumque, εἰδὼτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermoti-
mus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum
in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret
unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque,
licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirmant? ultimae
syllabae in praecedenti voce εἰδὼτα affinitas videtur erroris
in describendo dedisse causam. IENS.* Iensus in vulgatis recte
vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, ha-
bet ὥς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supplen-
dam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὥς iam in Cod.
invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod
ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν πρὸς ἔπος) Erasmus in proverbio, *Nihil ad
versum.* Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inve-
niretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel unde-
cim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ζυμ-
βαίνειν λέγων. Quae verba interpretes sine ullo sensu vertit: *In-
saniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret,
qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor.*
Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19,
Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πῆχες μάλιστα συμβαί-
νον, staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cu-
bitos. L. BOS.

ead. l. 16. Ἡ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαίεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω συντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus; *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocolae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Obsopoeus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Obsopoei compositionem? Ita adscripsit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαῦτ' ἕτερα. εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πῶσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald. l. & Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eik. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet Iunt. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμφата οὐκ ἔχει τὸ ι προσηγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τι ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν exeuntia non habent iota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφην, ἐτύπην — ἐποίηον, ἐποίηον &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod υπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum edit. induta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemsterh. Contempl. § 13 f. ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπιδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾶν Thucyd. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελυτᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At Flor. & B. 2. edd. Luciani id habent ubique; sed Iunt. id non habet, nec Hag. nec Ald. 1. sed ubique scribunt ὀρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελᾶειν, etiam iota non potuerunt scribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελᾶειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπιείον) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰναρ.

cap. 16. At Δημων. cap. 27 Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Bal- lu, ab Ἀσκληπιός.

ead. l. 14. Ὑπὸ κέλπου) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsitan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀναθεμιζμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium confessorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντας ἰεν) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυσσομένων) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτ' ἐστίν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τὴν πάντως hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυσσομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης . . . quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium; solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρά πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urnα κληρωτῆς, κάλπις. ὑδρία.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de fortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicæ.* GUYET.

ibid. Ἀργυρά) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρά, Solanus adscripserat: an ἀργυρά; Recte; nec dubitarem recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem *B. 2.* hic bene legit ἀργυρά, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνέχει) Anglic. *ἀνέχει.* BOURD. Recte meus cum Angl. *ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα*, manu elata; ut ap. Hom. *ἀνασχῶν τὴν χεῖρα.* Male vulgo *ἀντέχει τὴν χεῖρα.* GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic *ταῖς μαστιγοφόροις*, quos *ἀλυτας* Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Πανκρατίαζειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnaf. Philostratus de athleticis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμματι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmodi

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεσεῖσθαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκόπῃσον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπῃσον, circumiens inspicias literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. GESN. Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἑφεδρος; ut sensus sit, *et si inveneris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa.* REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut sup. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrium; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsitan γράφομεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. Td δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *in scio iudice* Z unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuerudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athleticis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυνοκέφ.) Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περί) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophēn mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum Iensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Iens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lect. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur μιάς ἀπειράτοι, & — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. § seq. μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν. Iam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim S. αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parisi.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. Αὐτῶν) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, Ὅ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt αὐτῷ, quod idem fecerunt c. 53 fin. Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, cum recte in prioribus αὐτῶν. Si vero de imperitiis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελῇ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλεστος, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN.

Pag. 62. l. 8. Τελευτῶν) Τελευτῶν, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero I. H. P. S. constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. Ὅδῳ) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in A&A. Apost. IX, 2, Ἐάν τις εὕρη τῆς ὁδοῦ ὄντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti *ibid.* c. XXIV, 14, diserte dicitur, ὁδὸς ἢ λέ-

γούσιν αἴρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἁμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem; ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetant; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσονται, *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξιέναι) Rescripsimus ex margg. Mf. Reg. 2954, & ed. A. 1 W. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξείναι.

Pag. 64. l. 1. Τινὲς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque arius sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. Suid. v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. *Vasri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insusurrabat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia frequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo annumerari voluit, i. e. non excipi. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addidit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Aucl. c. 3. REITZ.

ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ΛΥΚ. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. *l.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *l.* & L. restituiamus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innouerant. SOLAN.

ibid. ΛΥΚ. εἶτα &c.) Ἑρμό. Ὡς οὗτος, εἶτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμό. Ὡς οὗτος. ΛΥΚ. εἶτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΛΥΚ. εἶτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *Iunt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogauerat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. s. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακόσια, ὥς Λυκίῳ in fin. recte, sed ante rursus EPM. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γὰρ) ΛΥΚ. Οὐ γάρ. EPM. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμό. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμό. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Patet sine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emen-da Ἑρμό. Et οὐ γὰρ Ἑρμό. corrige ΛΥΚ. Μόγισ ἱκανά. Λυκ. re-pone Ἑρμό. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλαίῳ) In summa. BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium seclorum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ

ἑλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mf. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte munita, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potius, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorum calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorum habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scribe rem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδὲν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ) Haud auspiciato, malo omine. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῶ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδένι. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) Erasmi in proverbio, *Titthoni senecta*. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων & C. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nort. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) Omnium ignaros. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτῳ ἂν πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτῳ πρώτῳ ἂν.

Lucian. Vol. IV.

Cc

ead. l. 9. Κακῆϊνος (*Ἑρμαῖον ποιήσεται σε*) Imperite in Baſſi-
leensi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tan-
to utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam ma-
iore charactere efferant. Itaque adſcripſit pater, *atque ille lucrī-*
faciet te. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. (*Ἑρμαῖον*) Vid. ſupr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττονος ἑρ-
μαῖον ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοῖνικος) Hinc adagium, *Phoenix vivacior*. BROD.

Pag. 71. l. 2. Δέησι) Mallem δέησει. SOLAN. Emendationi
Solani ſuffragantur Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προάξεσθαι με) Sic habere I. & Fl. notaverat So-
lanus. Quid tum? Habent & ſic reliquae, ut *Par. Hag.* plures
enim iam conſulere nolo, quia non dubito, quin rectum ſit;
vid. Ζευξ. c. 2, προάγεσθαι αὐτούς. Et Phalar. I, c. 3, ἐς τὸ
πειθεσθαι προάξεσθαι τούτους. Forſan maluerit προάξεσθαι
alicubi invenire, vel potius activam formam προάξει. Sed
mediam & ſic recte conſtrui, vel ex Iſocr. loco, quem Lexi-
ca-proferunt, patet. Adde tamen Wollium de Verb. med. p.
184, § 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἀγεσθαι
γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius ſignificet, *ducere ux-*
orem in matrimonium; alterum véro, *ducere mulierem quamcunque*
in aliquem locum: tamen utrumque habet accuſativum patien-
tem, & in ſenſu metaphorico active uſurpatur. Sic eod. ſigni-
ficatu, quo Noſter, etiam Herodian. I, 3, 12, Ἄλλα τοὺς μὲν
πειθοῖ... προσηγάγετο. *Ibid.* 12, 9, ἥλπιζε προάξεσθαι τὸν
τε δῆμον — ἐπιδόσσει λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis faci-
lem demonſtrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἄχρῃς ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες περὶ ἀπάντων ἀπο-
φαίνονται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti!
Obſopoeus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem*
sibi paraverint. Benedictus, *donec aut nihil aut unum ſcire de omni-*
bis ostendant. Quando alterutrum horum erit? Et quid ſi vel
paraverint cum illo, vel cum altero oſtenderint illud, quod
praedicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene
tunc, cum nihil ſcire oſtendant? Ridiculum prorſus. Itaque
tentavit iuſte haec mollire pater, adſcripſitque ſe legere vo-
cula ἢ omiſſa, ἄχρῃς ἂν μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum
verſione Latina, *quamdiu non niſi unius gnari de omnibus pronun-*
tiabunt. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed ſola in-
terpretatione noſtra ſatis conſultum puto ſententiae horum
verborum. Nota eſt enim illa verbi ἀποφαίνωμαι ſignificatio;
nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδιαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. "Ονυχα μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN. ead. l. 7. Ἀναλελογισθαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτως, καί μοι &c.) Verba καί μοι τόδε ἀπὸ κριναι, Solanus in Iunt. parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδ' ἐν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi. in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attingere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὡ παῖ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἀν' ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπαντα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὦπται, nescio num Simon Serverus, an Io. Bellagrus, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum δ $\pi\alpha\varsigma$, non male, & conferendum Eύχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque δ $\pi\alpha\iota\varsigma$ legitur, cum aliae ibidem recte δ $\pi\alpha\varsigma$ habeant; nimirum δ $\pi\alpha\varsigma$ $\pi\lambda\acute{o}\upsilon\tau\omega\upsilon$, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega\upsilon$, legit $\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon$, quod scil. licebat, quia alii $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\omega\upsilon$ exhibent: ita ut totum sic constituat, $\epsilon\upsilon\delta\acute{\epsilon}\nu$ γὰρ πρὸς τῶν Διόνυσον, δ $\pi\alpha\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon$, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in $\epsilon\upsilon\delta\acute{\epsilon}\nu$ laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φειδία.) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasim. tribuant. GERN.

Pag. 75. l. 5. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν) Obsopoeus, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de $\mu\omicron\rho\iota\omega$ η $\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'; F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est quam accurate: auget enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὥς σφόδρα per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὥς dicitur $\pi\lambda\epsilon\omicron\nu\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\upsilon$ vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκάστοις) W. ἐκάστῃς, quod forsan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄτινά σοι αἰρ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) Lege καταθύη. BROD. Καταθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marcilii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέον. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

ibid. καὶ θυσιάζῃ) Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἰστέμ τινα τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocas sacrificium aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit, καὶ θυσιάζῃ θεῷ

μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομιάδων παρακαλεῖν. Et *sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem preposum.* MARCIL.

ibid. Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subiuciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc securus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstädi dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐκ κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 hausisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιβαλῆ) Patrimium, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι δάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὄρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σέ) *Ac te indigna.* BROD.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obsoepous, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omiti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *hemina*, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. Εἰ) Cod. W. recte est, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἄρᾱ) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox εἶν, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς περ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi κάπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7 Theb. κάπηλεύειν μάχην, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores κάπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quae stui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc κάπηλικός pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare κάπηλική τέχνη & κάπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non cappitt. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κεραυόμενοι γε) *Aquam immiscentes*. BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἄρα ταῦτα) Ἄρα ταῦτα edd. Lege ταῦτα. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημεῖραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστὶ. πρόδῃλον, ὃ ἐταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἐτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοὶ καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponis? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel ubi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημεῖραι, legendum ταῦτα π. ὕ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδῃλον scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptorī: nam si eadem semper proponerentur, suffi-*

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Securi sumus L. & Cod. Fl. quem Iensius inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσιν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὺς ἔτι, nec quisquam praeter Vorstium exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὺς adscripserat εἰκὴ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminissem Hermotimum XX annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyssis, cui comparatur, militia & erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insaniabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὺς ἔτι) Εἰκοσιν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, & Gesneri versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non auisim ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστών) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γυνέματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat Jac. Elfn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. Ὡστε) Scribo ὥστε μὴ δὲν, ᾧ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθύων περίνοις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausteris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphontis. BROD.

Pag. 80. l. 3. Τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσσει δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων &c. *Ei alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam feciam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἐτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ περὶ ἡν, ἀνέδωκέ σοι δείγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοῖς, ἅρα σὺν ἔχοις ἀνείπειν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles &c.* Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρόσσει. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpretes, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philippum, Τάλαντα ἐννεμήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν κελεύσω, καὶ πῖθ' αὖτις γε

πρὸς. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Το δὲ, pergit, ἑτεροῖον τι ὦσθι, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpret; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὦσθι. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam*, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex seqq.) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (p. 530 E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum, scilicet ὦσθι*. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὦσθι ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὦσθι, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποιμίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐτακῆς) *Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt.* BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἑνὸς) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γένματος. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποῖά ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini aliquae

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Iensii Lectt. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχει legendum, quia cap. proximo dixerat, ἦρτο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratē sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὁλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτριαῖς ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρου ἀν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἐφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἐφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν vel ita, ὥς κ. α. ε. οὐ μ. ἐστὶ κακὸν. Illud enim ὥσθι huc revocare, cum alia iam constructio intercefferit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἐσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συμφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ἐπιρρέει consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πῖθος) Erasmus in proverbio; Danaïdum dolium. BROD. Δαναϊδῶν) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναΐδων. In Par. erat vitiose Δαναΐδων duplici accentu. At nos scripturam edd. l. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab ῥεο Δαναΐδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναΐδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπῖς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vett. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαριαῖον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, d, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύν utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσεγγεγυγμένος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσδ' οὖν δ' δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὃ οἷσθα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσθα δ' δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano mintus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in discipulis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, &, quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ, subiicit Hermotimus, *σὺ βίαιος ἂν αἰρεῖσθαι τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἀπάντων, At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus; *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum.* Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, *Ja gy moet weten, dat ik nooit anders sou seggen.* Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν &c. Non ultro id dicerent. c. 77, Οὐδ' ἐγὰρ ἂν ἐκείνῳ ὁρῶς εἴποις, Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἑταρός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἥδη ἀγρυπνεν) vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-*

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. ὧς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) Homer. II. N. BROD. Homer. II. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? Δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrofus hic locus; nec, quid decernam; in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descriperunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex abiurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιᾶσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιᾶσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non affecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρε-
σιν. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudi-
cabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset,
Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosopha-
ri posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aera-
tis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habi-
ta; responderet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῆς· ἐκ γὰρ τούτων,
οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ
ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα
ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his
enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia
perlustrat, & accurate singula perspiciat, perspекtuque iudicet, iu-
dicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & in-
fra in hoc libello unitur auctor formula illa loquendi, per omnes
ire, festas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque
Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco
mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag.
seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθόμεν πειρώμενοι, etiam si per omnes ive-
rimus, experimentum capientes. Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλ-
λεις Στωϊκῶν τὸν ἀρίστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ'
οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoi-
corum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem
istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφ' ἑξέμεθα· c.
42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ
πάντας ἐλθῇς. IENS. Πάντα) Emendationem Iensii securus es-
sem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis
legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto.
Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod
in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παράλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλιεύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere.
VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδύναί) Hoc Obsopoeus ver-
terat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Bene-
dictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec si-
gnificare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium
fatis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, Obfo-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere*. Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis*. Posteriorius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέντε) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Ienſ. aliud agens in Lectt. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἀμουςος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut *στρατιώτης βίος, τέχνη βάνουςος* &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.) Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε καὶ μὴ. ΛΥΚ. BROD. Delenda nota personae ΛΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν φησὶ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obsopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere, & huius nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον*. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari*. Nam συμβαίνει hic ponitur, ut supra, *μαίνοισι' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων*, nempe ἐκ δυοῖν δυνάδων συντεθείσων. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At non videtur intellexisse verbum συμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmeticis, atque ita etiam h. l. *Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis*. VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. I. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. ὧν φησὶ ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini s. 14, ubi *ὑπερήμερον τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγασθαι* recte interpretatus est ex Cicero-
ne Tullius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est*. GESN.

ead. l. 8. Τελευτών) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. I. A. 1. H. P. S. quas consului, *τελευτών* adverbii more, non *τελευτών*, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἴτε καὶ μή. ΔΤΚ. σὺ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ, τι εὖρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὖρηται) Τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι, καὶ τοι πῶσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet; τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ΔΤΚ. Καὶ τοι πῶσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΔΤΚ. ex Marcilio recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ΔΤΚ.) Ἐρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΔΤΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἐν τοῦτῳ ἐστίν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγινῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἡεῖς) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἀγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἀγω με, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κάμπτει τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένη. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *narius trahere*. BROD.

ead. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, τοῦτω ἀμφορέα μὲν οἶνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθλὰ, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστω ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῶ αγωντες. SOLAN. *Iunt.* non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκ-
χομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς
τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστῆκός τῷ
δακτύλῳ ὀχνηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπασθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπ-
άρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera usque ad pag. 317,
crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi.
BOURD.

ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) *Aquae super mensam iniectae vel ef-
fusae*. BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans itidem arundini
a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc.
VII, 24, ubi Elfsner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Τὰς τι λυπ.) Ἀν γὰρ τοι; GUYET. Inter γὰρ
& λυπηρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit
Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πεί-
θειν εἰδέναι. GUYET.

ead. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅμως) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SO-
LAN. At Obfopoei versio exprimebat illud *tamen*. REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab
Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷά με ἐρ-
γάσω, ὦ Λυκίε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποθήνας. Et hoc
nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes;
cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, ἐργάζοντο.
Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. In poetis qui-
dem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hu-
iusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contra-
rium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi εἰργάσασθαι scribitur
pro ἐργάσασθαι. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua
firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. Ἀνθράκας μοι τὸν Ξησαυρὸν) Erasmus in prov. *Theſaurus carbones erant*. BROD. Infra rurius Ζεῦξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὄνου σκιᾶς) Erasm. in paroemia, *De asini umbra*. BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, filet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Basf. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihil* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum existisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit*. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδόν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Pr. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, ποθὶ ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κεὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφήν καὶ εὐτηρίαν, κεὴν, ὅτι μηδὲν ἐστὶς ἔχει καὶ βέλαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur*. BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμψει) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. l. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait: εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτὲ τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpret medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθύς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Ms. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτο ἂν ἀκλόουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεύδος ὄν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sicuti quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscuiusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: & postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iacet, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πῃ) Forf. εἴ περ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. & Fl. εἴ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκλόουθόν τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῶ αὐτῶ & αὐτὸ αὐτῶ ὅμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. καὶ ψευδός) καὶ cum Graevio hic vertit *quavis*, Elseherus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνων quod eod. modo reddit, *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucyd. VI, 16, Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὔσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὔσαν quoque signif. *quavis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. σημειῖά τινα) Sic enim ea definit Euclides: *σημείον ἐστὶν, οὗ μέρος οὐδὲν γραμμὴ δὲ μήκος ἀπλατές* quas nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisae partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edifferendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Iππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, *σημειῖά τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατές, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τοῦτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα*, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descripto-ribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarchi Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Iac. Elfn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογῆσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παιδῶν ἔχοντες) Puerilibus quibusdam nugis vacare. BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iustinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianeus loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omisum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Etsi forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ἰδόντες) Angl. εἰδότες. BOURD. Εἰδότες A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. ἰδόντες. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἱ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικαλήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeti, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. ^{Ως περ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.}) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιās τινας, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potentiuntur.* ἥνικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem peruenturi sint. Superius in Somnio c. 9, ἥλικα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοζόος γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrum ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥνικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥλικα. Noster ipse c. 2, ἄλλα θαυμάσια ἥλικα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥλικας, ἃς εὐδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶν ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλλ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στοιχείων τῷ ἀκρῷ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στοιχείων τὸ ἀκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ὑφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in I. excidit litera ε, vel υ. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuatina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — *Invidiaque maior urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κἄν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτῇ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχῃ.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare cum* dici ferat, *qui foribus adstat*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδος, sed Luciano familiaris. Sic Μισθ. c. 23, πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ ΚΑΤΑΛΕΪΨΩΝ ΙΣΘΙ &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἰκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίου ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in noris Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gesneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald. & Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμέν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mff. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκιδίᾳ) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀκιδίᾳ, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσὶν ἔτι) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητὴς) Mira sunt haec. *B. 2.* ei: nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Nova Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔβην τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Theſmophor. Ἐτ' αὖ καταλάβοις, εἰ διώ-

κῆς ταύτης; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequeris hac?*
 Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβει. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitrareremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini Abreschii Observant. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observant. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. τῇ σοφῷ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasmi. in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Et si enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrium Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN. *ead.* l. 9. Αφικτα) Angl. & Mf. αφικτα. BOURD. Lege αφικτα. GUYET. Αφικτα B. A. & M. Reliqui corrupte αφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. 'Ολκῶν) 'Ολκῶν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Ξηριακ. p. 162, & praesertim 166, 'Ολκῶ δὲ τροχῶσαν ἄλων' εἰλίξατο γαίῃ. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκῶν, qui ἀπὸ τοῦ ἔλκειν fit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. 'Εκχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, ἐκχέας in I. H. & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐκχέας praestaret? quia *infusam* in mortarium *aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *adversit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν eis δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίττων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀν' ἀπολῆς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλήττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptoris suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνηκος ὢν, καὶ φιλήδονος, νῆ Δί, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τί σι γέ; ΔΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγῆσθαι. Primo male με-

πρὸς ὅς vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces, Hermotime. Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμε. Aquis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fessisse divam Criticen. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. τίσι γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τί & ΛΥΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τίσι γάρ* Nostro usitatum, tum quia non sic sollet illud *τίσι γέ* usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *ἔλεις διηγήσομαι*; Si vero praemiserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo*. Iam vero signum interrogandi, quod post *τίσι γέ* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τίσι γάρ*; lectionem planissimam, in *τίσι γέ* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νέφ.) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. A&. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & desinit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἄμουσον, rudem & incultum*, ex addito *ἄγροικος* apparet, & ex aliis, quos adduxit Iens. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elfner. ad A&. Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίναμεν διάφορον) Recte ibi interpretes. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίκην ἔφυγον) Scribo *ἔφυγεν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἔφυγε* propter euphonia scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφυγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἔφυγον*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) *Quod eum manu prehendiſſet.* BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδην) *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* BROD. Sed vide, quam parum recte κάδην ſcribat, pro κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κλάπου ἐκκαμίζοντος τὸν κάδην. Quid eſt κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, vini cadum in ſinu efferentis. Quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in βίῳν πράξει. Pagina ſeq. ὁ φιλόſοφος ὅρα οἷαν ἀπόκριſιν ἀπακρίνατο, ὃ Ἑρμότῃμ, ὡς πρεſβυτικὴν. Vertitur: vide, mi Hermotime, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophuſ ille reddiderit. Atqui πρεſβυτικὴν reſponſum eſt anile reſponſum, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουſι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνανται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδ' ἐν ποιήσουſιν ἐκεῖ μένοντεſ· ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV. Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeas, κάδην hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχοι) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχει. B. 2. & P. ἔχῃ melius. S. & A. rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obſequeretur Salmurienſi ſoli, niſi reſ ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐφυγε pro ἐφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, apparet, eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλοſ) Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial. Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auſt. c. 22. SOLAN. Studio expreſſi Brodaeanaum ὁ pro ὅſ, etſi feſtinantis aberrationem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN. Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulentuſ cognominatione dictum eſt, ut in Vit. auſt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυſάμενοſ τὰ ὦτα) *Ne quid audiat, quod eum, haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellat.* BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληροῖ) Variationiſ notam appoſuerat Solanus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, forſ ruruſ ſoluero quaeviſit; ſed Indicativuſ ſeſe recte habet. Vid. noſ ſupra ad cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) *Filii praeceptor.* BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia, & praeter hanc verecundia*: sensus enim est, *philosophia & reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐρω-
τι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷόν με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπε-
στέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in pristina ver-
sione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obliopoeus me-
lius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gesne-
rus iam dedit, etiam non visa Vitringae correctione, quam
ego ex eius nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt
paucae, inferui. Et mirandum videtur, in locutione tam vul-
gari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum ac-
cusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex
omnibus auct. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν δια-
κείμεαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον δια-
κείμενοι. Sed plane Lucianeae dictioni similis haec apud eund.
Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς: quod non
opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia
alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. He-
rodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλα-
βούσιν ἀλγυδιόνα, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *com-
munem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moriorem, & vos
non minus, quam me, graviter ferre*. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκεῖ-
νον ἐνείμαμην, *hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non semel
alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπι-
τητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellips. not.
Iensii supra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Parasit. sive
Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός.
Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Ari-
stoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad
Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλήσαι) Conf. infra Ἀποκρη. c. 9 & 19. Item
Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exem-
plari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περὶ ἀξιομάτων. Diog. Laërt. 210 C. & περὶ καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτος φησιν ἥδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscribere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Cit-tico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes aliique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσωπος) Perit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπῳ τινὰ ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpres, quendam in litore maris consedissee, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματωγὴν quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπῳ τινὰ ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine litoris consedissee, ut numeraret fluctus. Κυματωγὴ est ἡϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματωγὴ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγὴ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπόξεροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγη, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματώγη, & in Ms. Luciani κυ-
 ματωγή. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαί, ἐξοχαί κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπη ἔ-
 χοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἀγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματώγη παρ'
 Ἡροδότῃ ἢ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγνυται. GRAEV.
 Vid. Τιμ. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὃ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. Ubi itidem
 in Ms. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgaram esse glossema.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperiur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματώγη cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοι-
 κυλιών. G. M. P. & L. κυματώγη habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματώδη. Polyæn. Παρὰ τὴν
 ἡϊόνα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματωγή) Etsi Sola-
 nus editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡϊότι, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματωγήν superfluum sit. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) Ald. Iunt. Hag. P. Fl. nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, alia vel me-
 liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & mutare a-
 nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλούτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἡρῶ) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda laet. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρῶ-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγούς: sed quid est ἥρῶσο;
 legendum omnino ἥρῶσω: si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. Αἰρεσδαί τις est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη διαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercerentur, vocat διαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Mōnente Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἡρσο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέσταιμι, vidi, Evang. Ioan. I, 32; ἐδέσεται, acceperit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδέδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὔτε διαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφή διαβιῶναι. L. BOS.

ibid. Διαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλέβορον πίνειν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἡκούσαμεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Ut eorum omnium obliviscerer. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebri purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrum in B. πρ. c. 23, & Ἰστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, Aquam in mortario tundere, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio Gnomon & regula, explicari. BROD. Vid. infra Ἰστ. β, cap. 18, & supra B. πρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερῶμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφρ— legebatur. In reliquis περιφρ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερῶμ. quia agitatum, circumerrantem signif. tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem sequebat,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per *συρρέοντα τῷ ὕδατι* clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) *Miror Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm. in proverb. REITZ.*

ead. l. 12. Ξυρῆς) Vid. *supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) *Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) *Εστ λαλιὰ, sive προσλαλιὰ*, cuiusmodi etiam *supra Insomnium*, & *infra περὶ τοῦ οἴκου*. Et *ἱππίας ἢ βαλανεῖον*. Et *περὶ τῶν διψάδων*. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) *Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.*

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in *Herodoto* agnoscit & praedicat *Dionysius Halic. περὶ συνθέσε. f. 3, p. 22*, *Uptoni*, seq. ubi etiam illud alterum de *Ionica* suavitate illustratur, *ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ.* denique itaque concludit, *ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὴ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ*. Add. *Quintil. IX, 4, 19: In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa dialectos habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videtur*. Paulo ante *f. 16*, *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) *Confer supra Μισθ. cap. 7 fin. SOLAN.*

ead. l. 9. Συγγράμμασι) *Συγγράμματα* *Herodoti* esse libros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi ad *Thucydidi* principia disputantur ab *H. Stephano*. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex *L. & ed. l.* restituiamus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid desideratur. An *γνώριμος*; Sic *infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο*, *p. 118. GUYET.* Vide, ut rem acu tetigerit *Guyetus*. Id ipsum enim, quod omissum coniecit, in *L. & l.* inventum restituiamus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεύσας γὰρ οἶκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum *Plinio* non concordat *Lucianus*, nec *Suidas* cum *Luciano*. Nam *Plinius L. 12, c. 4*, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-*

storiā eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτημισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις δ', id est, secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio tā onerabo, lector, & integrum hoc σκῆμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger ὁ πάνυ in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam, ab Herodoto historiam, quam Thuriis traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque viris laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξας, ἐπιδείξαν ὡς. Pro κίττων, αττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, in viris libris omnibus, συγγράμματα. SOLAN.

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. supr. Catapl. c. 17. REITZ.
ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὐκ οὐκ ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρων καὶ συλλέγων τὴν γνώσιν, videntur, ratione locutionis e-
 mendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὐκ ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνώσιν noluit igitur ita rem discerpere, ne-
 que partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam
 quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Gram-
 matici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent
 enim ab ἡξίου καὶ αὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scriben-
 dum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθανόμενοι. In
 editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vo-
 cem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀπισθοδόμεον) De gradibus templi habitas has o-
 rationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλ-
 βίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ
 τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag.
 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχῃσεν. Et
 mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθοδόμεῳ vid. notas
 ad Περ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris
 nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis cre-
 dunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad
 Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. A-
 pul. De Prodicō, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de
 Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aë-
 tione, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri &
 Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Muta-
 vi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur
 & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἑνεκα τῶν ἱστ. ellipsi nimis
 frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. Il. A, 65, Εἴ
 τ' ἄρ' ὕγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob
 vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἱππίας Eleus, ut ex Platone etiam con-
 stat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippia maior titulus est,
 statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse in-
 structus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδα-
 ποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἔθηκεν τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lysias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. λόγους ἔλεγον) Exemplia eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienl. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. Ienl. p. 276. Sic supra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελής ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἱατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας διδύασι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖροα ποιέειν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἦρετο) Commodius legeretur ἦριτο. SOLAN. Ἦρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia similia Spanhem. ibid. Plura frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De taedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν flammam reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Protefilai, versus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ βίβδι. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, *Εἰ πατάξω ἐν μαχαίρᾳ*; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, *Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι*. Hippocr. S. 2, Aph. 36, *Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαίρομενοι*. Aristoph. Plut. 487, *Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες*. Idem ibid. 765, *ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβατωτῶν ὄρμαθῷ, volo te circumdare, coronare (in) catena raptum*. Noster infra Zeux. c. 6, *ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes*, & Philop. § 33, *ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπαισιν ἑπτὰ*. Evang. Matth. XIII, 35, *ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς*. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. *περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις*. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. *ἐν αἰσὶ καὶ ξίφει τέμνων*. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, *(ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις*, prorsus ut Ev. Luc. IV, *ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ*. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, *ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c.* REITZ.

ead. l. 13. Ὀχάνων) Ὀχάνων ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρων) Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glossar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta faris a Iunio 3, 7, 12; ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο καὶ συγγραφεὶα θαυμαστὴν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, cum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in *ixavds*, an in *δειξις*; Immo celebritatem Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet haecenus alia ludicra illic solita erant *δεικνυσθαι*, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς δειξιόντας) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας δειξιόντας. MARCIL.

ibid. τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξις hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano *νίκας* addendum credo, ut Nostrium alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: *λοχῶντι* *κατασκόπῃ* ubi pro *λοχῶντι*, *γένοιτο*, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obfop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ τοῖς μεγάλοις, τοῖς μέγιστοις, καὶ ἀξιολογώτατοις. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἀξῶ. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ μὴ τοῦτον παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obfopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, sic ed. Paκ iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιοφελιμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripisse ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954: ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec*. SOLAN. Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Pers. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγρ. c. 35, & ὕ. Eik. c. 19. Scotuslaeus. Cuius statua febris laborantibus mederi credebatur. Έκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilii de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὕ. Eik. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pytha* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καριστίου & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem *Carystius*. SOLAN.

ibid. Παραθεωρεῖτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινα vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἐρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὔρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδῃτε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse paret ex versione *per se solum exuium videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοὶ τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπειμα ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύννοια ἑμαυτῶ & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἴδῃτε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si exutum velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδῃτε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorrem sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athleram ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GESN.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλίσθαι, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. confr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡμνητάχα μόντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obfopoeus, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἑρμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νείαν φῶδ' ἔχ' ἀρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Perijt itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Οἶδ' εἰσιν ἵπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰμά. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν παλικὸν τρόπον) Benedictus, equarum in morem. Et cur non aequae bene Obfopoeus? quemadmodum pulli a matribus laetari solent. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praeberentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *πρωτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα*. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire*. Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur *μέτρα*. Novi quidem *μέτρα*, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed *ἰσότης καὶ ἁρμονία* simpliciter est symmetria, neque *μέτρων ἰσότης* quidquam aliud esse potest, quam *συμμετρία*. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa *μέτρων ἰσότης*. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, *τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem*. Dionysio Longino *περὶ ὕψους* dicitur *συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον*, cum ait: *τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἐστώτων αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον*. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est *ἀναλογία*. Ciceroni I de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio*. Plinio in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II, ep. 5: *Si avulsam statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset*. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani *ἢν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία*. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisperitos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus *μερῶν* legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & *ed. I.* Reliquae omnes *μέτρων*. SOLAN. Ego *μερῶν* scribo. REITZ. Non dum damnare possum *τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον*, i. e. verbo uno *συμμετρίαν*, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui *μέρων* habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo *μέτρων*. GESN.

ibid. Γραφεὼν παῖδες ἐπαινοῦντων) *Γραφεὼν παῖδες* sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut *φιλοσόφων παῖδες* Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in *ἐπαινοῖεν* mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *, pro imperativo *ἐπαινεῖσθαι*, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Wesseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Mastig. 981 affert: *Οἱ δ' οὖν γελῶντων κἀπιχαίροντων κακοῖς*, i. e. *rideant illi & gaudeant malis*. Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπὶ νῆσσι) Absurde Obsopoeus, *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exempla simil. vid. ap. Ienf. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν) Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis*. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri; non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in *Addend. & Corrig.*

Ius? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἀγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἀγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν: nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tennerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis*. Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum*, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendisse Obsopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χρῶ — προσιστάμενοι) Et si praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὕπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικὰ) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hoccine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obsopoeus utrumque singulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer*. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Parif.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐχ' ἔξεις οὗτ' ἐν κλίνῃ καταδρῆσιν, οὐ γὰρ ἔσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βῆθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae falsae, & imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & similia, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holstenii Commentar. in Thef. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. Vitruv.) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur. Verum cum λίκνθος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod Protogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, quod manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. REITZ.

ead. l. 7. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulgatae lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsan τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitant, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in praeis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, *propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* GRAEV.

ead. l. 11. Σωτῆρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, *a tergo, pro, in fronte*, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπίστας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum.* Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro *de Ambiguis.* Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἑλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπιδήσσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δισμύριαι) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἦτοι δυνάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζῶν) Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσι) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Oblopoem, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occurruri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετρυγόντων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγῶν pro τετρυγός. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. fed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνελχθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in l. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrum p. 254 ed. *Iunt.* & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπεύροντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπεύρόμενοι in περιπεύράμενοι mutandum; quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπεύράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elsner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ ἐαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναῖς πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. Τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subverfos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Démonacte ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsitan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλληλοῖσιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scythia, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharxis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναίματ' διεφέρετο. Mox male in Salmuricensi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνενημβιλίζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox κεν' ὄχεα κροτάλιζον, ex eiusdem poetae Iliad. Λ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. Il. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex Fl. & B. 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vert. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod *Κεῖν'* in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante *κεῖν'* tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in *κεῖν'* mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent *κεῖν'*. Est enim hic *κεῖν'* pro *κεῖνα*, i. e. *κενὰ ὄχεα*, vacui cuttus; sed *κεῖν'* s. *κεῖνα* ab *ἐκεῖνος* foret. Sic saltem *κεῖν'* accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene *κεῖν'* scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe *καὶ* vel *τε* malletm itaque legere, *τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον*, *sefforibusque excussis vacuos cuttus cum strepiu variabant*. *Κροτάλιζον* enim hic pro *ἐκροτάλιζον*, augmento poëticae abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omisum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi *νικήσας* in *ἐνίκησας* mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. *Κεῖν' ὄχεα*) Homer. II. Δ, 160. SOLAN.

ead. l. 13. *Κατεβάλλοντο*) MS. Regius *κατελαμβάνοντο*. BOURD.

ead. l. 16. *Περιπείροντες*) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. l. 5. *Ἐπαιώνιζον*) P. & Schol. *ἐπαϊάνιζον*. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐλέφαντα*) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 1. *ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ*) Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. *Ἀρμονίδης*) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. *Τιμόθεον*) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chorodas addidisset, Lacedaemone exfulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milefius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De Milefio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilius de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἐνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Αἰολίδα μολπήν*. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἐνθεον ubi male interpret Obfop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpret *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. BOURD. Qui pleniorrem de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibi in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμώνυμόν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, perit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi compareret, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρώτον ἐλθὼν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπὸ πύλης τῇ Πανδιδιοῖδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμώνυμό σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

Lucian. Vol. IV.

Ff

tria Boeotia egressus, tibi cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiaee furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcilius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμώνυμον σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τις & τινός. IENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοί, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, apposita est cognomini sui fluvio: ubi Harduinus mallet, cognomini sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur, cognominis sui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, cognomentum, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀπὸ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίκησας Iensius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμον σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμον σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum Pandionidem fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse fatis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαυκὰ) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Weffeling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatralli, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem. REITZ.

pédibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tora regitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Hæc ait, & turbam dextra lævaque frequentem Ingressitur, volucres ululas mirantur ineptæ, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob hæc tam non præclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. τὰ ὄρνεα) Saltus, quem typhotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόννηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. ταὐτ' ἐστὶ δ' ἅπερ ἡνὲς ἀμυν) Lege δ' ἅπερ ἡνὲς. MARCIL. At illud δ' ego iam in edd. antiq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. μαρτύρας) Vid. infra advers. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN. *ead.* l. 16. οὐδ' ἐν γὰρ) τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. 1. BOURD.

ead. l. 17. φασί) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram superes atque Orpheæ cantu, Non erit ignotæ gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφοτέρω. SOLAN.

ibid. ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοὶ) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obsopeous, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τούτοις φησὶ ἐπιδείξαι τοὶ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἕλλησι νῆμιζε ἢ δὴ γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin hæc quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαινέσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderis, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adfit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. Ἰσασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσι, quod in aliis est, vi diffem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo alii egerunt interpretes. Salmurienfis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomon & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & salium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι. Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiafles: ἔμελλον, ἐρκεῖν, ἐνομιζόμεν. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσχοπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινεῖσθαι αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὲ ἐπὶ πέρας ἡκείν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψυχῇ τὰς ἀπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus. IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Iensius. SOLAN.

ibid. Ἐμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrium interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet, & similia.* Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χυλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Lect. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἐμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ἐδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσεσθαι. *Ibid.* ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἐφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνῶμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec Iensius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικὸν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ὡστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίφομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacimus, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθές, re ipsa. Verbe igitur locum; Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-

mus ; sed *re ipsa* &c. Sic in *Revivisc.* c. 6, Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνβολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male interpretis : *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debit : *verbo quidem me collaudant ob florilegium ; re vera vos.* In *Timone* c. 8 dixit pro eo *Lucian.* Οὐτῶσὶ μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. *L. Bos.* Hunc *Luciani* locum laudat etiam *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, c. 92, & ex aliis *Thucydid.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo *Isocrat.* *Nicocl.* p. 76, Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. *Iac. Elfner.* ad *Ep. ad Coloss.* c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀταρρήτομεν τὸν κύβον) Vid. *Paroemiogr.* Sic pag. 604. (i. e. pro *Imagg.* c. 16.) *BOURD.*

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. *BOURD.*

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (κακείνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τάμα εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam affectus scripturam, ubi legerim, κακείνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τάμα εἶναι σοι. Dixerat *Lucianus*, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & fervantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. Sed profecto, pergit, illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae. *IENS.* Αὐτὸ) *Vorstii* & *Iensii* emendationem firmat *L. Codicis* auctoritas, in quo pro vulgaratum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτῷ. *SOLAN.*

ead. l. 15. Ἀλλότριον) *Vorstius* & *Ienius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *SOLAN.* Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit : nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est *Graecismus* verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet, meas res tibi esse alienum quid. Quod eodem modo *Belgice* efferimus. Exemplum ex *Graecis* auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. *Noster* supra, *Zeux.* c. 4, οἶόν εἰσιν ἵπποι. *Aelian.* V. H. III, 1, p. m. 167, λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* *Sect. I.* Aph. 15, Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I, 6, Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

substantiv. singulare *σημείον*, an propter ταῦτα addas plurale *σημεία*. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epiet. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάρματα δοτέον, *danda sunt alimenta*, i. e. *alimenta sunt aliquid, quod dandum est.* (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferrī notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellips. *χρῆμα* vel *τι*, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco *ἔω sum*, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum *ἐστὶ* conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum de Salt. c. 1, Ἀνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τὰδε ὕβρις· vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, *πολυμήφοτατος*. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem re dictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrum in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lips. proverbio *Minervae calculus*. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & rector provinciae, quaecunque depravata sunt *corrigen*e & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπῶν σκιαὶ) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius *ἐπαίνων σκιαὶ*, ut *σκιάς ὄναρ* ap. Pindarum. BOURD. λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. *ἐπαίνων*. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίνων σκιαὶ sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ αὐτῶν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observatt. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex affe referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφιδοξον ἔστι, οὐδ' ὥς αὖ τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων. Salmurienfis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis incite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione referatissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.

ibid. "Opus") Opus sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοίγῃ δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων) Obfopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apporet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σοίγῃ δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omisiss duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit; vel omnium.* GRON.

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημῶν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσσειν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοὶ γὰρ δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωρουντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censerī, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. IENS. *Ἡ πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpretes recte aposiopesein observarit. Nota autem veterum superstitione in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἡδὴ στάδιον ἦττον φοβερόν τῳ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπροσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἥγχετο δὲ ἐπ' ἑνέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἐσαριθμούς ταῖς Μουσαῖς. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθῆναις. Sic enim commentatur: εἰν δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τῷ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναι ἀγόν. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσαλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patrescet legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρώτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρώτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρώτων. BOURD. Πρώτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρώτων. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασι. γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. ὦν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὦν, nempe ὦν pro ὧν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nott. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpretes: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἡρώϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & us. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολιταὶ περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δὲ δώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Heroas Graecorum cum Divis s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἑκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξιν. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἵνα τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis forte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἂν ἐκάτοτε δέωνται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Oblopoëi est, *sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur.* Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis.* Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpretes, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocrate in Ἀβαρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλωσ, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. Λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν Σκύθην) Τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ ποιεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, sed participiō utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Past. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύεται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνεται ἔτι) In Scythia: καὶ εὐρέθῃ κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι, καὶ μάλιστα, *quamquam non integra nunc exstet, & maxime*. GRAEV. Meurf. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui: REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 14. Τινὰς ἦδη) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς, ἦδη πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἦδη, πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & aiunt, quosdam, febri iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνδρὸς ἐγχεκόλαπτο. *Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσθὺν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὀφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάχεται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἄρρενωπὴν τινα τῇ εὐμορφίᾳ. εἰ δὲ καὶ φθεγξαίτο μόνον, οἷχ' ἴσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεῖς

μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε. *Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo verfas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) Filius vero, simulac videaris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum. Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἥδη collocaverat. In Par. comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obfopoeus quoque continuo filo verterat, αἰνυτῆ, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Iensium quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἥδη addidi, quia non opus est. REITZ.*

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὸ legi voluit, ut in marg. Iunt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare a parte illius, si-ve quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. aliique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, retourner sur ses pas. MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κερμαεικῶ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. τοῦ δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiolem: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοειδῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat. Deinde, ἀσιδηρον, ἥδη στομύλον, verte, sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpres. Consuetudine

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθραπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγνώ) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit Iens. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lips. 309, v. 8: ἐξίέναι αὐτοὺς — κούφη ἐσταλμένους ὀπλίσει, i. e. levi armatura instructos. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἐσταλμένον ὀπλίσει. Noster iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξηρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξηρημένους τὸ γυνεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciant Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἀν σοὶ κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτὸ saepe est pariter, simul. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX Intt. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημειῶν, ut sit, ex quo signo? Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, ex eo, ut sensus sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec ille. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰοικάναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ καὶ κείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritasne ex, secundum, an propter, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιστα αἰτίαν ubi, ex qua causa, ob, per, sc-

cundum quam causam verteris, non multum intèrerit. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Διατριβοί) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατριβει. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἢ δ') Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scio me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφήμει, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρεῖσθαι μοι δοκῶ. Bona verba quae so, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἢ δ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκῳ) Vide Toξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφός) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοτον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. Δυσπρόσδοτος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Et si αἰδῶς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μηδὲ τοῦτο δείσης περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιτομὴν τινα ταύτην) Supple ὅδον. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὅδον enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προϋξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpretes, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera scri-

πρῆσσε αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, genitivum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προῦξ. in priore syllaba Artice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελλε pro ἡμελλε dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. Ἡδίστα διατρίβη) Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsiissime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διαπρέβη ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Graecia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisset. Lege, ὅπως ἡδίστα διατρίβη ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Paulo ante c. 4, οἰχοίτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει καὶ θι, ivit Athenas, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐτροπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέβη, sed alia manus διαπρέβη fecit. In ferculo literario refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τεθνηώς) Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c. seq. REITZ.

ead. l. 17. Εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαίνων) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter, non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. Καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπέδοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκάινος δοκιμάζοι. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienfis: Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπέθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκίμαζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequiebantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μὲνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eoque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μὲνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποιήτος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρσ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδέ) Sic legendum, non οὐδ' ἐν vid. ex Παρσ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδ' ἀναπαύσασθαι παρὰ σιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἐκεῖνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & *specimen dare mearum orationum*. Sic ἀπιδείξις est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δεῖξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δεῖξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγράψαμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγράψαμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφεισθαι τινι, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praefides conscripta de illis historia, (praefules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscitis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφεισθαι, ἀπογράφεισθαι, ἐπιγράφεισθαι & συγγράφεισθαι*, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciano Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἐαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obfopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βοώση δ' ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλοῦσης αὐτὸν ἑνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γάρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gefner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ᾗ τῇ πόλει.* Si ex libro aliquo, plane accedo: *sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibilior, quod repetitio τῆς ὃ, τι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim.* Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δημοσθένην) Δημοσθένους erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic de, sed circa significat. Ne quem autem offendant peritatio in *nn*, cum Δημοσθέnea Δημοσθένη scribere iubeant Grammatici, videat Nostrium in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Ienf. Sed Par. rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος) Lege, ἐλκύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος, & ita videtur legisse interpretes. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰχῆσεται legi iubet ἐλκύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχῆσεται, cum οἰχομαι sit *fugio, abeo, discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum οὐχῆσεται, *vehet, raptabit*. LENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ōgmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οὐχῆσεται hanc nos verbis *ilicet & abibit* exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισεῖσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Εἰκ. c. 4 discēs, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισεῖσιν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὄρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χερὶ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum scil. si fecerit, res tuae non amplius fluctuabunt.* GRAEV.

ead. l. 4. Ἦδ' η) Καί μοι ἦδε. Lege ἦδ' η. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἦδ' η πειρωμένω τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Ei mihi, iam experto vix millesimam partem, quae illis infunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant.* GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἔργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολιέρως ἀνὴρ ἀταισι παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολιέρως, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti. REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἔργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascreao Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius iraque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struēt. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χερὶ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόντι δειξαί. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδούς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; &, ut id obiter moneam, emendandus Index auctororum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* compareret. Testatur autem diserte Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praefertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem. ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσιμάχου ἥδην) Lyfimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἥδην, Πητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen faisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniæ filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξαι. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Et si πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vi& Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκρη. cap. 4 pr. προθυμία λιπαρεῖ χρησάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχῆς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνεχοῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febris apud eum me legere memini, nec Foësius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque per familiare esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον). Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γυνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περίσθημι redigo; eodemque significatu & constructione utitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πένιαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περίσθη quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*; si-
ve *reductus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Bas. εἰς τηλικούτους περίσθη κινδύνους, in tanta pericula reductus est, incidit. REITZ.

ibid. Περίσθη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμονώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 582, οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδίᾳ θαμὰ ἐπιστενάσαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίαν & θρήνον coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μήκος. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Μονοθεῖν) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. Ὡδαί) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege δρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, δρηνεῖν, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρω, ἥ μὴ διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, ἥ τοῖς ἐρῶσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπύνει, καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἐσθ', μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθῆσθαι χάριτας αἱ τιμῶσί σε. In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάμιντε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἡ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante Grotium sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάμιντε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρχέλαος) Quaere apud Aelian. Var. Hist. mo-
nente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκρη. c. 28 f. ῥαδίως ὡς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Solet Lucianus, cum tralatiniis utitur vocibus proverbialibus, illud φασὶν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cic. vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus; nisi forsitan illic pro rite rite legendum est. SOLAN.

ibid. Ἐν παραβαλεῖν) Vide Paroemiog. BOURD.

ead. l. 16. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus mugnavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. 'Εν ποσὶ) Sic Long. Paft. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. 'Ο πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. 'Εν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Το, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiaſtes tribuit, & omnino ſententia Empedoclis eſt. V. Plut. in Demetrio 1708; & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershuſ. not. ad Porphyry. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iſid. & Ofir. Expreſſit Ovid. & *diſcors concordia foetibus apta eſt.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipſium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copioſe Lipſ. BOURD. Reſpicit ad illam Heracliteorum veterum philoſophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡμῶσδαι τὰ ὄντα, ipſe ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπήν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copioſius quam Hippocrates, modo iſ auctor ſit, de diaeta I, 6 ſeq. VII, 6 ſeq. inprimis c. 12—17; quae nuper expoſuiſſe nobis videmur, cum ψυχὰς Ἰπποκράτους ad diſputandum eruditius proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσον) Conf. infra Ἀποκρ. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὅτι μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὅρμῃ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adſcripſerat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηροῦς ἀποσκευαſάμενος καὶ φονεύſας. Id vero parum facit ad demonſtrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγῇ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium fervaret. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno iſtu*, i. e. *ſimul, eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρας. c. 42. Ad Philippum adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . V. Arrian. Epiſt. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πῖθον) Conf. ſupr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN.

in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. ſic commentatur: quid faciant ad Sinopenſem philoſophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiaſtae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc tranſlata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανείου) *Craneum* schola, seu *Gymnasium*, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐτύχχανε μὴν αὐτὸν διὰ γὰρ ἐν τῷ Κρανεῖῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανεῖον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον nam κρανίον os capitis est, f. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrum interdum recte scribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλιάς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανείου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίας Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κομικὸν δορυφόρημα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχρητὸς σιωπῇ) Vid. infra Τοξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίοι) Ita cum Cod. W. Ms. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, κυλίει.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus remi totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoreli excidit scribere Eth. II sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔργγε Nñα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Προτρ. p. m. 40 C. *Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68, 202, & Scholiaſte; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. L. 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγραφεῖ, *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor, sc. historiae, abſtinebo*. Et sic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait auſtor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe non in animum induxiſſe tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non auſim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione coniunctae ſunt, reſte me abſtinebo*. IENS.

cad. l. 5. Ἀκρῶ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

cad. l. 12. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἄλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae edd. haberent ἀλλά. Et ſi nondum ſatis exemplorum apoſtrophī in coniunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Baſ. ubi παρὰ Ὀρόντου, pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item Long. Paſt. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἱεſίας; hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali ſequentē, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. REITZ.

cad. l. 14. Ἐς αἰ κτῆμα) Locum ipſum Thucydidiſ alibi deſcripſimus. V. c. 42. Monendus tantum hic leſtor eſt, antea pro ἐς, ὡς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeunte Vorſſio, in ſuo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. SOLAN. Locum Thucydidiſ, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco ἐς αἰ legendum, velut infra in Quom. hiſt. cap. 42, & ſupra Deor. Dial. X, idem recte legitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς) Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat, fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore, ut quibuſdam moleſtus videretur, praecipue iis, quorum hiſtoria iam eſſet perſcripta & publicata. Ei δὲ καὶ ἐπήνηται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἶγε ἐλπὶς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro *μανία, εἶγε ἐλπὶς* sine dubio legendum, *μανία εἴη γε ἐλπὶς*. Id dicit, *Sed & si illa* (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, quibus fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt*. Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpres. IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgata repozita. Vid. Παρ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἥ γε ἐλπὶς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἥδη κεχειρ.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Verb c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήχει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilī. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαλνοῖς ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπιτέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem securus sum: confirmatur auctoritate Mf. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δις διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀχαρῖον) Angl. αχαῖρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. α; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequerer Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. & S. quoque ἀκρατής habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam fervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στήμα passive, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Aristoph. non quidem commonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. Ἰππων ὑποπτέρων) De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θουσομένου ἀναβιβάσθαι) Alulsi ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδ' ἐκατέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυράμιναν ἀθέρων δρομάεσσι πῶδεςσι. Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox πυράμινας, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπότεν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Μοχ, μέγα τοῖνον, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα ταῦτα κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα. Latinus interpres: Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nescias ea, quae historiae & poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, ic. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἐταίρας κομμώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit;

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσει περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κῶσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κερμιδῇ πρηνῶν, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρηνεῖς sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. II. γ, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursumque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laessisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timentū Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. II. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾶς) Angl. ἀπὸ. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. II. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀερόπτης) Rurfus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοῖνον, μᾶλλον δὲ ὑπέρυγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἶδῃ τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἔπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμάτια, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἔπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Δίδε, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. l. est. Reliquae mendosae ἔπεισάγει; quod recte vidit Ientius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβαλλοὶ & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταί-

ρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμώματ. v. Hesych. Suid.) Longol. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere; idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρὶν ἄλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι exstare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praeferat alteri lectioni ἀλουργές τι: verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Mf. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἶονται καλῶς διαίρειν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησιμον, κιβδηλῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιῶσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτήν, ὥς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τ' ἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὥς εἴρηται, κιβδηλῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι. ἂν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forfan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adspectu athleta, cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad eiusdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδ' ἐν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάειν ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adfit, non impedit, quo minus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in to-

to eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspi- cor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδ' ἐν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e profapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & vi- dentes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam nume- ralem ἠ' sustulerunt. At οὕδ' οὖν ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe in- telligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem re- portaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secun- dus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quarrus *Protopha- nes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostra- tus Cilix Aegaeatis*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pau- sanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fu- gientibus legebatur παγκράτιστ καὶ πάλιν νικ στρας, unde di- vinavit exscriptor νικων στρατίς. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primiam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo cir- citer, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una genera- tione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut vo- lunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelli- gi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pan- cratii. PALM. Si cui non satisfaciat Palmeriana coniectura, (mihi quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, Κάρος δ' ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μεμυγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μαρίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρειν ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεορτὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαῖς. GESN.

ibid. 'Aφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV. H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicoftratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoftrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius is est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrium *ιστ. β.*, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.)
Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170: l. 2. Καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλοὺς ἀν τοὺς ἐργάτας ἐπισπᾶσαιτο) Interpres Salmurienfis: Proinde *historia*, si iucundum *austarii* vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non plures invitarentur ab scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelorium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: Quare *historia*, siquidem obiter & velut *austarium* iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit. Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσατες, παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νῦν Δία συνοφυντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximo-pere inclinatur, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per Iovem, sycophantarum more auscultant. Mīd ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἐκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἐκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faciem plebis & vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσατες, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic πρόσατη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quæ ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV. *ead. l. 4.* Ἐργάτας) Angl. ἐραστὰς. BOURD. Ἐραστὰς recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Existat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ. μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque easententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ira, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinât, utrinque audientibus non esse iucundum. Quod cum per se ἀτεχνῶς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit utrinque audire? Deinde pergit, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis. &c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates praeivit Micyllus, cuius haec sunt: quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinât, utrobique auditoribus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus &c. illaudabili versione. Interpretor: non esse in historia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraeos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι.) Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra cap. 11, ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισιμάζουσι τὴν ὡπτείαν, ἀλλ' ἄθρ' αὖ πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίσιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sublatum solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρόσαντες refertur commodissime. Utrinque praeruptum est &c. audientibus adversum atque molestum, non mi-

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐλάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudaris scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, i, 31. Cf. infr. Iot. β, c. 40. Et Θεῶν διὰ λ. XVI. SOLAN.

ibid. τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢ in ἢ migrando; & distinctionem, quae post ἢ erat, ante illud collocando, praecedentibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδ' ἐπερτὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢ, μὴ τὸν σαρφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erit, dum non de faece hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢ μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοήσας iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. 1 W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. ἢ μὴ — ἐπινοήσας) ἢ μὴ — ἐπινοήσας. GUYET. ἢ μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Ms. legas μοι ἐπινοήσας pro ἐπινοήσας. Reliquae edd. ἢ &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασαμένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Erii vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audiuri, vel lecturi sunt. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ad hos, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. IENS.

ead. l. 5. Γάρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. priscis I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici-

cis sese subsequenter, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset *πὸς σε* quod significatio, quam *πὸς* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam Plur. 1406, 2, quo in loco *ραπίζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκωτῇ) Plutarchus quoque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείον σχῆμα, λεοντὴν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε αὐλοργεῖς καὶ χρυσοῦφεις ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐνὶ σχήματι θηλείῳν πολυτέλειαν καὶ ἥρων ἰσχύων μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebri hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur. REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: παύμενος ὑπὸ τῆς ὀμφάλῃς χρυσῷ σανδάλῳ. Et Dial. XI m. πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatus est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi committigari videam sandalio caput.* Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφηλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Πητ. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. II. 1, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit Homer. Iljad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si si

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praefendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *L.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμουλον etiam Ms. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14 Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 384, 1; unde liquet, existisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV. p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Faceffar lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλὴν) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro no capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δὲ οὕτως ἔχρην, Ἀριστόβουλε, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Ms. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. feu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi καθιζόμενον ἐν τῇ βάσει, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐνὶ ἀκορτίῳ unice verum esse statuo, & recepissim profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) traiecisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, five manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ τὰν facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contris traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀκορτίον notat, unoque ictu duos transixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus, ad*; ira ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens οὐδὲ, id non permittit. REITZ. Praeentibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescriptimus ἐνὶ quam lectionem etiam securus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho *Stasicles* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum ὁ. Εἰκ. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπ' ἀνθήσῃ) Angl. ἐπ' ἀνθήσῃ. BOURD. Οἶονταί γὰρ ἀμείνων ἔξαι τὴν ὁψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε

πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpretes: *arbitrantur enim, melius se habiitum faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίσῃν δὲ ἐπανθίσῃν est pingere, floridis coloribus inficere, Herodot. Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχέωνες, *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον, καὶ ἐπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant. Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν ᾧ δ' ἡνθισμένον, *te enim non cognoscent sic coloratum.* Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρείας ἐρύθημα, & statim mea gena rubore perfundebatur. Ἀνθος saepe est color. Ἀνθη τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἀνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἀνθους λέγεται ἀνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεῖ ραίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις καθὼς λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύχομαι ἄρματι πάλους Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆναις. Ubi interpretes pessime: in crocea veste iungam curru equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapeibus. Ἀνθοκροκοὶ πῆναι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπηναι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & extrinam pertinentia: καὶ πῆρα καὶ πηνίον κατὰγειν, κατὰγειν. Interpres: *peram fufum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: in crocea veste iungam curru equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis. Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσα est pro ἐνποικίλλουσα δαίδαλαισι. GRAEV. Ἐπανθίσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι quam si admittas, supple ὁς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ἱστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παραλήψῃ*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniecit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἐστὶ καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. Fl. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάσῃ* τὰ λεγendum censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἐναγχος — πρῶν) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρῶν*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρ. c. 2*, quod apud iudices a se *πρῶν* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum nuperime factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρῶν*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐθύς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & *ιστ. α'*, c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρά πρόδα) Recte Angl. Cod. *περί*. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἀρμυζουσα; GUYET. *Περὶ πρόδα τῇ ιστ.*) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato *παρά*. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ιστορίᾳ. Certe in ed. J. cum iota subscripto ultima vox cernitur. *Ἀπολ. μισθ. c. 4.* Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio *περί πρόδα*. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iiad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: *Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνγε, δῖος δὲ μιν μέγ' ἀμείνων.* Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἔγχε.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροίμιου) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur *ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου*, soli Amstelaedamensis editionis procuratores dederunt *προοίμιον*, ignari scilicet, Graecos & *προοίμιον* & *φροίμιον* dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero Iensius dicat, solam *Amst.* legere *προοίμιον*, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vet. habere *φροίμιον*; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac *Amst.* *προοίμιον* habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum *προοίμιον* ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, *φροίμιον* edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Bentrleianis, N. CCXXIII, Τοῦ τε μυθολῆγος φροῖμιον Ἀττιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίον) Non hae voces notant, simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἷτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἷτια πολέμου) sed causas simul principio belli aggrediens, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐολόγεσος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Mañon, Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμώδεσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριστάτην καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, festivissimum & thymum Atticum spirans. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Miccylo Πομπηίου πολίτης redditur Pompeiopolίτα, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum infpexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν. Interpres: Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν, elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. II εἰκόνων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἰς αὐτὸν μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχεσθῆναι τοῦ μέλιτος. ἔξ' ὧν τούτων τὰ ἄλλα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λισσαρῶν καὶ ἀοιδῶν Ἀθηναίων. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus incluisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Aufon. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου recte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμού. SOLAN. Non dubitavi, Θύμου praeferre vulgatae, quae θυμού habebat, vertebatque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plur. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibis fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece *θύμον* vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, *θύμον* saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέριος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιαδὸς Πομπηίουπολίτης) Inepte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeiiopolita* vel *Pompeiiopolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Micylli versio, quam Parisina ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Almelo. nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πολίτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Iun.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duæ huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. I. c. &, si lubet, Pott. *κερκυραῖα μάστιξ.* 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πελασγικῷ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. *De μακρ. πύλ.* vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Δοιμάξαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quæ per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod infusus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transfulerat. Coepit enim Seleucia; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmasii notas; & Amm. Marcell. Quæ res observata Medico summo huius ætatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἐκείνῃ γεῖμενον) Hoc quid velit, & quam calide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europæ regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige eriam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus defuisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπεικῆς τινος, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. ἐπεικῆς *mansuetus, placidus*, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*; immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπεικῶς medio significatu erit, *quod decet, quantum par est*; at si πολλός accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέψας—οὐ δὲ αὐτήν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutis, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶ κείνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Sane perperam Benedictus corruptit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, *ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulsa Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Vertebat enim, *ea, quae sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρὰ καὶ κείνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, id est, ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista, quae sunt eius ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, οὐ δὲ αὐτὴν γῆ Δία, καὶ κείνα ὀλίγου δὲ ἰσχυροῦς*. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπεικῶς πολλὴν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θεουκλίδου ἐοικ-

κῆτα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λόγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη. οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reverentus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum absuit, quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpret sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagratum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpret omnem horum verborum elegantiam iuxta & sensum, πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαριέστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non fecus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verto, quae porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiquam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem H. Step-
ha-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hefychio exponitur εὐκρατής, εὐφημος, πρόχειρος, ἑτοίμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hefychio scribitur πρόπωνα pro πρόπονα. IENS.

ead. l. 9. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τινα χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρισσάσθαι πεπονηκώς. Interpres: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculiti. Sic οἱ χαριέντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεπονηκώς legendum ex Ms. προπεπονηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebeuit. Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodò, *lemand voor arbeiden*, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφόρων ἐκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφόρων ἑκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & factum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Sartyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu*. Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri falis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc *ordinis duflor* centurio. Iustin. *Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit*. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. *Ἰππ. Χαρίεν-τι*, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρέψας, & infra, οὐκ οἶδ' pro οἶδα, item οἶα pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, *Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμ τινα χαρίεντα* ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ,

ead. l. 10. Προπεποννηκώς, G. W. & P. In impr. πεποννηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem relicit ordo, seriesque & posuio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, *alterum luncea, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video existare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*; vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X*. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum*, nempe alae. GRON. Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe *τάγμα* Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. Ἰντρέιν) Consule Hippocr. qui ἰντρέος & ἰντρέιν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικὴν*, non *ἰντρεῖνν*; cum Ionice scribit, vocat. Vid. Σπρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Ms. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν) Faceſſat illud μάλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Lapi. c. 12, ubi μάλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forſan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem ſenſu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium obſervavi. *Immemoria* ſimiliter pro oblivione uſurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda poſſeſſione: *peregre profecturus pecuniam in terra, cuſtodiae cauſa, condiderat: cum reverſus locum theſauri immemoria non repeteret, an deſiſſet pecuniam poſſidere.* MENAG. Ἀμνημονεύσαι non oblivionem hic ſignificat, ut viro ſummo viſum. Sed verti neceſſario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω eſt, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo uſurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ρωμαίων) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρόνης) De hoc vid. not. Solani cap. ſeq. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμοῖος) Ante hanc diſtinctionem eſt οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. & P. In impreſſis nihil. Forſan ſcripſerat Lucianus, ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a librario poſt ὁρᾶς omiſſum fuerit. SOLAN. Non ita abſurda eſt lectio Codd. οὐχ inferentium, ut Bourd. pronuntiat, poteſt enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὁμοῖος legere, formula in his uſtatiffima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ἑμφαλοῦ) Ex initio Iliad. Α, ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur. GRAEV. Vid. Hom. II. Α, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ζῶνι ἱροσιδῆς) Angl. ἱροσιδῆς. BOURD. Ms.

ἡεροσιδῆς, male; vide Hom. Il. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. J. ἡεροσιδῆς, P. ἱεροσιδῆς corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe norasset Solanus, ipfas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmetur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερόν ἱρισσιν εἰσκότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίς) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brisslonius alique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρόου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde pater, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. Decoma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κιττού) Κιττού, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκτόν. Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco craverunt*. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicatas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γὰρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔννος, tenuiorum cibis. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vesps. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἑπτὰ καὶ ἑκτὼ) Angl. εἰκοσι. BOURD. Ἑπτὰ καὶ εἰκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἰκοσι legebatur ἑκτώ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. Κρόνος enim non *Saturninus*, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proelive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπῃ) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiantur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa lētorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀπτική &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπερχθέν) Ἐπρχθέν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) Angl. *ae.* BOURD.

ead. l. 3. Ὑπέρ) Flor. ὑπό. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl. Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. J. W. vero Κρόνειον. Libellum *de morte Peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse *Saturninum*. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in *Mario*. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in *Adrian.* 265. D. de Corn. Frontone, Iurisconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανού) Hoc nomen, ut & sequens *Ostroës*, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrium infra) Σεβηριανός. In *Adrian.* 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes *eras* narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem *Luciani* fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σεπουριανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur *Arme-*

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni torus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. I. ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quoque exitu, ibidem discēs. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανὸς λιμῶ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀτόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum* intra triduum mortuum fuisse, cum in ediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet *Ostroën*, & expectasse, donec fame enectus esset *Severianus*, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro ἰρῶ, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abludit ab educere in aciem. Dixi, credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. Διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Calaub. & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανὰ, & τὸ τεῖχος δὲ πᾶσιν μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia, sunt verba HomERICA. GRAEV. Vide Il. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem Il. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) Edeffea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρὴν dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρεμβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis *περιβύω* adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, *περιβύσαντες ὑπαυχένια*. Et supra de Merc. cond. c. 32, *συμπαράβυσσων*. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχερίζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχερίζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγέραζον τὰ ἐγχερίζοντα, καὶ ἤδη λαλαμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, & milites emebant sibi victum, & laui illis indulgebant. Ἐγχερίζοντα Ciceroni & Tacito sunt *u'c'silia*, *copiae viellui necessariae*. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante *πτωχικὰ ὀνόματα*, non *inopia multa infarsa*, ut stulte & sine sententia vertit interpretes, sed *mendicis convenientia*, aut, ut Seneca loquitur, *verbe ad summam caveam spectantia*. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ που) Infra vero Rhet. c. 6 in *lunē*. legitur ἡ που τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—πω muravit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hominiis Aesopi non exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκεκτυμένας) Cf. infr. Ἐπ. Κρτ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίρινη περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & *tibialia ex corio porcino facta*; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & *tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta*. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & *ocrea circa tibias ex corio porcino*. GRON.

ead. l. 12. Πεδίω) Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colosius Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum steterisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. utque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad *l'et. α'*, c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθεασάμεν. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

ibid. Δαρσίου καὶ Παρύσ.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

ead. l. 7. Παρασέρχας) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta Fl. coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in constrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καὶ τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοις αἱ τῶν καθημέμων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto εἰσα συμπερίστα distitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Εὐρωπὸς) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Μετέθικαν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλὸι κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκ χρεῶ) Confer supra Zeux. cap. 6. f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦν Διὰ κάκεινο κορυδῆ πιθχὸν παρὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων) Salmuriensis: Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione iuramento, pro quo

Latini dicunt *iure iurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est Troianum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῦθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηντῆρά τε ἔργων, *verborum oratorem esse, atforemque rerum*. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔργως est fortis, strenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔργως. Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπονται. Eustathius, δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρης. Sic Latinis *res gerere*. Horat. *Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solum Iovis*. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξεφιδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. p. 626 Α. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνους νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἴτιον—Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, *Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem*: Sic οὐδέ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάλας—Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπαδίων) Flor. λοπαδίων. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τροῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat, quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paft. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius stilus cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρύθμον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos basin, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmuriensis tamen, qui crepidam hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ ἑρῶνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρασίον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίον) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσι, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἀριστοῖ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ζυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔτη, & διῆσι ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, versum seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Lact. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνηλ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαύρον) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.

Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῃ) Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capituli finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύμπῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe *Europo*. Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, ad *Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλην, ad *Mycalēn*. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro apud, iuxta naves, Homero usitatissimum, ut *Iliad.* E, 791, Νῦν δὲ ἑκάθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant*. Et B, 4. Rursum E, 36, — καθέϊσαν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ, *sedere fecit ad herbosum Scamandrum*, non, in ipsum fluvium, *Ibid.* 598, Στήν ἐπ' ὠκυρόῃ ποταμῷ, *steterit ad rapidum fluvium*. *Iliad.* A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀκείανον μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη. Immo δι εἰσα, quod alias intro signif. pro usque, ad, eidem usurpatur *Il.* A, 71. Et eis Ἴλιον recte vertitur ad Troiam, *Il.* E, 210. Ut innumera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad *Europum* strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, impressionem facio, incuro: ut statim cap. 29, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephantorum incursus excipiant. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὦ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ἀνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequae vili, ac magno pretio constituisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinius totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, five vili pretio ementem. Aristophanes in *Equitib.* v. 642: Οὐ πάποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐαιωτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίους

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐανον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, versum 669, Ἡδοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcilii scholion quoque non recte tradit. Recte Ienius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Casaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γεγνῆσιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελιότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαῖοτερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Wess. inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, hoc praetermitto, *quia magis necessarium est*: & miror, memini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum ἀναγκαῖοτερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἐπισκ. cap. 2. Et Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: Ὡς ἀνέχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὀρωνιν φύονται μαλακῶν ἄνθη λευκοίων. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχριέων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχριέων. Sed ita, ut vulgaris est, locum hunc ex Nostro affert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρέας & Κεγχρείας fuisse dictum utroque modo. IENS. Κεγχριέων scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρεῶν. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, scribitur Κεγχρεῖαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Iulian. Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡρεδότη μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ἄτων δοκεῖ. Oik. c. 20, ὅτα γὰρ τυγχάνει ἔντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8. In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. Herod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrium Ὀρχ. cap. 78, & Oik. cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio Bourdelotii & Iuliani oratore?* Sic accipe. Herodotum voluit Iulianus, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, & Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelorius, aut crucem Grammaticis fixam hanc veller, *Thurium* nobis *oratorum* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorum*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. IDEM. *Thurium* oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator? Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. ὥστε τοὺς δράκοντας ἔρη — παμμεγέθεις εἶναι) Inepte interpres pristinus, (ait L. Bos Obf. Crit. p. 52) deceptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones* (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse, & in *Perfide* generari. Tu distingue, ὥστε &c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ἀγέει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii distinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxerat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsiissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subear, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lipf. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyænus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειρασθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilio est spiris ligari: Tela ferentem Constripiunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes veribus. Apud nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philopoli. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίοις ἐσπειραμένους. De Diplad. cap. 6, περισπειράσθαι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Et ex Paus. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σούραν) (Σούσαν, quae metropolis Persidis. Forst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σουραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *sura*. Sed σουρα Graecis ignota vox,

qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796. . Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lerna via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33, & Φιλοστ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σούσα, non Σούσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Susa* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Confule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. Κράνειον) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam Κράνειον habebant. REITZ.

ead. l. 13. Λέρναν) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit ἐν δ. VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. Κατὰ τοίχου) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Asin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν) Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. Ἐμελλεν αὐτῷ) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. I. ἐμελλεν praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse ἐμελλεν οὕτως, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὲ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγούμενου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ἑπτὰ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστίν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρασ πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. Obliqua sive transversa porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur mili-

res: *recta cum in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit *in cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manusumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

ead. l. 2. Ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγίη; ex Tacticis petendum. V. Port. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. I, 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex Iunt. admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuntinae deberur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum *in frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Delero enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summo, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omiffa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγεγραμέναι φησι) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, & quem illic exscribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Paus. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ira & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichō intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπόδην) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. Μεσσοποταμία) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νικαίαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Aetiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁμόνοιαν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Medlob. SOLAN.

ead. l. 6. Λήρου — γέμευσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύνης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντάσσεται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα) Benediclus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micyllus, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infelicitur uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντάσσεται: καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα. ὁλίγη σὺν Κασαίῳ πάντες δεξ. & tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντάσσεται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum dec. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντάσσεται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum hae sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίη) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζίριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλ. ῥ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμαν, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylō desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχυλον &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgari hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπας ἄλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκὴ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poetae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἀλκιμος, φρόνιμος, &c. quod plane simile est, α καρπὸς κάρπιμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀτθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud Harpocrationem in Σιωπικόν & apud Athenaeum: itémque Clidemus, de quo Casau-

Lucian. Val. IV.

K k

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegesimous apud Paulaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in *Iunt.* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praest, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως) Ez. Spanhemius Dissert. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασέως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλασος, qui addit etiam scribi Σέλγησος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλασέως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθύνικα. Confule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsitan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῳ φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμείνων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιστάγει) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντιστάγειν, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil mediū intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Pag. 197. l. 4. Ὡστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη καὶ αὐτὸς. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἤδη καὶ αὐτὸν ὡς δεξιῆς &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iuntinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. sic αὐτὸς & αὐτοῦ sac.

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligant, ut in Ambigg. notavi, & ipsum pro se quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μωϋσῆς — ἐξέπετασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βαβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπὶ τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omitam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Psal. III, 97, ait, καὶ ἐζητεί τοῦ αὐτοῦ, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset;* secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἄρνες ταῖς μητρῶσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, *agni matribus se substernentes, subnixi, ad fugendum;* quod etiam in αὐτοῖς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἀγκύλασα εαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λεχθῆναι ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρεϊ.) VORST.

ibid. Μῶμος μωμῆσασθαι) Hunc locum imitatus est Aristæaen. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαῖότητα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαῖότητος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Sol. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ἐκ. BOURD. Ἐκ M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόγωνος τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλω-

να) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, f. 16, *homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae nepotis Augusti fuit.* *Leotrophides* nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλὰ* *πou* legimus *ἀλλὰ ποῦ* cum interrogatione. GESN.

ibid. (Τίτορμον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro *ὡς ἐπος*, sine dubio ex Aeliano scribendum *ὅσον ἐπ'.* Atque ex eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἐσπουδεν*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἐσπενδεν*. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, legendis *ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud *τοί*, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. 1. c. *Vorst.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀλλὰ πou τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν*) *Χρήσιμον οὐκ ἐ. π.* MARCIL. *Ἀλλὰ πou* recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλὰ πou*. SOLAN.

ead. l. 6. (Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: *τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Usurpat tamen Noster iterum 35 B. C. Vide tamen ὕ. Eik. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iunt. Hag.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspi-

catus est legendum *προσιόντων*; non credo. Vid. Nostrium infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἴκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur Ἴκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, vivere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡρόδιζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituiimus, loco vulg. Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Baf. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Baf. coniungi etiam Iccum & Herodicum commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accurate illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Τὸ μετὰ τοῦ σωρρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κακτημένος, οὗς λόγος, οὔτε τινὲς πώποτε γυναικὸς ἤφατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίου εὐτολεῖα, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἴκκου δειπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editio- ne discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πάνυ Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατέσηληκός, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητούντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελεῖα, καὶ τροφῆς ἀποχῇ talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὑποσχόντα ἂν σοι τοῦτον Περδικκᾶν) Οὐ τοῦτον Περδικκᾶν. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic ed. I. optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδικκᾶν) Quem Perdiccam vellet, aut cur hic adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρὸς ἐρασθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea,

quae adsunt. Melius veritas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra Lucap. c. 15, & Sup. c. 17, atque alibi. SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, compareret ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρατίῃ vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chryf. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de Titormo a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῃ victor Ol. XCHI. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. Loyd.) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrum Herod. fin. Eik. c. 19, & Έλλλ. c. 12. SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεαγένους mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque Wasse, Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Atheniensis apud Thucyd. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεαγένης. Θεαγένης athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀποδεί) Suspiciatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀποδείται scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca excipias) sed falli Kusterum, & ἀποδεί recte se habere, ac promiscue ἀποδείν & ἀποδείσθαι usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadvers. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Observ. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπέστω) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τελεσσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελεσσειεν ἢ χρῆν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδρύριζε μὴ μαθὼν καὶ ἥλυε, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶττά τε ἂν μάθοι, καὶ εὐμεταχειρίσαστο ἐν αὐτοῦ. Neque enim dixeris, cum, qui fuerit intelligentia praeclitus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est aliocquin, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, cum, qui ingenio praeclitus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Aliocquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Aliocquin, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γινώσκων στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τι ἐξελεύειν, ἢ περιελεύειν, male vertunt, quomodo equum emittere, quid obequitare: cum sit, quomodo equitate circumperere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς τῆς παραδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγενὴς ἀλλ' ὀρθός. Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγενὴς ἀλλ' ὀρθός. MARC.

ead. l. 2. Συνιέναι) Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. Itā ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano, συνιέναι edens, pro vulgato συνεῖναι, quia Nostro ita usitatum novi. Et si enim συνεῖναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνεῖναι idem esse, quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hīscē usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχέϊς, καὶ μὴ ῥαδίως συνεῖναι δυνάμενοι, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet *Fl. Ald. H. I.* & recentiores habeant συνεῖναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienſis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebroſa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὃν δ' ἑδερκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρῆσθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, aptus est habere peritiam militarem? Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρατ.

σηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit; legasne ἔχων an ἔχειν. REITZ.

ibid. καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μάτε Φίλιππος ἐκκακομένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου καὶ τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξέυματι διασθῆναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδην δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo iactus sagittae, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesia cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesia, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἔξῃς δὲ αἰὶ ὑπὸ Φιλοκτίτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἐτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη Δημοσθένος Φιλιππικαῖς λέγοι ἀντὶ τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωνάοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris praebuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθὸν καὶ Μεθώνην βουλόμενος παρῆσθαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Afer ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonenfium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. *Past. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ δίων· & IV, 112, ἐπὶ ἡεσίων.* Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, f. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e fucie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μήτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ σφαγὴ scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini fermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθονῶν αὐτῷ εὐδοκίμουντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορεῖ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λήψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λήψιν) De his, & quae mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienfes subhaftari. Ceterum a Nostro diffidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulfore intererunt asseverat XIII, 347. Sed
 a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in par-
 te anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 L. C. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνος ὁ δῶκων) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.
ibid. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξασθαι δέον μὴ τι παρέλπει) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praeter-
 miserit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐξασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec totidem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον
 εὐξασθαι παραλείπει, ubi interpres videatur. Ego vero neu-
 trum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicen-
 tem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male invi-
 dere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo
 res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime oportuit;
 aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod suspicor, scripserat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryf.
 Ἄντ. 343 f. Ὅταν εὐξασθαι δέον, νηρούση καὶ ἀγρυπνοῦση δια-
 νοῖα τοῦτο ποιήσῃ. In M. μὴ τι supra scriptum est: unde liquet,
 insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μὴ τι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa
 Atticisimi affectatio, circa negationem μὴ τι, quae; ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μὴ τι, quod
 alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari
 nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae ge-
 rerentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GERN.

Pag. 202. l. 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυναικῶ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Cicero, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. lib. p. 297 ed. Basf. προσδοκίας ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & Long. Pass. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῇ εἰκότι ἀρξομένη, ἢ κακώσομένη γὰρ Σαρακενσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. ἱατρός) Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae periisse notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζει) Ἐλπίζει ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφύρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. Torque non ulos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. Nisaeos equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπεύροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἴππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partyenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11,

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equivise licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. COGN. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Pag. 203. l. 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Δεξ. c. 23 f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ Δύε. SOLAN.

ead. l. 5. Εἴ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat.* IENS.

ead. l. 6. Πῆχυς) Rectius veritas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκρίβης, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Instit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos summissee interpretationis nostrae, conferenti apparebit. GESN.

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini lunt. confrend. Ὅρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαινέσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? REITZ.

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. εἰκ. c. 22, SOLAN.

ead. l. 11. Κομμοτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. I. Reliquae, praeter S. & A. κομμοτικήν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἢ ὁψοποιτικῇ

καὶ καλακεία ὑποκαίται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομματοικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννῆς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum*. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato δς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scripserat; additum est δς postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅνσικρατες) In omnibus libris hic perperam legabatur Ὅνσικρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in Μακρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus scribitur Ὅνσικριτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nort.) Suidas Platonis imitatore fuisse tradit. Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripserat Onesicritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. P. nomen illius viri in Ὅνσικρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Onesicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Onesicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invenitis tamen omnibus libris noluius mutatum: praefertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τούτος) Notae sunt five characteres historici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.

ibid. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστής. Cic. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδελφαστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδελφάστους δὲ ἀπροαγὰς καλῶ τοὺς μῆτε εὐνοὺς μῆτε δύνους, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διαβολὰς ἀκριβοῦς καὶ ἀδελφάστου Angli aptissime per *unbiased* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικὸς) (Aristophanes. *Vorst.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφη) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, situlam*. Hesychius: σκάφαι ὁ ψωπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζωι) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλεῖ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut Comicus ait, *ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens* &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Ienius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσελαλίας c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτήμᾱ τε) Verba Thucydid. sic habent: κτήμᾱ τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. *Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτήμᾱ τε pro κτήματα, quod tamen omnes infidebat. Vid. Thucydid. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτήμᾱ τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον

Ἰαμα, παιδῶν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομφοδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ἱρῶν γράφει, ὡς οἱ νυν ἐπαινεσονται σε — οὐδὲν κομφοδοποιῶν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydides ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἰεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱστορίας, ὡς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non repetio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Paft. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχεῖας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένος, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpretes, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidasante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpretes: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσὶ. BOURD. Ποσὶ Mss. Golm. & L. ut Nyrp. c. 4, & Z. πρ. cap. 31 & 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, iis, *quae ante pedes*, vel *prae manu*, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutius; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam illam & oratorias artes requirat*? Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipiuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. *Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio*. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abeffe vult ab historico forenssem illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Δμ. c. 33, Πενθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἀκριβοῦς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἡκεῖ πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικόν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῶς misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανότατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN. ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet*. Quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit*. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito, aut suos libros*. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, quae vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῶ καταρτυεῖν simile verbum habent, *versalzen*. GESN.

ibid. κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam acatium Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἴστιον de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινήσαι, καὶ κατασχεθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυφαίον. Interpretes: *Pericu-*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripiaris enthusiasmo poëtico. Κορύβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὅστε μάλιστα πειστέον τῆνικαὐτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονιτέον, εἰδότες ὅς ἵπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc freno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocriter malum est, inanis gloria, seu hippotyphía. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἵπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est fastus ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἵπποβάμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἵπποκρημένα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium, Latinis sesquipedia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἱππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, catulaster, in glossis & apud Orientium, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἵππαλεκτρύων est magnus gallus; ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἵπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Imprefsi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & L. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαντισμόν. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσαλιᾶς. REITZ.

ead. l. 13. Οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συντακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κἀνταῦθα ἥδη καὶ στοχαστικὸς τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis. Itane συνθετικὸς est ad componendum habilis? Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituit, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallem ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὥς ἔτυχε συνακτέον, res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὁμοία pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverrant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰθισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματός γάρ οἷα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πρότερά pro πρότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἠγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῆσιν ἑμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter effervunt, ut ὅστατα millies ap. Homer. πρώτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματιζέτω) Lege omnino σχηματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) Similis sit Homericō Ioni, Iliad. V: Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Ὀρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγχισμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. II. N. 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἵπποπόλων Ὀρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte Solan. in marg. Iunt. monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἵπποπόλων Ὀρηκῶν καθορώμενος, ἀρτί δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδης τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένες ἀνακόπτον τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lyfand. initio.

Idem Thucydid. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Py-lum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσδω) Codex vetustus melius, πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscure transfulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσδω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, &, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὡς περ τοῖς ῥήτορι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται πέπρακται γὰρ ὅδ' η. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπέσδω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπείγη) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαίνειτω, ἢν κατεπείγη, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa transcat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢν κατεπείγη, si res urgeat. Mox dicit ὅπότεν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πᾶν κατεπείγη τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si festinet, verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellips. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπείγη hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκεῖνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὀμοχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro habitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a δῖδασκάλῳ imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu *Eik. c. 14. SOLAN.*

Pag. 210. l. 5. τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est *τῷ κέντρῳ*. Aliquid forsā hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum affectus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. *SOLAN.* An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsisque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagensibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. 1, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. *GESN.* Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accipere: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non viderur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam *κέντρον* dixit? an per *κέντρον* generaliter tantum opificis ἀκριβείαν intellexit, ut *ad amussim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἦδη παρὰ τοῖσι Φαρμακοπόλαις τὴν λίθον ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγώ γε & μοχ, ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματ' ἐκτῆξαιμι, i. e. hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτῆκω hic significat. Aliud instrumentum aëneum, quod ignem sacrum ad solem incenderint; ex Plutarcho exhibet Lips. Syntagm. de Vestal. sive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsitan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliff. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Ianssonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum exstruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstruendum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ τοῖς ῥήτορι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torfit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὅρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορι ἐπιτηδεύομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύσιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pr. λ. cap. 2, & passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus; quia in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus. Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aiace Mast. v. 739: οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ Εὐναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνὰ πάλιν.

ead. l. 12. Ἀλκαμένει) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut. πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulos του & τῷ encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim habet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auctt. similia iam dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV, 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *setloque elephanto*. Conf. mox, ἔμπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum: nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ὧς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίμνῃ, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Luciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan. Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσιν ἐκ παλαιῶν δῆλοι πάντες εἰδότες αὐτὰ δὲ τὰ θυρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκησαν ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοὶ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνημὴν οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἥλσιων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπήνθιζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄρῃν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inepte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur. VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοίμιον χρήσεται, τῷ ἀποσαφούντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quaeenam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὥς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θουμάστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάρουσιν ἀποδεχθέντα ἀκλεὰ γένηται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυννέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτὴν, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προὔχειν) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι leviter & aequaliter proce-

'dens sibi similis, ita ut neque exslet, neque hiatus habeat, non male interpretes: Προῦχεν hic Luciano est, quod Petronio est extra corpus orationis eminere. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Affuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Εφν) Sic pro ἔχεν in Amst. ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἐφν iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. brevis. Gesn. celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχέως πταίνοι & ψόγαι, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ὅμηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi efugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. Λ, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένιος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπάς) Suidas λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praefertim patellam, apud Atticos praeterea loculum, capulum significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλίμαχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritus, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctio nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Cas. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed brevia, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obruraret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγε
εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX,
387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad
vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iu-
niorem quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad
Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pier-
son. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλ-
λίμαχος reponendum coniciebat Ἀντίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπεισι) Brevitatem Callimachi Battiadæ laudar,
& haec Luciani forte ad alium pertinere, coniecit Spanhem.
ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηχάνημα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudar, quod ni-
mius non sit in describendis παρέρροις μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης
αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιοῦτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέ-
ψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορ-
κίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεως
σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scri-
ptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne di-
cam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis speciem, inepte
dici. Mf. optime, ἢ πολιορκίας χρήμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De
Softrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV.
Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρήμα, quod re-
cte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτι πόλεως) Valde probo Ἐπιτολῶν, etsi vulgatam
exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα,
alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scri-
ptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros
omnes obsedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinnum profecto,
ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, in-
dicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Bre-
viter Ἐπιτολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione in-
ter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad
haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Descri-
bit Ἐπιτολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου
ἀποκρήνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. No-
men Epipolarum servari tanto magis hic & supra debuit, cum
etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appella-
rit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216. l. 2. Ἐξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectione ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla
habetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπω) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen.
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestiganda
studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαρίτω, in-
quit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβῆ. *De impensis Theopompi*, inquit ad hunc locum Casaub.
non tacet Dion. Halic. in *epist. ad Pomp. De amore veritatis non
desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l. 6 δυσμενέστατον* appellat, pa-
rum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theo-
pompus carperat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βά-
σκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc *Theopompicum* scribendi genus
nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De Theopompi maledicendi prurigne non Lucianus
solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudi-
cium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim &
Long. Past. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἄμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα
ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὐθις ἐνέβαλλε τῷ
κόλπῳ. Noster supra c. 37, καὶ νῦν Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et
c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη· & Somn. c. 7, ubi similia iam no-
tavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis est σοι. SOLAN. Legendum
esse, non σοὶ δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretari
sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic lege-
rentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthe-
si, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parenthesin etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπραπὲς) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic δουλοπρ— barbare, Ald. nempe I. & B. 2. P. etiam.
Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptio-
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραίτωνίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II; El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἐαυτὸν, ἐκέλευε. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Πενθ. etiam c. 2 & c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἀφυκτον, non, ut in omnibus, ἀφευκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἀφυκτα, hic mendose cum ceteris ἀφευκτον habet. SOLAN. Ἀφυκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Lucianoi Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτήρσιν) *Ptolemaeum & Berenicen* intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amussim iustae historiae, quam si qui

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώ-ρω, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco pater, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hesychio, Κράνιον, sed Κρανεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίῳ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITZ.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἰσὶν ἐν αὐτῷ. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) Mos athletarum. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξία) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαίνης ἕξεως ἢ τελειότης. Vid. Foessii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελής) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὅρως ὡς ἔμμελής ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διακαιοσύνης. Addo hic tantum Long. Past. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῶνδε τῷ ἀντρώ & p. 67, ἀρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῶνδε τῷ ἀντρώ. Et ibid. paulo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Τινας—σ—τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινὰ & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente, accentum praepositionis invertito, scribens πρὸς τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Mf. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Mf. mox edidimus ἀν' ἔγραφον, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφον.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpfit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatum illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta exstent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γινώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Heracle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio-
ne in Ἀβάρσι. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. τὰ αὐτὰ τοῦτοις) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἡμοὶ γινώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γινώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I pr. τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerisque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eun-

Lucian. Vol. IV.

M m

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. l. 5. Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus ap-
pulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia monstra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit*. COGN.

ead. l. 14. Κερυδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis enim *καιροδοξίας* legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Ἐπεπρόθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA CROZE. Et *facere & pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi τί *ἀν πάθοιμι*; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatake-
rum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μὴδ' ἔλλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσα μοι ἔννεπ' ἐκείνα τὰ μὴ τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpretum* eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, Ienius, Elsnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.
ead. l. 11. Οὐρίω) Non contemnenda Aldina lectio *εὐρω*,
 quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non
 video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum in-
 trantibus, constat. Sequitur mox *οὐρίω ἀνέμω*, unde huc as-
 sumtum videri potest. GESN. *Οὐρίω* Aldina prima aequae habet
 ac reliquae. Hinc *εὐρω*, quod Gesn. ait Aldinam esse lectio-
 nem, forsitan erit ex *Ald. 2.* Quod reciperem, si & prima ha-
 beret. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. *εὐρω* ha-
 bent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest.
 REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Mān abest ab edd. Nos repofui-
 mus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu,
 propter sequens δέ, — *ἰκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ*.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive
 Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίω) P. L. *εὐρω*, quod eodem redit, adeoque vul-
 gatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito *ἐνδιδόναι* magis
 elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermor. cap.
 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve
 est mendum, quod ex Mss. tolles, καὶ κῦμα ἠνέχοντο, καὶ ζέ-
 φος ἐπεγίνετο, & *fluēdas intumuit, & caligo orta est.* Vulgo *ἐνεγί-
 γνετο.* GRAEV. *Ἐπεγίνετο*) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuf-
 cula, ut vides, mutatione. Ed. *Iunt.* cum aliis hic errat; sed
 supra pro *ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο* habet. SOLAN. Tempus imperf.
 ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum
 editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi
 necessitas exiger, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio
 in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus
 ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum
 curantes, quid scribae sibi indullerint in his minutiis. Confer
 tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. conscr. hist. & mox
 c. 15. Ceterum *αὐτοὺς* pro *ἐαυτοὺς* hic valet pro *ἡμᾶς*, vel *ἡ-
 μᾶς αὐτοὺς*. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens,
 ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, *ἀπέλθωμεν
 ἡμεῖς καὶ ἐαυτοὺς*. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demon-
 strandum, καὶ ἐαυτὸν significare *per se, separatim, seorsum*,
 huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in
 hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας; ἐπιγράψω· ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtionis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Paft. Ill, 109, πήραν ἐλάφου, peram e pelle cervina. Theocr. Eidy. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφews κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Afino c. 53, κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδῆ κῆς πεποιημένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. Vid. lenf. LeEt. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνω, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Cresiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Cresias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐθύς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρήνη — ῥέον ὕδατι λευκῷ· quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει χεὶρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοῆς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶος περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶος, sine περ.

ead. l. 16. Το ρεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabularum. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοὶ) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. τοτε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰτίον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐπω Bergl. ad Alciphr. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec desunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquati simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graeci praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa Hippogypos, Hippomyrmeces, & id genus composita, semel quidem in parenthesis interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: ceterum ut priorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίου, & L. 3, pr. σταδίου ὅσον ἑκατόν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίου τριακοσίου.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: immo tercenties tria millia fuere; ſive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciuiſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omiſſum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δέξαν) Sic absolute, pro, cum placuiſſet, cum decretum eſſet, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δέξαν δὴ καὶ κείνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

ead. l. 14. Νεὸς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ) Vertunt, navis operariae malo, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac meſuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὸς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπιſt. c. 22. SOLAN. Pag. 229. l. 3. Συμφεσάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mss. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſcultur eſt, quae in eius amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta, Nitidoſque fratri tradidit curruſ alite regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώſας δὲ τηλικούτων ἔργων, re praeclare geſta. Et ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώſας, & niſi rem ſeliciter geſſeris. REITZ.

ead. l. 13. "Ἡλιον κατοικν.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. l. 6. Μέσον) Fl. & Iuni. non μέσον, ut in reliquis. Eadem Fl. μοχ ἀπανθήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπανθήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσλαλιάς. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad feriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, missu exercitu, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra securi sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστῆλαι.

Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae follii maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄργανον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: habet autem pennas ad volandum similes maxime follii lactucae. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus. his velli, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, ibi vero & cum his ordinati. Poterant propius post hos. GRON.

ead. l. 6. Τετάρχατο) Velut τετάρχαται, pro τεταγμένοι εἶσι, ita & τετάρχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem-uei, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Past. *πέπαντο*, ad quem doctiss. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: *Longo nostro*, ait, *familiares, istud augmentum negligere. Sic statim πεποικίλτο* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κηκρήντο*. Notavit talia erudite Casaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. *Lucian. Tim. καταδεδίκαστο. Αθ. 14, πεπιστεύκεισαν, περιπεπαθήκει. Marci penult. παραδεδώκεισαν. I Ioh. 2, μεμενήκεισαν. Ioh. 11, δεδώκεισαν &c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox affert μεμνηάντη, ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia superessent in auctororum libris, nisi Δοκσιόσοφοι librarii mutassent. Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. REITZ.*

ead. l. 7. Ἀρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mf. Reg. 3011: Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἦν καλοῦσι καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τήν τε Ἑλικὴν καὶ τὴν Κυνόσουραν. Sed mutila sunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγεθος δὲ) Sic Mf. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ..

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis est otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Etsi αὐτὸν hic vertitur se, tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydid. IV, 108, λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ αὐτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθάλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, dicentis, Athenienses non ausos esse confugere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet. Vides, tam αὐτῷ, quam αὐτοῦ, per se cum & suum recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33, & cap. 6 huius Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic edit. Tigurina anni 1566 habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basileenses Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit. Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὥς ἐκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. Ὡς ἐκάστοις) Anglic. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἀστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὥς ἐκάστοις ἰλάσκονται, prout cuique libitum est, vel ut fors tulit. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὥς ἐκάστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἕξ μ. aut ad summum ἐξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatu pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittere. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi Ex. vel Exc. solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. Flor. certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, iam mox, statim; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτῳ, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιδάνακτος) Mallem Εὐδιδάνακτος, ut potius a somno deducatur, quam a serenitate. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ διπλεθρος) Intendit significatum illud καὶ, imo admirationem quandam addit, ut Latinum vel. Ita & Long. Past. 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. Ibid. versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκράκες) Interpres securus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκράκες. BOURD. Ἀεροκράκες praeter A. P. & ed. Iunt. & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκράδες. SOLAN. Ἀεροκράκες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κώραξ, corvus, sacrum Phoebō, id est,

Soli cognatum animal: κρόδαξ, saltationis genus, si omnino hic pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκρόδαξι neque Ἀεροκρόαξιν applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκρόακων aut ἀεροκρόδακων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

in Schol. Σστ'). In edito erant tantum ζ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & πῆχαις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur πλείον habere πῆχαις ξη', id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλείον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam divides 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἔσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο: eminus enim iaculabantur grandes. admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere; putaram excidisse ὧς, vel aliud quid, ut esset ὧς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatæ. Prioribus omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσσοσμίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίειν) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κάκεινων) Vorst. κᾰκείνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὀμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν Ῥοδίων) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολασσοῦ) De huius altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio Iunt. Ῥοδίου, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. SOLAN. Pag. 238. l. 1. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἐκλείψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem H Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumsi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρου) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicentur. REITZ.

ead. l. 8. τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumptum, recteque προτεραία scribi, (pro προτέρα, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; αἶψα enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Et si ἐκκλησία quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus I V. Hist. f. & Afri. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καὶνὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθήρᾳτο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὲ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Past. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσαν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. Inprimis vero solempne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖςδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucyd. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖςδε ζυμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non reperam. At iam videndum, an igitur ὁμήρου ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praeceffit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has condiciones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturus. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuat, & *insuper* vertat, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἡθελον sequitur, quod posteriore sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἡ τὰ πὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter* haec sapiens. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & qui volet, aliorum sit particeps: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλόμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicunque voluerit. L. BOS.

ead. l. 15. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Past. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡξίουεν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βουλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκτημίαις) Iosephus Acoſta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς ſuber, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖαι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδίαῖον τὸ μῦθος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, ex his homines excludunt. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur infidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέεσι γοῦν διακρίναντες ἐν τῶν ὧν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολλάμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovīs securibus praecidissetus, pullum implument exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines extundunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμεταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponfarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Mf. Reg. 3011: quare sic rescriptimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Mf. supplevimus δ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσδέντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθεις, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὢ βέλτιστε. Nonne περικαθεσδέντες ab καθεσθεις; Atqui eo uti non dedignatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθέσθην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, ἐκαθέσθην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἔξετο, ἐκαθέσθην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene Iensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Pass. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεσδέντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτὸν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτὸν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὲν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἑδραῖς*. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς αἶσι) Thom. Mag. v. αἶσι. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum fuserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima*. Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *ad-iecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur*. ὀρθόπνοια (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πονῶσιν) Ὑπνῶσιν in Mf. BOURD.

ead. l. 3. Ἀλειφουσιν) Mf. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν aliter tamen legit interp. BOURD. ἰδρῶσιν) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, ἀλειφουσιν, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, ἀλειφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemiserat, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstris, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum ἀλειφουσι. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὠσπερ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὦσα.

ead. l. 13. Οὐδὲ ἦπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἐντερον, οὐδὲ ἦπαρ. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

ead. l. 16. Μαλακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi sunt *sericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elsher. plura ex profanis auēt. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, *mitis, remissus morbus*, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτωπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescriptimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περι & παρὰ saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν ἡρώ) Sic supra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρώπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μὲν.

ead. l. 15. Οὐδὲν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χεῖρον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elsher. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellectu τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξενίᾳ, scil. δῶρα, vid. West. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingeretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχουσιν) Conf. mox c. 33, ubi ὡς ἔχει. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumpta urbs v. 820 seqq. Κοττυφίωνος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωνος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορωνός ὁ Κοττυφίωνος. Puto scri-

psisse Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυρώδεις) Angl. πυροειδείς. BOURD. Πυροειδείς A. & P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod Fl. πυρώδης, Iul. πυρώδεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi lens. vim huius verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in Act. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniecisse, forsan ἀπορρίψοντες legendum. Sed ἀπορρίψοντες voluit, a ῥύπτω abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψοντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

ead. l. 3. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) Fl. optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Past. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Ms. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset. Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit contracta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam ρ . Adde etiam $\iota\sigma\tau. \beta$, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. Kŭtos) Ferri non potest $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$. Legè itaque cum *Fl. kŭtos*. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long.* &c. SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiarer, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$. At versa vice L. 2, p. 171, $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ dedere, cum Mss. ibi $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ utroque loco, ex analogia, ut $\mu\hat{\upsilon}\theta\omicron\varsigma$, $\nu\hat{\iota}\kappa\omicron\varsigma$, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Dioscor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. REITZ. Ut probo lectionem $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam $\kappa\hat{\iota}\tau\omicron\varsigma$ absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cerum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi $\kappa\hat{\upsilon}\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\nu\tau\omicron\varsigma\tau\omicron\varsigma\tau\omicron\varsigma$ ποτάμιον, sed Nilum $\kappa\hat{\upsilon}\delta\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\nu\tau\omicron\varsigma\tau\omicron\varsigma\tau\omicron\varsigma$ ποτάμων, legendum esse, divine coniecit, $\kappa\hat{\upsilon}\delta\omicron\varsigma$ ipse μέγα gentis nomine.

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Εν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλας relatum, iam in sedem suam re tractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. 'Οξείας) Florentinae lect. ὀξείας malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθίντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciph. I, Ep. 2, p. 12, ἀφ' οὗ τοῦ φορτίου αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. 'Ο δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν &c.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini. Sensus est: ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset. Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: ἐπειδὴ ἰκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπρόκειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἂν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξήκει. L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λουόμεθα) Huc pertinet, quod Iens. in Lect. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: Λούμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed & λούμαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Biferus ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, λούμενος, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursus aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτονομήνδης τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἑοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus. Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίας, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive stellionem dicas, sive *selem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυννοκέφαλοι) In *S. Κυνοκέφαλοι*. In reliquis Θυννοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυννοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit *Κυνοκεφάλους*. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Etsi Parisina *Κυνοκέφαλοι* praeferebat, tamen in versione *Thynoccephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐαυτοὺς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. Ἐαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: Ἐαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρακελεύμενοι ἐν ἑαυτοῖς, & *se mutuo adhortati*. REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶν εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. Σπντὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, qui *emetat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ἐδεσάωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σῶ-

ματος ἡδονα), subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis vobis luptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficiant. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) Psittorodes genus bellicosum & velocissimum. Forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῖττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Λεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὤχουμην ψύτταν κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς φιλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi; sed ut recte Benedictus, contento cursu rus ivi. Unde lux Hesychio in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἐλαφὸς ὀπταμένοι μετὰ δὲ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπτανέουσιν τὸ ὄρος. καὶ ὅρις ψύτταν κατατείνασαι ἄπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψιττόποδες, ut cum Παγούραδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῖττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψύτταν etiam adhibet noſter 'Αναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης) Obscure versio Parisina, iam pacti tempore imminente. Sed προθεσμίαν esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigri-no, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elsner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι servavi, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare e tentoriis, tuguriis, exciis; quasi oppositum τῷ

ἐναυλιζομαι. Et sic video Gesnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τὸς φῶλους) Frater monet legendum τὰς φῶλ. contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Κυνοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynoccephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῦτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κῦτος, quod κῦτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoscat, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussionem commemorare. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὄν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὄν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαῖον) Sic πηχυαῖοι supra c. 22; & ἡμισταδιαῖους hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. Il. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἀνεμος) Vulgo ἀνεμος sine articulo, quem restituimus ex Mf. Reg. 3000.

ead. l. 16. Ἡ) P. L. & ed. Iunt. In reliquis οἷ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carpserrat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebat illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN.

ead. l. 13. Σπύργους) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κόγγους, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι) Nimis

saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφονγον, *reliquae collisa puppi fugerunt*. Siccine? *collisa puppi poterant fugere? Verte, reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πᾶν I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατεδυσσεν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyaen. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. i VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod Vorst. ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιωστάς. Ita & Sallust. Jug. cap. 113, 3: *Dicitur secum ipse multa agitavisse*, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλον ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλαις, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξέλαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον πύλισαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπὸ γεία. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος περιήειν. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγη) Ridet. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege προσελθόντες. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam προσελθόντες, *prod-euntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam προσελάθοντες, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nritur, intactam sivi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλώλειται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλόλει, vel ἀπωλείτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ δὲ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. Ὡς μὲν τε. Mēn respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ.

ead. l. 15. Τυρὼ) Huius fabulam repete ex Έν. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φίλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλὰς) Nota etiam est Φελλὰς Pamphyliæ urbs, itemque Φελλὰς mons Atticæ &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνοδοιπρόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duo hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρόραν) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Lucu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμίοις) Quamquam enim vox sit info-

lens, aptissima videtur. Verbo *ἐπηρεμέω* utitur Έρωτ. cap. 49. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, *ἐπ' ἐρημίας*, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpfeiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοῦ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθρόος. Nostrī Codices non ἀθροῦς, sed οὐ δορυβάδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτοῦντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saliant; neque enim κροτεῖν est saltare; & certe erat quoque modulatus plausus. Utique & in Pfeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *Cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, *applaudens & laudibus indecentissimis acclamans*. GRON.

ead. l. 12. Περιπλοῖς) Angl. *περιπλόις*. BOURD. Περιπολ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes *περιπλόις*, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῦς Ῥαδάμανθυς) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἴαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiace & Dictys Cretens. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat *κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ* pro *ἐκατηγορεῖτο*, quod puer videat. GRAEV. *Ἐκατηγορεῖτο*) In omnibus antea legebatur, *κατηγορεῖτο* & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. lb. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, *ἐκατηγορεῖτο* scribendum esse etiam in marg. *Iunt.* notavit. Ego vero quod neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, *ἐκατηγορεῖτο* scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud *ἐκατηγ.* An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγόρειτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὰ κατηγόρειτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγόρειτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. aēt. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat fervanda, etiam si forte alibi ἐκατηγόρειτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πετοίκιλοτο pro ἐπετοίκιλοτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius; ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba αὐτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πτόμενον τοῦ ἐλλεβόρου) Th. Magist. v. πτομαι. SOLAN. Sed ἐλλεβόρου adspirate apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προεδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὐτως) Sic lego pro οὕτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμόμιναι) Benedictus, portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno conflata. Quae versiones quam sint ab-

furdae, docet ipse, cum statim βαμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

in Schol. Αὐτὴ μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Capl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύλῳς) Πύλος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούνται. Aristoph. Schol. *Vorfl.* Vid. *Ἰππ.* c. 6. SOLAN.

ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, *utuntur autem vestibus purpureis &c.* statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat faciliior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aevo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, *Sponse sua sandyx pascentes vestiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus, *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis*. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. *ὁμοιότητα*. Aliam tamen lectionem securus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅπως ἔοικε γυμνή τις ἢ ψυχὴ αὐτῶν περιπαλεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περιχειμένην. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina versio εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen vincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὀρθαί) Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοάδῃ τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Const. Γεωπ. L. X.*) *Vorsl.* SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθόπυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex *Mf. Reg. 3011.*

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in *Προτρ.* Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Σητήχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. *Macrob. COGN.*

ead. l. 12. Ἐλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbarus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr. VI, 245,* & *Plat. in Phaedro;* adde *Isocr. Ἐλ. ἐγκ. p. 329.* SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) *Angl. παρά. BOURD. Παρὰ)* Ex *Angl. & P.* reliqui enim *περὶ* habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa *Differt. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις.* REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. *COGN.*

ead. l. 5. Δοκροῦ Αἰαντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νομῶν) Omnes, quotquot vidi, libri *Νομῶν.* Sed vide *Ἀποφρ. c. 8,* & *Μακρόβ. c. 8.* SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide *Ἐπισκ. c. 10,* & *Plut.* SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

nus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non compareret. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suspectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. ὥστε γῆμαι Λαίδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρατῆθεῖς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πείσασθαι συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. πρᾶσ. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίση) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαῖκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μεταθέσειν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgaram confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διῶμνυτο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ.

c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatum, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητούντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἔφασκον legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκον οἱ μὲν γὰρ Χίον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτοῦς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπὶ τὰ πόλεις διερχοῦσιν περὶ βίζαν Ὀμήρου Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατηγορίωςκον) Non verum est, quod Scholiaff. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκην θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thes. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνῶς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Et si paulo plus valeat, quam simplex, ut Biserus ibi monet, dicens: Καταγνῶς, θεωρήσας. περιττὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Pag. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN.

ead. l. 4. Μνηίδος) Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poemati fecerit: palam enim est *Iliada* legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsitan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέρων) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὕψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, δ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμεν, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθασθεῖν εἰς ἐδεόμεν) Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, *non cognovi: vidi enim*; itaque veritus sum percontari. Sed an ἑώρα, est, *vidi*? an οὐκ ἐδεόμεν, est, *veritus sum*? Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non possumus, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expressus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davissii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ἦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtrigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boeckleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davissius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diff. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum fulcis aliquantum excavatis describendi sunt, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescriptimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἀπεινεγμένη, pro vulg. ἀπεινεγ.

ead. l. 14. Θερσίτου) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκαφε) L. B. 2. & S. Cett. prave ἔσκαφε. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. χρυσοῦς ἄλλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auct. § 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellips. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Et si hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratri Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὀπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ δάμα ὀπτημένον γέροντα ὄραν. Sed in praef. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatæ inferuit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposium in eius Attica alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) *Lufta vicit Carus Heraclides*. Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fufe diximus. PALM. Quem hic interpretem probavimus? In Basileensi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annotasse patrem Κάρος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praefulis Wigorniensis doctissimum & ipsum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non compareret aut *Kāpos*, aut *Kāpros* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρσιού) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. Ὅστις) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. *τίς*.

ead. l. 3. Ὅμῃρος — Ῥσ.) Ad traditionem alludit, quae coae-
taneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Henner.
pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinarum tyrannus, cui Per-
rillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum tor-
rerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap.
4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσυριν) Busris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae
filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut
eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus
novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose
antea scribebatur *Βούσυριν*. Sic, ut edidimus, non auctores
tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apol-
lod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos
humana carnealeret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercu-
le equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκίρωνα) Latronem insignem, qui proximos Me-
garis scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non
crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμπτην) Schinim, insignem latronem, qui circa
Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere sae-
viebat. De eo Plutarch. in Thef. COGN. Vide Plut. in vita
Thesei. Et Xenoph. lib. II Ἀπομν. VORST. De Centauro illo,
qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus.
Suidae ed. Hag. *Πιτυκάμπτης* scribit, omisso medio *ο*. REITZ.

ead. l. 11. Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡίδνος) Bene contra Th. Magist.
monet Ienf. in Lectt. Luc. pag. 10, scribens: Ἡρῶ Ἀττικῇ,
scribit iterum Thomas, οὐχ Ἡρώας καὶ Ἡρώς, ἐπὶ αἰτιατικῆς
τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἡρώας. Ecce tamen non semel Ἡρώας Lu-
cianus. In Zeux. c. 3, ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραψεν Ἡρώας, ἢ Θεούς. In
Vera Hist. cap. 23, Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡίδνος. Ipsa
quoque haec vox ἡίδν, ἡίδνος, deterior, quam ἡδν, ἡδνος, cen-
setur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto
hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diserte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὅρτα ἐπὶ
τῶν ἡόνων ἄδοντα. Ibid. Πλησιον τῆς ἡόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab lenico dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Δωλίφ) Hic cum fortiter pugnasset, tan-
dem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophon-
tem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσ. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Δῆλον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse tradi-
tur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαία habet, merito arbitratur. Et-
si ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. II. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. confcr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Δῆλιον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto le-
gendum ἑταίρους: nam & infra in Demonacte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντες δέ τινος
τῶν ἑταίρων & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὄρων ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioſo
horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταῖρα legendum monet ἑτέρα,
ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια
celebrasse, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur *ἐτέρους* sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *Ἐταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura afsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimaе notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonon, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Perficam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίρυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiastes non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπινῶς*, legi vult, idque exponit *ἐφελκυστικῶς*, addens *ἐπινάξαι* notare *ἐφάλεκσαι*. Ubi *ἐπινάξαι* alibi occurrit, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπινάξαι*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπακτῶσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur *ἐπινῶς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λάν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσαι* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Mf. Reg. 301 i legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασθεόμενος) Flor. *κωλυθεόμενος*. BOURD. *Κωλυθ.*) Sic Fl. & Iun. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασθεόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσιν) Flor. *οὐ πολὺ*, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενοχθῆναι ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praecursus*. Ut & in Pseudomant. c. 57, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, *postquam parum abfuisset, quin periissem*. VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuissim: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obsolet. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene Iungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακόν, *parum abfuit quin &c.* Adde Nost. Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugisset*. In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur, *quoniam ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & Scholiast. sic exponit: τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ κέτερον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἀφ' αὐ) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' αὐ. Etiam alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ἡλάν) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπταύσῃ quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebar, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. p. 109. Ad Homeri etiam μέλαν (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτη κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὡρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτη προσέχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore. inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ὡς ἐξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. p. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεῖν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδὶ) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodorum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίου — καὶ ἐκδημήσαντας ὅντων ἐὺ δαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκιανὸς) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolum, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege οὕτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξενος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξενος. Vid. Πρωτ. c. 7, & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχῳσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca, Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπὸ βήρυγας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχὺν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium edit. accentum, qui in prima erat, fervavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c. 4, ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, ὡς δὲ ἡ παρ. φέρεται. Alius generis ellipsis negativæ particulæ vid: apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἰς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; præferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἰς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benedictus, ſalutato Nauplio diſceſſi. Prorſus non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; hæc enim conveniunt præcedentibus. GRON.

ead. l. 13. Πύλην) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propin quarum; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis, Thermopylis* &c. ? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὀμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγαὶ δύο παρὰ) Conſer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio præpoſitionis: quam etiam T. I ſæpe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. & Iunt. Reliquæ περὶ. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμειν πεποιοημ.) Conſ. ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7, χαλκοῦ πεποιοημένην. Adde hic, eſt hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δασμὸν ῥάβδου χλοῦρας λυγίſας. Et III, 116, στεφανίſκον ἰων πλέκουſα, corollam ex violis neſſens. Tamen & dattivo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποιήτο. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενετικά) Ex C. inſertum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſiquique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis, enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀρτιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum *τεραπευκόπον* vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solæ autem Fl. & P. recte hic habent. Reliquæ vitioſe περὶ. S. autem & A. quod mireris, ἐπὶ. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀνειρῶν) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis feriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) Accurate receperunt recte veritas non abssimilem Longi phrasin, in Pastor. IV, pag. 107 ed. Moll. Ταῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξιῶσιν five, cum industria; nam οἰκείας δεξιο) servi industrii sunt apud eundem pag. 126. (l. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐαρχούμενοι) I. Fl. & H. nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam καύνδον ilud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. Past. III, 120 ed. Iungerm. μιμῆται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV, 115, (123. Moll.) θόρυβος πολλὸς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet ilud repetitum καί. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ὠγυγία νήσω) Vid. Plut. 1733. SOLAN.

ead. l. 6. Λευκοθέας) Matuta. VORST.

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Ellner. ad Epist. Petr. III, 20, quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut Actor. XVII, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non reperam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόνου) Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.

ead. l. 17. Ὀμηρος εἶπε) Odyss. E, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V, & Γυμν. c. 21. Suspicio tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπελέξατο, ut furtim ab ea lectam epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. Ὑπεδέξατο) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε. diversum, non comminiscabar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *postquam epistolam acceperit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum secuti rescripsimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ὁποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πᾶς ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἀνέμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mss. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέον ἕξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguum, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facietiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ἕ, i. e. c. 60, pro ἕξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam λολοκύνθην elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis syn-
thesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2,
1, 19, *Adeone homines immutari ex amore, ut non cognoscas eun-*
dem esse. Sallust. Cat. 56, 5, *Servilia* — cuius, ad quem l. vide
Excurf. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auet. collegit
Th. Wopkens in Lectr. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg.
Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin.
dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρ-
δεῖν, οὐ γὰρ ἴσονται, (scil. κλίνει). Non absimilia dedit Hem-
sterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβα-
λε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem
locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος,
καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλ-
λότρου τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissem Hippocr. Sect. II,
aph. 3, Ὑπνὸς ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω τοῦ μιστρίου μᾶλλον γενέ-
μενα, καλόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μὴ πάντων φιλοσο-
φία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρπούς — &
συνωρόφουν, pro οὐς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid.
apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαναβοῶντες,
respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus
etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυνέη, τὸ μὲν οὐ
ποτ' ἐροῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligi-
tur, recte monet, ut alia omitram, quae ibi videri possunt. Ad-
do tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I
Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν
ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniu-
gibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem
simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long.
Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad
oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemisserit. Sic infra
Tyrannicida c. 8, ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod
vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρώματων) Navium πληρώματα dicuntur
ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic au-
tem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid.
Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχομάλως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad-
eundum Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII,
cap. 71, ubi Thucyd. ἕως ἀγχομάλα ἐναυμάχουν ait; Waf-
siusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse
scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h.
l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ.
ead. l. 8. Ὀλιγόρησαν) Et si supra satis dixi, augmentum
 saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non
 credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo aug-
 mentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
 de non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis po-
 ly(syllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
 Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
 longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea
 consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
 cte ὀλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφει) Sic *L. & Fl.* ed. melius, quam quod in aliis
 est, *κελύφειν*. In Scholiis etiam recte *κελύφει* legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suspicio legendum ἀπεκρούστα-
 μεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th.
 Magister, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν.
 Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item
 hac differt. c. 26, & alibi. Habet & Evang. Marc. XIII, 35.
 & Luc. XI, 5 &c. REITZ.

ead. l. 17. Γοεράν τινα &c.) Conf. supra *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notarat,
 etiam *S. & H.* cum *I.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte
 habent adspiratam, ut ceterae priscae, quas adii: & sic solet.
 Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in Lex.
 minore ἀδρῶν augeo male, mox tamen ἀδρῆς recte habet ibi-
 dem, operatum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπτερεύωτο) Conf. *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aequè ac *Fl. & H.* reperiri
 notabat Solanus. Idem sic notarat supra Hermot. cap. 29. An
 igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud
 Nostrum occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem sug-
 gerant Scholiastes & *Fl.* ed. cave hanc mutassis: proprium
 enim est in ea re vocabulum. Unde Ζεὺ ἀποτρόπαια &c. Vul-
 gatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀεράν ῥάβδον) Iterum imperite Lucia-
 num incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumptum esse
 ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὲ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ
 τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvae ramis na-
 vigatio, sive ὑλῆεις πλοῦς: sed videntur fidem ei facere Iose-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auctorefque habet, Hiftoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec ῥητὸς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraints de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là deſcouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. Ἀντί τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀντιμάχου) Scripſerat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi veller. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὐ μὲν δὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίſταντο. Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epiſt. ad Nicobulum 2, his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μήκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὠρώμεν) Edd. *Fl. & B. 2.* recte; in reliquis ἑωρώμεν. Latinus interpres recte vertit, quaſi ὀρώμεν & ipſe legiſſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens *B. 2. i. e.* Baſileenſem ſecundam, cum Florentina facere; nam aequae ac *B. 1.* cuius errores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρώμεν. De Florent. vero recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τὸ δὲ huc, intellecto χωρίον accipitur, vid. L. Bos de ellipti in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iungi, quis nescit, ut Long. Paſt. I, p. 8; ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς,

ἐκείνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χάρις, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπρόσιτος, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπρόσιτος συνοικουμένη. Ita mox pro προσήμεν ὑδρευόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπρόσιτος addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καὶ τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mss. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καὶ τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνωμεν) Et sic cum l. habere Fl. & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνωμεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδιώκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀντρίφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον: ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumfistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert moliri — & pertentant, aliaque similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ἰδὺν στείλαι, ἢ ἐνδυναίω λίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντο τοὺς φελλούς) Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita verrentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἑλαύνειν & ἡνιοχεύειν quae propterea hic non reddenda erant, *remigare & equitare.* Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera.* VITRING.

ibid. Φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κάρταυθα) At vide τοὺς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. Φελλός) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrenia* nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur porius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοιός, & *suber κατ' ἀντωνομασίαν* dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὄδον ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζὸν ex Hom. II. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάνανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλληνα πρόλεμον habet Thucyd,

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) REITZ:

ead. l. 4. Καβαλοῦσα) Αν Κοβαλοῦσα, α κόβαλος, i. e. κοβα-
λόεσσα; GUYET. Haftenus Lucianus nomina finxerat intel-
ctu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, mon-
strosa & barbara vocabula cur. obtrudat, nondum satis per-
spicio. Est tamen Graeca vox καβαλικός, vel huic proxima
καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant *pro-*
uciendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421,
2, καβαλικώτερος. Sed porro, regionem Καβαλοῦσαν ideo
dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs
Ἰδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* al-
ludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Caba-*
lensem memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Κα-
βαλοῦσα forte est καβαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deiiciens
homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ἰδαμαρδίαν res diffici-
lior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ἰδαμαν-
ρίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυ-
ναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fuga-
cius est, abeunt voluptates venereaе, postquam deiecere igna-
vos, & similes libidinosis asinis homines. GESN. Cl. Bel. de
Ball. coniiciebat Κασαλβαδοῦσα, l'isle des courtisanes, a κα-
σάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Angl. Διαλακοῦσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς αὐτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποίητο) In-
terpres: *secum quemque singulae abduxerunt* &c. Mallem: *singu-*
lae quemque domum suam abduxerunt. Ita passim; ὡς αὐτὸν, &
πρὸς αὐτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Asin. cap. 42, ἐπιθείς μοι τὸν
πυρὸν, ὡς αὐτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad ae-
des suas, *me ducebat*. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c.
ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l.
annotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit:*
pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne,
mais chez la courtisane qu'il aperçoit les ossemens dont il parle plus
bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il
dit, je m'arrêtai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam
nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat
Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκελίας) De hac copiose Coelius. Tan-
git Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad
Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀπὸ θανάτου &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. καὶ αὐτὸν) καὶ abesse etiam a FL. notat Solanus in marg. I. Si eo caractere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam compareret in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affscheren*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. l. 4. ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ κείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναιδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce concessa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reprensus, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater praeφίλοστοργία sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antirhesis, vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse scelera- tissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. ζῶν ἔτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exfulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὲν ἀξιόσαρτες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Τυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιδῶς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ἰστ. β, c. 10, τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἰεροῦ χόρου ἐπιβαίνομεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. ζῶν ἔτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iur

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ira detorqueri, ut aliquis inefſe ſenſus appareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praefſiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Voſſius *Inſt. Or. IV, 12, 3*;) tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis fatiſ notum; ſic *πῶς c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου*, ubi plura ſimil. dabimus. Et *c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνον*, quod Eraſmus vertit, *quique in poſterum immincebant metus*; lenſius, *futur. tempor. horrores*: ſed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praefſentia, ἐλπίς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian. L. 2, 1, 16, Πάλαι μὲν τὸδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος*, hunc exitum vitae (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) diu ſpectabam, i. e. metuebam. Scio, *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicaſque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus fatiſ patet, ad futura illum metum referri. Sed fatiſ hoc egi in libro de *Ambiguis* pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Κελύοι) Ita *B. 2. & S.* Reliquae κελύοι. SOLAN.

ead. l. 17. τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpreſ, qui *tyrannidem aſſeſſantes e medio tollebat*. τοὺς τυραννομένους, hoc eſt, *tyrannide vexatos*. MENAG. τοὺς τυραννομένους ἐκλόπτων cum *I.* habere *Fl. H. & S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaefivir lectionem: nam Eraſmus verterat, *tyrannidem aſſeſſantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι paſſive ſolet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννείτο. Ut ap. *Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευομένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως*. Iterum *XI, p. 721, 23, & alibi*. *Herodian. I, 16, 1, & ſic paſſim* apud alios. Sed media forma accepit Eraſm. Concederem, ſi a τυραννία formatum eſſet, quod *tyrannidem aſſeſſo* ſignific. Sed quid ſi pro ἐκλόπτων legamus ἐγκρίπτων, ut ſignificetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, *ὁ τοὺς ἐπιβουλευοντας φοβῶν*, Erasmus etiam infelicitè reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. *Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν*) Vix dubium est, quin illud genus iniuriæ notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum *σπᾶν*, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, *ἀποσπασμένον*, respondens τῷ *cheroth*, atque τῷ *δλαδία*, & *ἐκτεθλιμμένῳ* & *ἐκτομίᾳ* iunctum. Habet *ἀποσπάδας* Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit *ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας*. Quæ cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si *ἀνασπᾶν* eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si *ἀνασπᾶν* retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adiungere*, *quasi sursum*, in arcem suam, trahere. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. *τῆς ἐμῆς*) *ταῖς ἐμαῖς*. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. *Πάρτες ἡμεν*) Sic Mss. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, *πάντες μὲν*.

Pag. 315. l. 3. *Ὁ δὲ*) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriæ immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitè adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interficere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriæ, post tam nobile facinus, ignobiliori caede præcedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, urî; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. *Ὁ δὲ*, inquit porro, *ὑπερ ἔγὼ προῦμαντευσάμην. διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι*. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, δ δὲ. Intellegitur *ξίφος*, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (*ξίφει*) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, *ὦ ξίφος, κοινωνῶν*,

Lucian. Vol. IV.

P p

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maïtt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδ' εἰς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὸς ὁ φόνος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἀκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obtruncavi*, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & enssem*. Ipsa sua Dido concidit *usa manu*. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὐ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ἐστίν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ κεῖνο προσεξέτασεν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσιν τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δ' εἰ λιμῶ ἔξετολίβρησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpret egregie sane agit, verba εἰ δ' ἐμῶ ἔξετολίβρησα, vertens, *si fame obsedisset*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasset*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μηκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, ῥαχὴλ κλαίονσα — ὅτι

οὐκ εἰσι, plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλω τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Iensf. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diff. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρωμένον) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστερεῖν. Quam pronum fuerit mutare in υ, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἡνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δίκαιως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit. Non nisi inficete haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίνεσθαι significat minus valere? Λῆροι, λῆρων. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit; mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius; qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitè abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένου (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse intersector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigripo § 10: Σὺ γὰρ ἐλίγας, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνημῇ

συγκεκομισμένος, Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum affers; pro συγκεκομικώς. Lib. 2 Vegetae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένος, Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatus. In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαυλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷω σοι, — τεθνηγμένους παρσκευασμένῳ τοὺς λόγους, Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine. Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένος εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι· & τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς λιβύης ὑπήκουα πεπονημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρσκευασμένος ὄπλᾳ, Sic κερτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κερτηκός. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis uruntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione cap. 79: Ἡ μὲν γε Βαλχική ὄρχησις κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχεῖρωκε. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποιήται Δαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχᾶγωγῆι, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollemtem vi, qua animas sub tristitia tartara mittit. Sic ἐπεποιήτο pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Idem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυχᾶ μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικίος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἄλλοις in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκός valet captus apud Nostrium in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumptum*, καταναλώσαντα; nec sentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profectio iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *absumptum*. Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιῶ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολλάσθαι. Sequitur continuo apud Nostrium, Εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, καλᾶζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῃ τρόπον εὐ πεπονηκότες τὴν πόλιν, οὐ τὼν ὁμοίων ἀξιώσεις

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censēs, & neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censēbis, quibus dignos censēs bene meritos?* Forfan scripsit quoque Noster ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτω τρόπον, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, *pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commisisse caedem, & puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus.* Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δίκαιός) Καὶ μάλα δίκαιός. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο δε.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἵσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpretes. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ εἰ. τ. π. ἥσσαν γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσαν in omnibus legebatur ἵσον. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Ἀδείαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεία & ἀδείως similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confusus, ut fit, scribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσαν) Quia probis Codd. niritur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam mimime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἵσον composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi facto ac-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam ver-
 sionem ut non reiicio, sic tamen illud ἡσσαν eo planiorem sen-
 sum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine in-
 terrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit
 consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque
 audacem molitionem hic significare videtur; quare, si lice-
 ret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso le-
 vius censeri audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo
 minore cum poenae meru agit, quod tutius per alium, quam
 per se caedem perficit.* Verum & recte *licentiam*, sive *potesta-
 tem agendi*, quam alteri facio, veritas, cuius significatus exem-
 pla Steph. in Thef. licet haud nimis accurate, notavit; ideo-
 que hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea a-
 gendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem
 quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iose-
 phi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στά-
 σιν καὶ ταραχὴν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κα-
 τὰ τὴν χάραν πονηροί, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: *Itaque propter
 seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant ne-
 quissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & im-
 punitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii no-
 tam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa
 haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus;
 si Solani mutata lectionem vidisset. Assentirer facile de πε-
 πραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi
 ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδείας signifi-
 cer, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dictu-
 rus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ
 τῆς est *licentia ipsa*. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commo-
 de ἀποκτείναντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπῳ) Marcilius pro
 τοῦτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendan-
 di rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio
 construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύ-
 δετε. Et in Sympoſ. pag. 893, εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati sunt
 Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidentii.* VITRING.
 Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid
 probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. viden-
 dum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugu-
 lum significare, aequè ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾷτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος (quod Erasmi ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλειῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *maclanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμῆϊς) Quamquam Parisina habebat ἡμῆϊς, in versione tamen recte expresserat *vos*. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Mf. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) T_i in edd. deficiens, reposuimus ex Mf. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γὰρ) Sic P. in reliquis est ἐκ τ_i. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) Ἀν παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis Ictis usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνος) Antea in omnibus aliter interpretgebantur haec verba, & μόνος pro μόνος legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

te misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνος μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conicio, τῆς γνώμης μόνος &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum: ἐνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὕτω κουφάτος πέλε Γάιος, ὥστ' ἐκολύμβα &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατάρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra i Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Ὅτιν ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὀπποῖται πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII, 34, *Cum primum in aetatem veni*. L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. A. i W. notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet familia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuvaretur. REITZ.

ibid. Τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* defunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum cenfeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὁ οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehens-

sionis habens, ut Aesop. in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὅποτερον, ὦ οὗτος, βούλει, ποιήσων, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδου. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu futuri sumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α. ἢ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντα τοίνυν αὐτῷ ἄθρβα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπὸ γνώσεως, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedit, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium peruli. Interpres non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio verrat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus arri-
det illud καὶ, quod lens. post χρόνον inferi vult, punctum mi-
nus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis con-
stat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta sunt,
quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

ibid. καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET.
Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Ὑφ' αὐτοῦ) Ὑφ' αὐτοῦ erat in P. Sed ex ipso
ὕφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Παντὶ) Leg. πάντῃ τούτῳ. GUYET.

ibid. Νομίζατε) Ἐνομίζατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνο-
μίζατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum
sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur,
quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia
verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo
addidissim, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra
adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo ac-
cepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομί-
ζατε legere, ut sit, iudicassetis; nam vel sic, vel ἐνομίζατε le-
gendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mi-
hi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίζατε relinquendum,
cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protasin
argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium ho-
norate: nonne ipsum quoque dominum ultra honore affice-
retis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνελ,) Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum aci-
nacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspen-
sa, (forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus
gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur perveni-
re. Sic supra Ἐνυπν. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσ-
κυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur,
etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τετρασκέλεμος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ
νεανίσκος, ut interpretes exposuit. GUYET. Non adeo desidera-
tur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus &
consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φονεύ-
μενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere,
ὁ φονευόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat re-
petitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπαυέθη inservit, propter in-

feras illas caedis rationes, sensum suspendentes. R E I T Z.

Pag. 328. l. 8. Προπαρσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, προπαρσκευ. pro παρασκευ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum fatis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώτος, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ) Delendum istud Ἡ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam Ἡ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἀλλ' Ἡ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel Ἡ per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat Ἡ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ἐρκίζον αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu Ἡ legitur in mea edit. Aesopi. Sed Ἡ μὴν in iurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsitan hic scribendum ἀλλ' Ἡ, ut significet certe quidem, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Thesauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπὶ τὴν σφαγὴν) Vertitur, gladium adegit. Sed vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπὶ τὴν ἐπεὶ γὰρ legendum. GUYET.